

34-36-

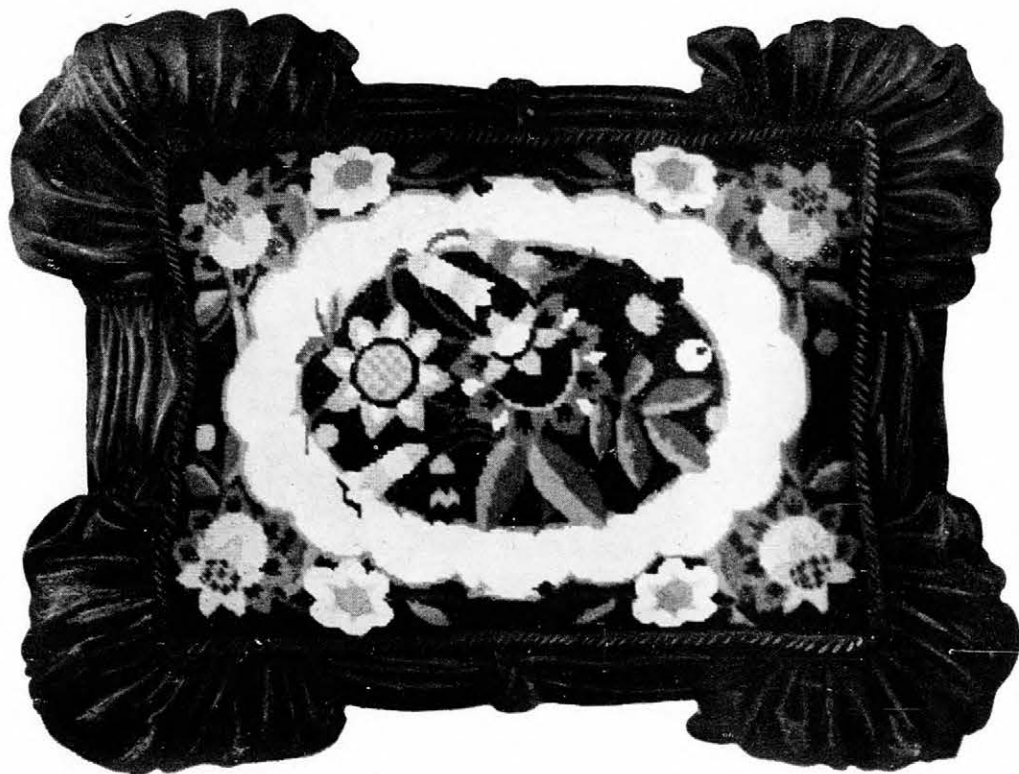
MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA
XIV. ÉVFOLYAM, 34. SZÁM
BUDAPEST, 1937. DEC. 1.
ÁR 80 FILLÉR

A nagy divat

1938. ÉVI FIGYELMESSÉGÜNK!

Ez a színeiben pompázó, művészi tervezésű divánpárnalap, amelyet kedves Előfizetőink külön óhajására és kifejezett kívánságára tervezlettünk meg, lesz a Magyar Úriasszonyok Lapja 1938. évi figyelme. Hiszünk, hogy ez a divánpárnalap valóban ki fogja elégíteni minden kedves Előfizetőnk művészi igényét és otthonuknak értékes darabja lesz. A másik szempont, amit a párnalap tervezetésénél egyetlen pillanatra sem tévesztettünk el, az volt, hogy otthonukban ez a párna nem esupán művészi értékével, hanem vidám, élénk színeivel is kellemes, meghitt hangulatot teremtsen. Ez a figyelmességünk nem akar betolakodni kedves Előfizetőink otthonába, de nagyon jól tudjuk, hogy éppen divánpárnából soha sem lehet elég és meggyőződésünk, hogy egy újabb színt még kellene sebbé és még otthonosabbá varázsolja a lakást. A párnalap nagysága 51x39 cm, finom penelopanyagra, tizenegy színnel elő van festve és hozzá 8 kis motring megfelelő színű, kiváló finom, eredeti gyapjúfonalat adunk díjtalanul. Az előfesteit párnalapot és 8 motring gyapjúfonalat minden előfizetőnk megkapja, aki az évi 24 pengő előfizetési díjat akár egy összegben, akár fél-, negyedévi vagy havi részletekben teljes összegben befizette. Természetesen, aki egy összegben fizeti be a 24 pengő évi előfizetési díjat, az azonnal megkapja a párnalapot előfeste, 8

motring fonállal, aki pedig részletekben fizeti be, az a 24 pengő utolsó részletének befizetése után részesül benne. A havi 2 pengős részletben fizető előfizetőink a tizenkettedik havi részlet befizetése után kapják meg. Figyelmességünket teljesen díj- és portómentesen küldjük meg kedves Előfizetőinknek, arra semmi külön költség nincs. Romániában vagy Csehszlovákiában 1 kö előfizetőnk portóköltségre 1.50 pengőt kell küldjenek, vagy magyarországi rokonuk, ismerősük címét adják meg, ahova portómentesen küldhetjük a részűkre. Gondoskodtunk továbbá arról, hogy a párna teljes kidolgozásához szükséges további gyapjúfonál a legutányosabb áron álljon mélyen tisztelt Előfizetőink rendelkezésére, ezért a párna teljes kidolgozásához a díjmentesen adott 8 motringon kívül szükséges 36 motring anyagot a holt 3.96 P helyett **portóköltséggel együtt P 3.50-ért**, a pénz előzetes beküldésében kiadóhivatunk szállítja. Leghelyesebb az összeget az utolsó részlet átutalásával egyidejűleg befizetni, amikor is a párnalapot a hozzáadott anyaggal egyidejűleg küldhetjük meg. De az anyag ára P 3.50 külön, postabélyegben is beküldhető. Reméljük, hogy kedves Előfizetőinknek ezen figyelmességünkkel is tolmácsolhatjuk igaz hálánkat és szeretettel fogadják a Magyar Úriasszonyok Lapján ezt a lezújabb kedvességét.

Teljes tisztelettel:

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA
szerkesztősége és kiadóhivatala

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XIV. ÉVFOLYAM, 34. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1937 DEC. 1
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAJ-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11—12—93.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma 41.490. Előfizetési ár: Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő, Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ: KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre 90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona, Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei, Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 pengő.

A MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA KÉZIMUNKABOLTJA, BUDAPEST, VI., TERÉZ-KORÚT 6. SZÁM. TELEFON: 12—13—19

Az égi telefon szakadatlanul csilingel, a gyermekvilág milliója keres összeköttetést a jó, öreg Mikulás bácsival, aki felhő-palotájának óriási csarnokában máris lázasan csomagoltatja arany szívű tündéréivel a mikulásnap ajándékokat. Millió gondja van a kedves, öreg szentnek, mert bizony, kevés most a pénz és összekuporgatott pengőcskéiből ezernyi ezer vágyat és hő kívánságot kell kielégítenie, gondosan vigyázva arra, nehogy valami sérelem érje a kedves gyermekvilágot, amerről nevenapja alkalmával már sok-sok éve gondoskodik szeretetteljesen. Forró álmok és sóhajok szállnak föl hozzá: Ne feledkezz meg rólam, édes, jó Mikulás bácsi! Az aprószenek légiója alig győzi följegyezni napfényentáival a nagy égi könyvekbe, hogy ki mit kíván: ez falovat, kardot és puskát, a másik képeskönyvet, minden tizedik aranyhajú babát, minden századik meleg ruháskát, az ezredik kis konyhafelszerelést meg más egyebeket kíván, ezer és ezer reménykedő szív, hogy Mikulás bácsi gondosan borultán csóválgatja kenderzakállas fejét. Ám megesk jó szíve a sok esengésen s gyönyörű bordó lila bundájáról levesz egy gyémántgombot és a zálogházba küldi, aztán még egyet és még egyet, míg lassan mind a tízenkét gyémántgombja bekerül az égi zálogházba, de hát ez sem elég s beküldi szép, hattyúprémes, bíbor-

Mikulás

lila bundáját is, amelyik pedig olyan jól melengette öreg csontjait. Sebai, csak minden gyereknek jusson valami ajándék, hiszen inkább a megemlékezés a fontos, hadd lássák a kedvesek, hogy Mikulás bácsi még a mai nehéz gazdasági helyzetben sem feledkezett meg róluk. Sajnos, a hattyúprémes, gyémántgombos bunda ára sem elég, föl típet hát szegény Mikulás bácsi az égi lajtorján a jó leányhoz s örökös püspöki fizetésére egy kis előleget kér. 'Mosolyog az Isten-Atya s ad is valamicskét, szent Gábor arkangyal pedig még jó tanáccsal is ellátja, hogy kössenek hópehelyből jó hársz-kabátokat a Föld kicsinyeinek s le is ráz mindjárt az égi birkákról vagy egy millió kabátravalót. De nem örül Mikulás bácsi, mert ő olyan kabátkákat szeretne, amelyeket inkább földi birkák gyapjából készítenek. Az ad igazi meleget. Le is megy rezidenciájába, igazi hársz vesz püspöki előlegén s ezeregy tündér meg ezeregy pirosnyelvű, piciny mikulás kezd kötni a trikót meg a jumpert a földlakó gyermekek részére. Nem elég! Most Jézuskához fordul egy kis kölcsönért, mert éppen ō mondotta, hogy «a kölcsönkérőt meg ne vedd», és hogy «engedjétek hozzám a kisdedekeket», — ám az Údvözítőnek sincs pénze, mert leküldte már utolsó fillérig a szegény papáknak és mamáknak szénre meg fára. Gondol egyet hát a jó Mikulás, igen, és néhai Bankár báróhoz fordul s tőle szerez pénzt kariatra. Mosolyától sugárik is az ég a hófelhőkön keresztül, de napok múltán jelenti a pénztáros, hogy még ez sem elég, s a könyvelő is panaszkodik, hogy eddig csak a gazdag és jómódú gyerekek kaptak, ám a szegény emberek szegény fiainak és leányainak még egy fancsika sem jutott! Viszik már az ezernyi ezer csomagot, aranycsengetyűs postakocsi szállnak a dércsillagos éjszakában, a levegőn keresztül s lerakják az állomásokon, a fűre mikulások pedig széthordják és beteszik Mikulás bácsi ajándékát a jó gyerekek ablakába. Angyalocskák függnek a holdsugáron s aranydiót rakogatnak a gyermekcipőkbe meg aranyfilléreseket. Reggeli már s jön Mikulás is a hófelhő-szekéren s bekandikál a paloták ablakán. Mennyi boldog arc! Csillag a gyermekek szeme s remegő örömmel bontogatják a nekik szánt ajándéksomagot. A paloták boldogságot

sugároznak. Hozsánna és ujjongás a város, csak a külvárosok ablaka üres és szakorú. Egy-egy pár cipő akad ugyan még egyes ablakokban, őrzi hűségesen a kicsi, pirosnyelvű mikulás, de mind gyéribben és gyéribben mutatja a nagy hodály-bérmakaszárnya és a földberokadt házikó a bennlakók boldogságát. Döcög a koponyaköves utcákon Mikulás apó szekere a hófúvás tölcserében s a házak előtt meg-megáll. Leszáll Mikulás bácsi s benéz a pirinkó ablakszemekben. Ott fekszenek, akiknek nem adatik meg a Miatyánk mindennapi kenyerre, ott fekszenek az életgond fákó ágyában, vánkosok a bánat, takarójuk a szétfoszlott reménység. Mennyi szegény, elhagyatott gyermek! Ajkuk sápadt, szemhéjuk önszínű, mellük horpadt, karjuk csenevész, csak arcukon piroslik remegő lázrózsa. A nyomorúság apró szentjei, akiknek már szemernyi ajándék sem jutott. Hát ezek nem voltak jó gyermekek? O, de-hogynem! Inséges és türelmes életük a tanubizonyosága. Némán tűrik az éhséget és a megpróbáltatást... Mintha dérütött bimbócskák feküdnének szanaszét, a rézfakó avaron! Nézi és ráborul a jó, öreg Mikulás az ablakpárkányra, úgy siratja meg a szenvedő gyermekvilág elomlott reménységét s megcsalt hitét a szép mikulási reggelen. Sír az öreg szent s könnye jégvirággá válik a hideg ablakokon...

Fgy behavazott fejü ember feljegyzései

A gyermeknek a világ kérdőjel, az ifjúnak felkiáltójel, a férfinak gondolatjel, az aggyasztóknak — egy pont.

★

Az élet két részből áll: az egyikben elfelejtünk tanulni, a másikban megtanulunk elfelejteni.

★

A tudatlanság nem bűn, de a bűnhöz legtöbbször a tudatlanság az út.

★

Hogy szerények lehessünk, kell, hogy már valamik leggyünk.

★

Mialatt az igazság előszobázik, tíz hazugság jut addig szóhoz.

★

Az asszony s a buta ember nem bocsájt meg soha.

★

Az ember várja az idő múlását, ha pedig elmúlik, megsiratja azt.

★

Ha a szerelem mindig édes volna, hamar megundorodnának tőle az emberek.

★

Az igazság annyira elenszenves a földön, hogy az embereknek muszáj hazudniok.

★

Az élet hit nélkül sivár puszta, remény nélkül sötét éjszaka, szeretet nélkül üres tarisznya.

★

Boldog az az ország, amelyben nem a törvény, hanem az erkölcs tart rendet.

★

Az emberiségnek tömlőcei, kinzókamrái mindig voltak és mindig lesznek a világ végéig.

NYIRŐ JÓZSEF

MIHÁJKA

Estéknént ki szokott jönni a temetőbe Szándoki, a cigány, s el szokott klánétázgatni a fia sírja mellett, ki a télen halt meg.

★

Már harmadik napja dühöngött a hóvihár. Míg az ember a szomszédba ment, befagyott a szája. Este nyolc órára már elcsendesedett a falu, s csak a farkasok álmodoztak az Ólt jegén szaladgálva a meleg vérről. Színes, ízes, kéjes ital lehet az ilyenkor! Úgy fertájtízkor jött először Szándoki, a cigányunk, hogy istál egy «betegségmérőt».

— A miafene Gyuri?

— Amivel mérik a lázat.

— Hát ki beteg?

A cigány megrázkódik.

— A legénkém, Mihájka.

— A nem lehet, Gyuri. Pár nappal ezelőtt láttam csicsónkázni az úton.

— Nagy baja van, — reszket a cigány.

— No, itt a lázmérő.

— Aztán, ha az Isten éltet, lemuzsikálom, amiért ideadták.

— Nem veszünk össze, Gyuri!

Találgatjuk, hogy mi baja lehet a fiúnak. El-sajnálgatjuk a feleséggel, aztán megfeledkezünk róla. Még egy órácskát elszórakozunk, s éppen lefeküdni készülünk, mikor ismét visszadörömböl Gyuri. A konyha közepén megáll és felzokog.

— Nem használt!

Látjuk rajta, hogy a gyermek meghalt. Az asszonynak tele lesz a szeme könnyel. Magam is küzdök az elérékenyedéssel.

— Vigasztalódjék, Gyuri! — biztatom. — Jól járt ebben a mai világban!

A cigány tovább tétovázik. Valami baja van.

— A betegségmérő... — nyögi ki végre.

— Talán eltört?

— Nem a — rázza a fejét. — Csak mi nem merjük kivenni.

— Miért?

A cigány fekete arca eliszonyodik.

— A halál! A halál megfogta... Nem ereszt...

... Próbáltuk kivenni, de szorítja.

Mindjárt tudom, hogy az utolsó görcs, az utolsó lehellet rettenetes rándulása merévitette hozzá a hőmérőt a holttesthez.

— Tessék átjönni! — sürget a cigány.

— Csak pár lépés.

Feleségem ijedten suttogja.

— Ne menjen!

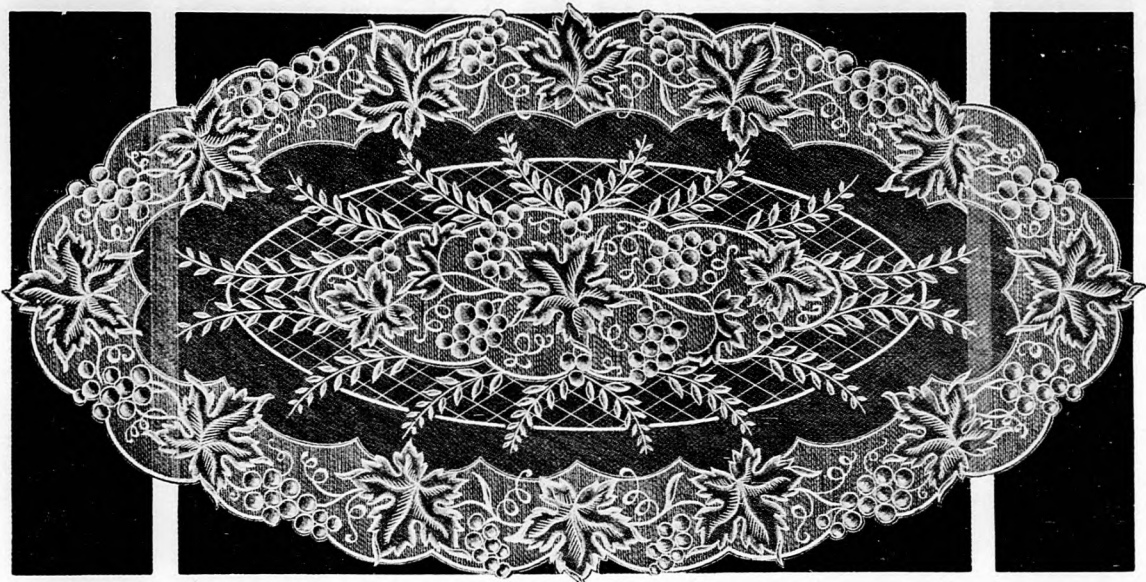
— Miért ne mennék?

A cigány esdődik.

— Engedje el a tekintetes asszony. Nem kell félni. Az a szegény gyermek már nem csinál semmit... Ó, ha látná, milyen szépen fekszik!

Tényleg, a halál békessége van már a kis házban. Elernyedti, fáradt minden benne. A szétbontott hajú, szép cigányasszony az ágy lábára borulva siratozza kis halottját, ki

Díszes tüllterítő kredence vagy asztalközépre. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában. (VI., Teréz-körút 6. szám.)

olyan, mint egy kedves, élettelen csokoládéfigura:

«Bemeszelem a házamat sóstejjel — kesereg az anya — s meggyászolom én fiamat nagy kedvvel...»

A kis testből kiálló hőmérő ezüst hegye ragyog csak a szomorú lámpafényben. Óvatos mozdulattal magamhoz veszem és a lámpához tartom. Gyuri, s az asszony feszülten várakoznak.

— Mit mutat istálom? — rebegi a cigányasszony.

Rónézek, s a szemem megrebben. Onkéntelen gondolatom támad. A lámpához intem mind a kettőt, rámutatok a hőmérőre.

— Látják ezt a piros vonalat itt?

Csak intenek.

— No, — magyarázom, — ezen a piros vonalon alul van a földi élet, azon felül a túlvilági élet.

— A mennyország! — sóhajtja az asszony.

— Az! — helyesli az ura is.

— Jól tudják, — felelem. — Ez az ezüstszínű folyadék benne az emberi lélek. Ha a piros vonalon alul van, az azt jelenti, hogy a lélek még a földön jár; a vörös stráfon felül már az égbe igyekszik.

A cigány félénken mutatójúját a halott felé nyújtja. Nem meri még kimondani a nevét.

— Ó most vajjon hol van?

Úgy teszek, mintha figyelmesen a hőmérőt nézném ott, ahol az élet megtörését mutatja.

— Még itt van! — súgom sejtelmesen, hogy vígasztaljam. — A lelke még itt lebeg valahol.

— Oh, tudtam én azt! — újjong fel dalmatosan az asszony.

Gyuri is megbékül.

Szegény cigánytestvéreim!

Hisznek és megnyugszanak. Szentül megvannak győződve, hogy a lélek láthatatlan arany szárnya itt repdes, verdes az arcuk körül és puha érintéssel cirógatja, mint a napfény. Erzik és szinte látják is titkos ide-odavillanását. A kis holttest is lassan átalakul, kismul. Alig észrevehető mosoly dereng rajta. Az apró, rizksásafogak fehér sövénye világol, s a szem fehérje kiles a csukott pillák alól. Olyan ez az öt-hat éves drága purdó, mintha elalvás előtt még az ágyban édesanyjával huncutkodnék.

A kis asszony oda is támoog és megérinti, de mindjárt fel is sikolt.

— Csak a testecskéje ne volna hideg!

A pillanatnyi álom szétfoszlik és a nő úrra visszasüllyed a kétségbeesésbe. Hirtelen lerázom a hőmérőt és rászólok a búsongó anyára.

— Nono!

— Csak azért sírok, — reszket fel a hangja, — hogy mikor kért, nem adtam neki vizet, de féltem, olyan nagy forrósága volt.

Alig nyugtatom meg, a férfi keseredik el. — Jaj, mikor kért, nem muzsikáltam neki! ... Szakadjon le minden ujjam, miért is nem tudtam megtenni neki!

— Ezen még lehet segíteni, — nyugtatom meg. — Mikor szépen felravatalozzák, vegye a klánétáját, üljön oda a fejéhez és fujja el neki a legszebb nótáit. — Vajjon úgy tegyek? Fogja hallani? — Természetesen! — áltatom, hogy jót tegyek vele.

Azzal már készülődöm is. Pár jótanácsot adok. Az asszony az ajtónál visszatart.

— Múttassa meg még egyszer, istálom!

— Mit?

— Az ő lelkit! ...

★
Az idő nem enyhül. Az ég sötét mélyében súlyos hófelhők torlódnak, csípős szél vág, az erdők komoran zúgnak, a ház ablakain át lámpafény vetődik ki a hóra.

Hirtelen szomorú dal zendül fel a kis holttest mellett.

Gyuri cigány klánétázik a fia lelkének a jégvirágos ablakok mögött.

MAGYAR ÍRÓK

ÉLETEBŐL

VIDÁM ESETEK

A Magyar Uriasszonyok Lapja számára összeállította:

Rubinyi Mózes dr.

A magyar író helyzete, igen kevés kivételtől eltekintve, sohasem volt rózsás. A toll hőseinek haja mindig sok volt, pénze annál kevesebb. De hármily sötét felhők vonultak is fel a magyar író életének égére, a felhők mögött örökké sütött a nap. A gond felhőt mindig elűzték a jókedv arany sugarai. Sok íróknak volt nagy tréfacsináló, de még az olyan komor, magányos lelkek is, amilyen például Vajda János volt, aki tán sose tréfált, mégis furcsaságaival, naivitásával legalább egy-egy derült mosolyra adott alkalmat.

Vajda egyszer fejébe vette, hogy ő országgyűlési képviselő lesz. Abban az időben, a mult század hetvenes éveiben, nagy magyar írók részéről az ilyesmi nem is volt valami elérhetetlen ábránd. Vajda sietett is ezt a tervét elmondani egy írói társaságban, vidám sörözés közben.

— Aztán milyen párti mandátumot vállalnál? — kérdi valamelyik társa, mintha azt a mandátumot már csak „vállalni” kellene.

— Nekem mindegy — felelt az öreg János.

— Akkor menj el Tisza Kálmánhoz és jelentkezzél, hogy jelöltesse.

— No, miért éppen Tisza Kálmánhoz?! Nagy úr az, ott már úgylis sokan vannak.

— Pedig az azért volna jó, hogy nem kellene a magad pénztét fogyasztanod.

Ez nem volt valami jó érv, mert hogy fogyassza ő azt, ami nincs?

— Már csak talán mégis a függetlenségi párttal mennék, bár úgy látom én, hogy mind egy kutya. Egyik olyan, mint a másik. Hanem ha bejutnék, majd rendet próbálnék csinálni. Majd megmutatnám én, hogy kell azt! Megalakítanám az igaz emberek pártját.

— Hát az is jó. Akkor menj el Irányi Dánielhez, ott bizonyára örömmel fognak látni, kiszemelnek neked valami jó erős ellenzéki kerületet. Csakhogy akkor nagy munka vár rád. Ott kell laknod a választások alatt a kerületben. Meglátogatni minden községet nem egyszer, hanem sokszor. Ott mindannyiszor beszédet tartani, komaságot, násznapaságot vállalni, vendégeskedni, vasárnapi bálokban valamennyi leányt, menyecskét megtáncoltatni.

— Elég! — hördült fel Vajda. — Hogy én hordó tetejére álljak? Bolondokat szavaljak? Mindenkiel összecsokolozzam? Soha!

Tehát erről sem tárgyalhattak tovább, hacsak azt nem akarták, hogy a költő lerántsa az asztal abroszát a söröspoharakkal együtt.

— Akkor hát még csak egy lehetőség van: lépj fel olyan kerületben, ahol ismernek; mert ahol ismernek, ott bizonyára nagyra is becsülnék. Oda aztán nem kell török-szakad korteskedés.

— Ez nem rossz gondolat.

— Van-e hát ilyen kerületed?

— Hogyne volna — hangzott az öntudatos válasz.

— Melyik?

— A vaáli.

— Hát ott jó ismeretséged van?

— Hogyne volna! Hiszen van egy versem, melynek címe: „A vaáli erdőben.” A társaság csendesen összemosolyog és ki-ki a söröspohár után nyul.

— No jól van, hanem pénz ide is kell ám, kedves Jánosunk. Van-e?

— No — feleli Vajda erős meggyőződés hangján — ha megszorítom a piócát, hát az is lesz.

A pióca Nagy Miklós, az akkori „Vasárnapi Ujság” szerkesztője, aki szintén ott mosolyog a kis söröző társaságban.

— Aztán mit gondolsz János: mennyi lenne?

— Nohát, egy 50—60 forint bizonyosan. Erre már nem bírja a társaság tovább jó lélekkel, kifakad belőle a harsogó kacaj... 50—60 forint költséggel akar képviselő lenni!

*

A nagy palóc, *Mikszáth Kálmán*, életének egy furcsa esetét így meséli el:

„Éppen egy regényemet írtam a Vasárnapi Ujságban, mikor a harmadik folytatásnál egy kis átalag tokaji asszút kaptam ajándékba a Hegyaljáról, valamelyik olvasónómtól. De egy kis feltétel volt még az átalag mellett:

— Ezt a bort csak akkor adom önnek, ha a regény végén a hős feleségül veszi a hősnőt!

— De hisz az lehetetlen — dörmögtem magamban és félredobtam a levelet.

Elhatároztam, hogy nem gondolok rá többet. Elvégre akárhogy is forgatom a dolgot, lehetetlenség, hogy elvegye. Eh, azok az asszonyok igazán felhagyhatnának már a házasságközvetítő passziójukkal. Nem fogja elvenni, punktum! Inkább visszaküldöm a bort azonnal — holnap!

Holnap visszaküldöm, de még ma szörnyű kíváncsi voltam rá, hogy milyen lehet. Szó, ami szó, bizony én felnyitottam és megkostoltam. Óh, mennyei ital volt. Ilyen csak a király pincéjében lehet. De ott is extra fülkében, s abból is csak a király iszik, amikor valami új országot hódított és nagy öröme van.

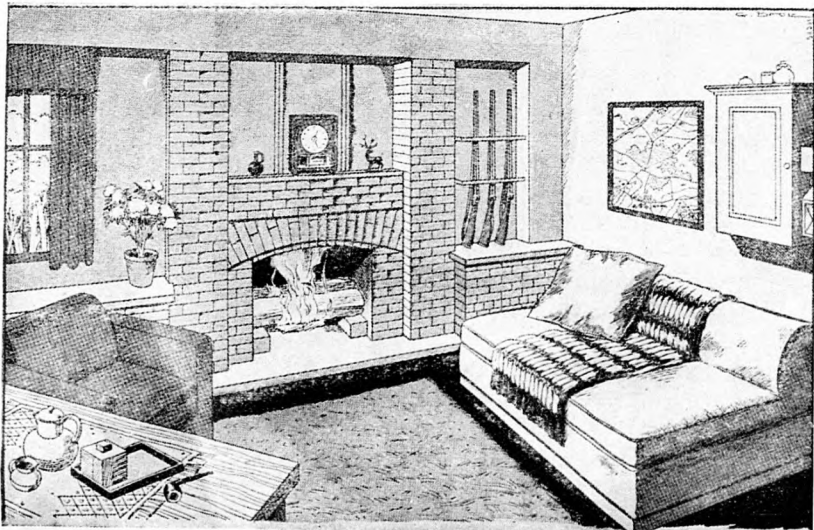
Óvatosan visszadugaszoltam az átalagot, de az a pár tüzes csepp egyre ingerkedett velem.

Elhatároztam, hogy nem küldöm vissza a bort holnap, hanem csak holnapután. Előbb még alszunk egy-kettőt a dologra. Hát mikor az újabb folytatást megírtam és elolvastam nyomtatásban, észrevettem, hogy az én hőszám kezd jó útra térni benne. Eddig korhely volt, kötekedő és csélesap, most pedig mintha szelíd erényekre adta volna a fejét.

Mikor megint megjelent egy újabb folytatás a regényemből, elámultam, kicsoda korrekt, békességes fiú lett az én hősből. Dolgos, szerény, csendes természetű. ... Hohó, várjunk csak azzal a borral! Kár lesz elsietni a dolgot.

A negyedik folytatásnál láttam, hogy az ilyen jámboréletű, pipogya hőssel igazán semmit sem lehet csinálni. Ebből ugyan nem lehet bonyodalmas szenvedélyeket kicsiholni. Nem való ez már egyébre, minthogy megházásítsuk hamarosan.

«Új mellém a kandallóhoz...!»

Nohát, meg is házasítottam. És a lakodalmán jó tokaji bort ittam.”

*

Annak a históriáját is Mikszáth Kálmán írta meg, hogy mint történt a Jókai Mór élethíztosítása.

Jókai a hatvanas évek elején megbetegedett, az orvosok véleményén nem tudott eligazodni, hogy veszélyes-e a baja, vagy sem. Abban a hitben, hogy a pénz nem udvarias, beállított egy magyar biztosító társasághoz, hogy életét tízezer forintra biztosítsa. Azt hitte, majd megtudja az igazat abból, hogy beveszik-e, vagy pedig be nem veszik. A társaságnál megígérték, hogy elküldik hozzá az orvost, megvizsgálás okáért; izgatottan várta, de az orvos helyett Pompéry János író-társra és az intézet titkárra rontott rá a következő cini-kus szemrehányással:

— Hát te nem szégyeled magad, hogy be akarod csapni ezt a becsületes magyar intézetet, tízezer forinttól akarsz bennünket megrabolni, holott tudod, hogy egy évig sem húzható. Hiszen csak rád kell nézni. Ejnye, Móric, Móric, hát gentlemanhez való dolog ez?

Jókai röstelkedett és el is szomorodott, de aztán felocsudott levertségéből. Hiszen Pompéry nem szakember. Egy olasz biztosító társasághoz ment, ott jelentette meg a biztosítást, kérve, hogy küldjék ki hozzá az orvost. Várta türelmetlenül napokig, de az orvos csak nem jött. Végre negyednapra maga a biztosítóintézet igazgatója kereste föl: átnyujtva a kész kötvényt.

— De hát az orvos? — lepődött meg Jókai, kinek nem annyira a kötvény kellett, mint az orvosi vizsgálat.

— Nem szükséges — felelte az igazgató. — De hiszen én halálos betegséget hozdozok magamban. Nem akarom az urakat megcsalni.

— Isten ments az ilyen gondolatól. A dolog különben úgy áll: az intézet kitüntetve érzi magát, hogy ön hozzáfordult és ilyen potom összegért csak nem csinálhat egy Jókaival szemben molesztáló formaságokat.

Jókai szerette elmondani ezt a kedves históriát és rendszeren azzal fejezte be:

— Erre aztán elfásultam, megvugodtam. Ej, mit, én bizony nem futkosok tovább a halál után!

*

Egy másik Mór, a kálvinista magyar tudományos élet egyik vezérembere. *Ballagi Mór*, szintén olyan szelídelelkű volt, mint Jókai, de ő már a szórakozott tudósok egyik legérdekesebb példája. Török református püspök adott egyszer hivatalos ebédet s azon persze megjelent a református főiskola tudós tanára, Ballagi is. Feladják a levest. Ballaginak sehogysem izlik. Feszeng a széken, aztán a vendégekhez fordulva, bűnbánó arccal szól:

— Szíves elnézésükért eszedezem, uraim, de a feleségem éppen ma fogadott új szakácsnét, azért ilyen rossz a leves.

*

A tudós tanárokról viszont egy érdekes jogi alapvizsga története jut az ember eszébe. *Herczeg Ferenc* írja emlékirataiban:

„Az első alapvizsgámat olyan körülmények közt tettem le, amelyek stílusosan

belellettek abba a korba. Sikerral vizsgáztam, de a sikert nem annyira a tudásomnak, mint inkább a vívőiskolában szerzett önérzetemenek köszönhettem.

Némi késéssel, szeptemberre kértem terminust és nagyon megijedtem, mikor jogtörténelemből Wenzel Gusztáv tanár lett a cenzorom. Én ugyanis nem őt, hanem Hajnikot hallgattam és köztudomású volt, hogy az öregúr úgy bánik el Hajnik tanítványával, mint Heródes király a kisdedekkel. A vizsgáig volt még egy napom, hogy megszokjam a tüzet, benéztem Wenzel tantermébe. Azonnal feltűnt, hogy az utolsó padban egy dragonyos önkéntes ül, sisakkal a fején. A tanár bejött, levette a kabátját, megpillantotta a dragonyost és rákiáltott:

— Vegye le azt a csákót!

Az önkéntes egy hosszú, vékony, nagyorrú fiú, azt mondta:

— Nem szabad!

Ő alkalmasint aznap hordta először a császár kabátját és valami olyasfélét hallott, hogy a katonának, ha oldalfegyvert visel, nem szabad letennie a fővegét. Wenzel paprikavörös lett mérgében:

— Azonnal tegye le, vagy hordja el magát!

A dragonyos azonban úgy érezte, hogy neki most meg kell védenie a császári királyi hadsereg becsületét és sötéten morogta:

— Nem megyek!

A diákok kaján kárörömmel nézték a furcsa összeütközést. Én azonban éreztem, hogy ez a sors ujmutatása. Odaléptem az önkénteshez és azt mondtam:

— Vegye le a sisakját, vagy én veszem le!

Ő felemelkedett egész hosszában, a mellő zsebéből kivette a tárcáját és egy névjegyet nyújtott át nekem. Én szintén átnyujtottam neki a névjegyemet. Az önkéntes aztán kevélen kicsörmpölt a teremből. Bár hosszú fiú volt, engem mégis Hököm Matyira emlékeztetett, a hétmérföldes csizmában. Mindjárt hozzátesszem: a lovagias exenziót nem követte semmiféle bonyodalom, én a dragonyost sohasem láttam többé viszont.

A tanár jónéven vette a beavatkozásomat. Mikor óra végén „véletlenül“ az ajtóban álltam, a vállamra tette a kezét és megkérdezte a nevemet.

— Nem szeretném, ha ezért valami kellemetlensége lenne.

— Ne tessék aggódni, nagyságos úr, nem nézem ki abból a dragonyosból, hogy emberevő volna.

— No én sem — krájkogta nevetve a tanár.

Hárman tettünk alapvizsgát. A két kollégám is Hajnik-tanítvány volt és szorongó szívvel ült mellettem. Wenzelnek már akkor nagyon megfogytak a hallgatói és éppen ez ingerelte. Így szólt az első jelölthöz:

— Uraságodnak nagyon érdekes kérdést fogok adni. Ismertesse velünk a német választófejedelmek intézményét. Ne fárasza magát sok beszéddel, megelégszem azzal is, ha csak neveket és évszámokat mond.

Mély csend. A rettenetes öregúr várt egyideig, aztán elkerülve engem, aki másodiknak ültem, a harmadik jelölthöz fordult.

— Segítsen a kollégájának uraságod.

A harmadik számú uraság ugyancsak mélyen hallgatott. Ekkor hozzám fordult a tanár:

— Mondja meg nekem, ki volt az a szent király, aki Magyarországon keresztény királyságot alapított?

És így tovább. Az alapvizsgám sikerült. Szegény elbukott első számú társam azt mondta a kapuban: — „Na ja, így persze!“

Modern úriszoba

Irtá: Pierre Lafille

AZ UTOLSÓ SZEREP

Fordította: K. Lányi Piroska

— Keljen fel, na, még megfagy itt reggelig! — dohogja a fél-szemű koldus és botjával bökdi az alvó vénasszonyt. Az asszony motyog valamit, de a másik oldalára fordul és alszik tovább.

— Ejnye má... ejnye... hát nem akar felkelni? Biztosan sokat öntött fel a garatra, hogy ilyen jó alhatnéjia van... Értse meg már, megfagy reggelig!... — hajtogatja makacsul az öreg és most már nem kíméli a botja végét.

A koldusasszony mordul egyet, ijedten felül és két öklével dörögli a szemét.

— Miért kellett föl? Hagyjon aludni... mindjárt jelenésem lesz... nem tudja, hogy ki vagyok... mindjárt... mindjárt, rendező úr... csak még egy kis festéket teszek a szemhéjra...

— Festéket? Ó a vén safrafa... hiszen ez tökrészeg!... — morogja méltatlankodva az öreg és egy pillanatkod még tanakodva áll ott a járdaszélen, majd megindul és tesz néhány siető lépést, de a sarkon meg-gondolja magát és mégis visszafordul!... Újra odaáll az alvó asszony elé és tovább-noszogatja...

— Keljen föl már no... hol lakik? Elkísérem hazáig...

— Elkísér? Nem lehet... Pietro féltékeny... Pietro nem tűri, hogy hazakísérjenek... Igen, a virágokat vigyék csak haza... Mit... mit akar? Hogy felkeljenek... igen... mindjárt... csak még egy kicsit hagyjon... Én Edina Hort vagyok... rövidesen sztár lesz belőlem... de ezek itt nem tudják. Maga per-se azt hiszi, hogy én is csak koldus vagyok, akárcsak maga... téved barátom... én Edina Hort vagyok... Jaj... jaj... jaj, éhes vagyok... tegnap óta nem ettem és tegnap is csak száraz kenyert rágtam és amit rágtam, az is penészes volt... Éhen halok, ha nem adnak enni... az üdvösségemet eladnám egy tányér levesért... Most már felébredt az asszony, kiáltoz össze-vissza mindent... Feláll, megfogja a fél-szemű koldus karját és egymásra tá-maszkodva megindulnak.

Ahogy mennek, egyre csendesebb lesz az asszony, most már csak a fél-szemű szólal meg néha... Még mindig azt szeretné tudni, hogy hol lakik az asszony. Nem szívesen vinné el a saját kuckója felé, hátha megirigyelné és helyet kérne benne... már félve lakik benne és eddig sikerült ügyesen eltitkolnia... de ez... ez a bolond vénasszony, ennek tán még egy kuckója sincs, ahol meghúzza magát...

— Hát miért nem mondja meg, hogy hol szokott aludni? Nem titok az... tudom, hogy nem szállodában lakik... én se ott lakom, mégis itt vagyok... szólaljon meg, na...

— Hogy hol szoktam aludni? Hát tegnap még volt szobám, ágyam is volt, de kilöktek az utcára, mert tartoztam a szoba árával és egy bögre kávéért megvették tőlem az ágyamat... Egy túl vacsoráért odaadtam a párnámat... A takaróm meg itt van a derekam körül, hogy meg ne fagyjak... magammal viszem az ágyruhámot... legalább akárhol lefekszem, az ágyamban vagyok... Haha... pedig megsúgom ám magának, hogy aludtam én selyemágyban is, illatos, puha selyemágyban... Edina Hort vagyok... Na, erőltesse meg egy kicsit a fejét... biztosan emlékeznai fog Edina Hortra... Pola Negri, Asta Nielsen... Edina Hort... igen, de Edina Hort szebb volt, mint ők,

Edina Hortot jobban szerették... Edina Hortot az élet elragadta a filmtől... Az élet... A szerelem... haha... úgy-e, el se hiszi nekem?... Pedig egyszer nagyon szép voltam... bolondultak értem a férfiak... Az első férjem igazi herceg volt... de a második király... Marino, a bohóckirály... Ezen a néven ismerte a világ... Ő szöktetett meg a hercegtől... szegény herceg, állítólag meghibbant bánatában... Jaj, nézze, ott kitétték a szemeteskosarat... hátha van valami jó benne... éhes vagyok... érti? Éhes vagyok... meghalok éhen...

A világhírű filmgyár műterme. A nagy film utolsó jelenetét próbálják... Egy örege maszkírozott színész nő sír, vonaglik a díszletpadlón... A rendező már tizedszer inti le... éjfél

van és még mindig nincsenek készen... a Jupiter-lámpák po-koli hőséget fejlesztenek... a díszletek szinte izzadnak... a színészek homlokáról csorog a verejték... A rendező ordít... az ügyelők izzadnak... Minden idegszál pattanásig feszült és még mindig nem jó, a ren-dező magánkiül ordít:

— Nem... nem... nem... je-gyezd meg magadnak, te sze-rendésztlen, hogy te most éhes vagy... neked már nincs erőd... te éhenhaláshoz állsz közel... Nem jó... nem jó... hamisan játszol... látszik, hogy megint jól bevacsoráztál... be foglak csukni valami zárkába két nap-ra és az én felügyeletem alatt fogsz koplalni mindaddig, amíg meg nem tudod játszani az éhenhalást...

Ordít a rendező, a színész nő pedig elsápad a festék alatt a dühítő és kétségbeeséstől... Sírni kezd... letépi magáról a szerepkívánta rongyokat és ki-rohan a műteremből... A ren-dező a fejéhez kap... a Jupi-ter-lámpákat hirtelen leoltják... valaki vízért szalad, mert attól félnek, hogy a rendező rosszul lesz... valaki kirohan az eltűnt színész nő után... Egy pillana-tig dermedt csend, tudják, hogy minden pillanatban kitörhet a vihar, hiszen az egész film ezen az egyetlen jeleneten áll, vagy

bukik... Már a harmadik színész nő próbálja, világhírű, nagy-szerű tragikák és rossz, rossz, egyik rosszabb, mint a másik... Hamis könnyek, hamis szenvedés... ezek jól láplált, gondatlan nők, ezek nem tudnak éhenhalni... Három hónapja csinál-ják ezt a filmet... és a rendezőtől kezdve az utolsó díszítő-munkáig mindenki egyaránt érzi, hogy a munkájuk hiábavaló volt, a film meg fog bukni és vele megbuknak ők is... A nagy rendező bukása magával sodorja az utánaívőket, az aprók at is...

A rendező kabátját kéri... kalapját... és kijelenti, hogy abba-hagyja az egészet...

— Mehet mindenki haza és holnap kezdek, ha akarják, a Kék pillangót... vagy akár a Sárga pillangót is, ha akarják... mondják meg Phillis rendező úrnak! — mondja elkeseredéstől és fojtott dühűl rekedtes hangon és már rohan is ki a műterem-ből, a filmgyárból. Rá se hederít a soffőriére, elrohan az autója mellett és nekivág az éjszakának...

— Na jóijön... jóijön már... majd keresünk valami ennivalót, talán van nekem is odahaza a szalma között... Tegnapról

maradt még egy kis kenyér... Na, mit áll meg, így nem jutunk előbbre... Csuklik? Mondom, biztosan ivott... Ugyan már, hogy le se tudja nyelni az italt... ne mondjon ilyent... hogy fáj a szíve... Bolondság... minek egy koldusnak szív? Azoknak legyen szívük, akikről mi kérünk alamizsnát.

— Igen... igen... de... de én itt mindjárt meghalok és arra kérem magát, ne felejtse el, hogy én nem vagyok igazi koldusszöny, én Edina Hort vagyok... és ma koldultam először... tegnap még ágyban aludtam, saját párnám volt... egy bögre kávéért adtam el a párnámat... Finom kávé volt... meleg... édes... megérte... de most már igazán nem tudok továbbmenni... hagyjon... menjen csak a vackába... Hagyjon itt engem... Nem akarok koldulni... Nekem úgyse adna senki... Ki adna alamizsnát egy volt hercegnőnek? A bohóckirály feleségének... jai a szívem...

Megtorpan a járdán... végigzuhan a földön... pár percig eszméletlenül fekszik... a félszemű melléje térdel... dörzsölgeti a halántékát... bőködi a botja végével:

— Na, keljen fel... keljen már fel...

Az öregasszony felül... jaigat...

— Meghalok... meghalok... jai Istenem, éhen halok ebben a nagy, hatalmas, gazdag városban... éhen hagynak halni...

★

A rendező rohan, mintha kergetnék. Rohan meddő munkája elől, sajátmaga elől... Már kiábrándult a filmjéből és kiábrándult sajátmagából is. Eddig hitt a tehetségében és ez a hit erőt adott... de hosszú, meddő próbálkozás... a legfontosabb jelenet kudarca mintha elvette volna az erejét... Úgy érzi, hogy nem is azok a vérig kínozott színésznők a hibásak, hanem ő maga. Az egész film nagy tévedés volt... ostoba rögeszme... Nem fog sikerülni! Hamarosan le fog zúlni, tönkre fog menni... és talán majd egyszer sajátmaga fogja eljátszani az éhenhalási jelenetet...

Erre gondolt, amikor hirtelen jaigatás ütötte meg a fülét...

— Jai... jai, éhenhalok... meghalok... éhen hagynak halni... jai... jai... jai...

Megáll... fülét... Az a megkínzott, kétségbeesett nő hang ott az utca sötét végén megrázó halálfélelemmel panszkozdik s az ő szívét reménység és öröm hatja át:

— Ez az... ez az, amit kerestem... ez élethűen játssza a szerepét! — gondolja és egy pillanattal sem jut az eszébe, hogy ez a szerencsétlen nem színész, hanem vergődő, gyötrődő ember.

Megindul a hang irányában és megtalálja az utcasarkon a két szerencsétlent.

— Mi van magukkal? Maga jaigatott? Jöjjön velem... azonnal velem fog jönni... fizetek annyit, amennyit akar...

— Enni kapok?... Kenyeret kérek!... tejet kérek!

— Enni?... Majd azt is, de most még nem... várjon csak... mindjárt taxit hozok...

A taxi odaáll a járda széle mellé és a rendező betuszkolja a koldusszönyt. A másik ott áll és csodálkozva néz a robozó autó után...

A taxi meg robot a filmgyár felé... percek alatt ott vannak.

A rendező kiugrik, int a portásnak, hogy segítse ki belőle a félig ájult koldusszönyt.

A kapun már tódulnak kifelé a statiszták, munkások. A rendező int, hogy mindenki vissza. Villámgyorsan siet mindenki a munkahelyére. Az elkecseregett, kedvetlen arcokra újra reménység ül. Boldogan néz mindenki a rendező lelkes arcára... kigyuladnak a Jupiter-lámpák... Mindenki kíváncsian vár... a sértett színész megjelenik az ajtóban, látszik rajta, hogy már elfelejtett mindent és hajlandó tovább tűrni a kínszt, de a rendező rákiált, hogy nincsen szükség rá és int egy szolgának, hogy hozza be a koldusszönyt.

Nyílik az ajtó... jön a toprongyos némbek tántorogva... arca halálsápadt... szeméből szüntelen könnyek folynak... oda-löki középre, a Jupiter-lámpák fénykörébe...

— Mi az? Mit akarnak velem?... Enni... enni adjanak!... Éhes vagyok... alig állok a lábamon... Mi ez, film? Nem akarok filmezni... Nem akarok játszani... Hagyjanak békében... Hagyjanak meghalni... Adjanak egy kis tejet... aztán... aztán... nem tudja tovább folytatni, mert térdre bukik... zokog... teste vonaglik...

— Jó... jó... Ez az... Ez kell nekünk!... Nagyszerű!...

— Jai... jai... ne kínozzanak... megvakulok ettől a fénytől...

— Kitérő... forgatni... forgatni... nincs megállás... siker...

— Enni... enni... jai... a szívem...

Sikolt... teste összecuszklik... feje nagyot koppan a padlón... és teste kinyúlik...

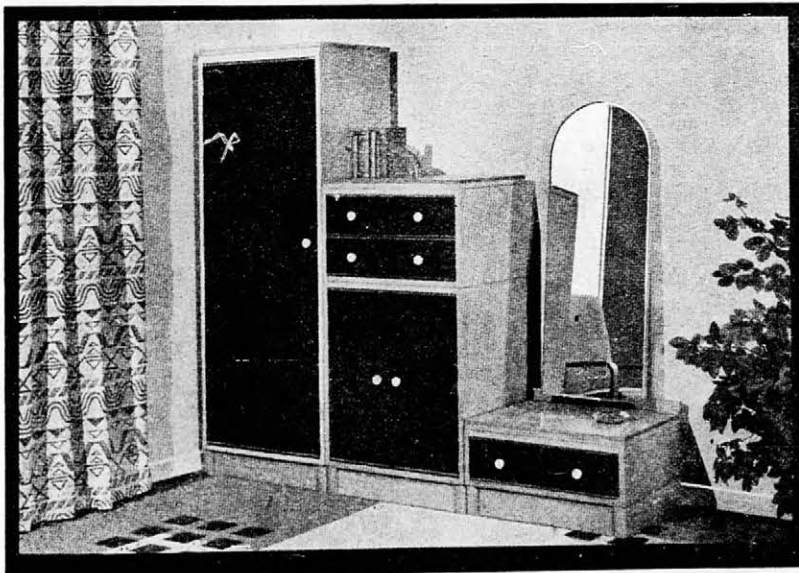
— Megvan... kész, — kiált diadalmasan a rendező... — Eloltani a lámpákat... hazamehettek, gyerekek és ma mindenki dupla gázsít kap... ennek a szerencsétlennek pedig enni adni, ágyba fektetni és a rongyait megtönni pénzzel! — hallatszik a rendező diadalmas parancsoló szava... és valaki halk hangon megszólal:

— Már késő, rendező úr... meghalt...

★

A világhírű film eljut a külvárosi kis moziba is. Benn javában folyik az előadás, zsúfolt a nézőtér, mindenki megnézi a filmet, aki csak teheti... aki pedig nem teheti, az megáll a bejárat előtt és nézi a nagy táblákra kiragasztott fényképeket... a film legszebb, leghatásosabb jeleneteit ábrázolják...

Egy félszemű koldus is áll ott a bámszékhöz közt... folyton-folyvást csak egyetlenegy képet néz, a híres haldoklási jelenetet... Csodálkozó szemmel, álmélkodva nézi, mert ebben a mérhetetlen szenvedést kifejező arcban felismerte a toprongyos vénasszonyt, akit végigátamogatott azon a téli éjszakán... — Ő az, csakugyan ő az... hát úgy látszik, mégiscsak igazat mondott... tényleg filmszínész... és én még el se akartam hinni neki... Azt hittem, hogy ő is csak olyan koldus, mint én... Még sajnáltam is és képes lettem volna megosztani vele az utolsó falat kenyeremet... pedig ő biztos akkor is csak a szerepét próbálta, mert pont így csinálta az utcán is... Nahát és én beugrottam neki... Hát hiába, én már ilyen jó bolond vagyok, — dohogja mérgesen és megindul a kuckója felé, amelynek melegebbet, jobbat koldus nem is kívánhat magának...

Szakítás

Elgondoltam, milyen fölényes leszek,

Mikor egyszer szakítok Veled.

Most látom, hogy józanságom

Csupán hiú, dőre álom.

A szív mindig szív marad,

Mely a fájdalomtól néha meghasad.

Szakítottam fölényesen, könnyen,

Azóta gyakran hull a könnyem.

Lászlófalvi Ábrányi Margit

MIKULÁS

a lövészárkokban

Alkonyattájt elfoglalták a lövészárkokat. Az oroszok fejvesztve menekültek. Az éjszaka fekete függönye hirtelen leereszkedett s Cseresnyés főhadnagy pihenőt rendelt a századának.

— Fiaim! Derék munka volt. A sebesülteket vigyétek hátra a kötőzöhelyre! A mai nap eredményét majd megduplázzuk egy kis hajnali támadással. Át kell vizsgálni a lövészárkokat...

Göncöl isten szekere megjelent az egek országútján, hogy a Nap udvarába röpítse a magyarok lelkét, kik a halálban is életet nyertek; szél indult, elverte a lomha hófelhőket és a csillagok hidegen szikráztak a hetedik égen. Cseresnyés főhadnagy felhajtotta körönyege szélfogógallériját és a Kárpátok felé nézett, hol a kis magyar falvakban most esti csendítetre imádkoznak: Mi Atyánk, Uristen, segítsd meg szegényt, jó apámat... Zajt hallott a lövészárkból.

— Mi az? — szólt le. — Mit csináltok?

— Főhadnagy úrnak jelentem alássan... izé... egy gyermeket találtunk! — jelentette Bodó káplár.

— Hol? — lepődött meg a főhadnagy. —

Hol van? És beugrott a lövészárkba.

— Ahaj! kucorog a sarokban...

Ott ült. Négyesztendős lehetett. Képe dudorí-pufók. Reszkető, félnék szeme két árvcáska. Göndör haja sárgaaranyként ragyogott a gyertyafényben. Mocskos kis kezét didergette a hideg és a félelem.

— No, fiúcskám, — hajolt le hozzá Cseresnyés főhadnagy, — hát te ki vagy?

— Nem igen tud magyarul, — jelentette az egyik góbé.

A gyermek a főhadnagra emelte könnyes szemét.

— Ne félj, fiúcskám, — cirógatta meg Cseresnyés főhadnagy. — Ki tud oroszul?

— Suti cigány! — jelentette Bodó káplár. Kormos-füstös pofa bújít elő valahonnan s keményen tisztelgett.

— No, Suti, — intett a főhadnagy, — most mutasd meg, hogy mit tudsz. Kérdezd ki ezt a gyereket...

— Milyen nyelven? — vigyorgott Suti alázatosan.

Mert ő tudott még madárnyelven is.

— Oroszull!

— Tudsz-e oroszul? — guggolt a gyerek mellé. — Szkasz mnje?

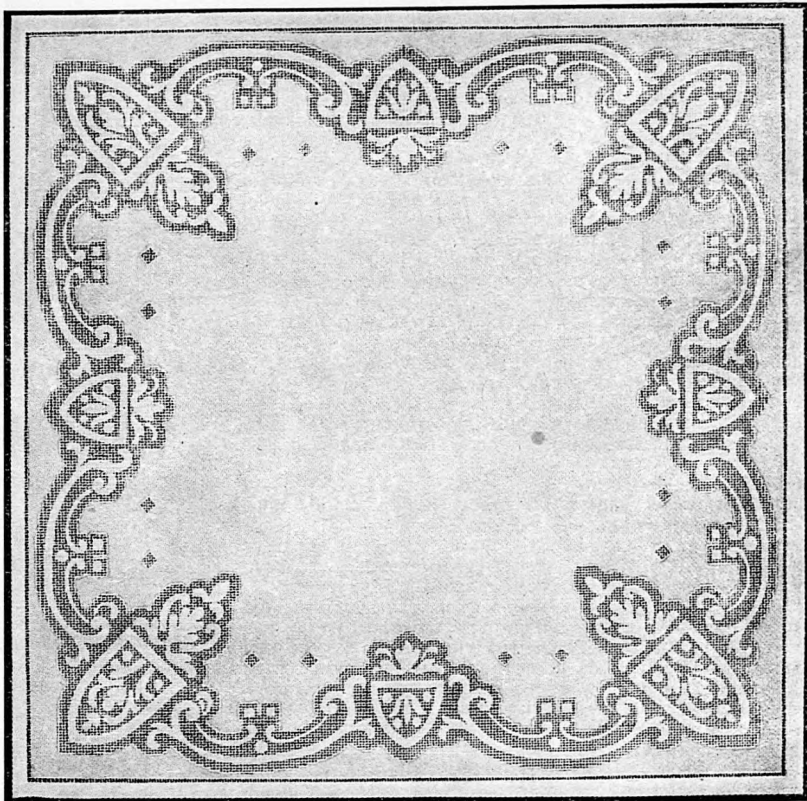
A gyerek megijedt az ábrázatától és pityeregni kezdett.

— Ne sírj, öcsém, nem ördög ez a bácsi, — vigasztalta egy öreg nyolcvankettes, — csak olyan kürtő-képe van...

— Ki vagy? — vallatta Suti a gyereket anyanyelvén. — Honnan szöktél meg?

De minél barátságosabb képet vágott, annál inkább félt tőle a kis gyerek. Megkérdezte, hogy ki az apja, ki az anyja, hol laknak stb. A sarokba húzódott s rémülten pislogott a ragyás cigányra.

— Félt öled, — szólt a főhadnagy. — A podfád mindenségit! Mint a kéménykürtő, olyan!

Toledó kézimunkával díszített terítő. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában. (VI., Teréz-körút 6.)

— Pedig tud segíne, — vigyorgott Suti. — Van-e csokoládé?

Egy féltábla előkerült valamelyik borjúból, de a fiúcskának az sem kellett.

— Állj mögém, Suti, hogy ne lásson. Úgy kérdezd.

Suti háttérbe került. Onnan beszélt. A főhadnagy a gyermek kezébe nyomta a csokoládét, megcirógatta s fölítette a kérdéseket.

— Hogy hívnak?

— Prokopp... — motyogta a gyerek bátoratlanul.

— Prokoppkának hívják! — tolmácsolta Suti a háttérből diadalmasan. — Atkuda? Nem tudta megmondani, hogy hová való. Kivettek belőle annyit, hogy apja katona, anyja nincs, az oroszok úgy találták ott túl a hegyen, a faluban, kenyeret s cukrot adtak neki és egy nagyszakállú katonabácsi magával hozta. Többet nem tudott.

— Fiúk, — szólt Cseresnyés főhadnagy megindultan, — ennek a fiúcskának senkije sincs, legyen hát a miénk, a század gyermeke...

A bakák megéljenezték.

— Hogy es híjják? — kérdezte egy harcsabajuszú kövítész.

— Prokopp.

— Olyan, mint az én fiam!

— Azt mondanám, ha már a mi gyermekünk, hogy nevezzük Jancsikának...

— Éljen!

Elkeresztelték és körülvették szeretettel.

— Adjátok neki enni, ha van, lássátok el szegénykét, vessetek neki jó fekvőhelyet. Holnap majd intézkedem. Lám, ki hitte volna, hogy ránk is gondol az Eg s ilyen kedves ajándékkal lep meg minket Mikulás a lövészárkokban...

A bakák elnémultak.

— Csakugyan — szólt valaki. — Holnap Mikulás van...

Félre sompolyogtak, lehajított fővel, aztán ismét odaoldalogtak és körülvették a gyermeket. A tűz már vígan lobogott a lövészárkok fenekén s főtt a konzerv, de csak a gyerek számára.

— Bizonyosan árva volt szegényke, — töprengett egy öreg baka, — s az apja is elesett a harcban. Tán éppen én lőttem le...

Bodó káplár kanalat kerített és etetni kezdte a fiút. Kidudorodott Jancsika képe s fény öntötte el a szemét, jóízűen csámcsogott és kicsi, mocskos ujjáról is leszopta a zsírt. Nevettek, lesték a szájamozgását, kezét-száját megtörülgették, aztán puha ágyat vetettek neki s betakargatták katonapokróccal a század gyermekét.

— Jó éccakát, — búcsúzott el tőle szeretettel, külön-külön mindegyik katona.

Csend borult a lövészárookra. A zsarátnok vörösen hunyorgott. Feküdtek a bakák, de csak sóhajtoztak a hideg föld ölén. Hazagondoltak kicsi fészükre... Mikulás napja van... de vajon víz-e valamit az a vörösnyelvű, fekete szent az ő fiaiknak?

— Jancsika... — motyogta valaki elalvóban.
Elszunnyadtak. Még sem érezték annyira az apai árvaságot, hiszen köztük van egy bakarasznyi gyerek! Édes álmodtak a szegény vitézek. Virrasztott fölöttük az előrés és az igaz Isten az ő csillagaival... Egyszer, mikor az ég kertjében nyíldosni kezdtek a tulipán-ágyások, megébred valaki s hát látja, hogy egy gyertyavég mellett faricskál valamit Bodó káplár.
— Mi'csinálsz, pajtás?
— Mikulást...
— Miből?
— Fából!
— Kinek?
— Hát Jancsikának...

Felült, odakászolódott s nézte a káplár munkáját.

— De az igaz Mikulás fekete!
— Behúzom én bundabőrrel...

Ébredezni kezdtek és odagyűltek. Bodó káplár lekanyarított egy darabot a kőpönyege báránybőr-béléséből s rávarrta ügyesen. Drótból kart csinált, ezt is bevonta feketével, aztán Andrásnak, a főhadnagy úr legényének a puccerstráfiájából lenyisszentett egy darabkát s nyelvet varrt belőle a Mikulásnak. A főhadnagy fölébredt.

— Mit csináltak?

— Jelentem alásson, kész a Mikulás!

Meghatva nézegette Cseresnyés főhadnagy a bakabicskával faragott aprószenet.

— De mit hoz neki most a Mikulás?

Dérültöt falevéllal körülábrándították a kicsi Mikulást s néhány kilótt patronot tettek a lábához.

A gyermek megmozdult a kelő nap fényében.

— Vigyázz, tisztelegj! — vezényelt a főhadnagy. Suti cigány lehajolt és a Mikulás lábához lopta a száz apák ajándékát: az utolsó darabka profundos.

Nehéz a művészélete!

— A pénz nem számít! — mondja a látogató.

A szegényes műteremben úgy hangzanak ezek a szavak, mintha a szférák muzsikája szólna. A látogató izléstelen nyakkendőtüje, vislag arany óralánca és sok gyűrűje súlyt és jelentőséget ad az elhangzott kijelentésnek.

— Szóval egy portrét parancsol, — mondja a festőművész, reménykedően felsőajva.

— De a feleségem azt állítja, hogy ön nem tudja megcsinálni.

— Be fogom bizonyítani az ellenkezőjét, — hangzik a büszke válasz.

— Azonnal el is kezdenek. Parancsoljon ott helyet foglalni!

— Én? ... Nem rólam kell a kép! Ha látni akarom magam, beledőnzek a tükörbe.

— Hát akkor, kit kell lefestenem?

— Nem mondtam? ... Az apámat.

— Kérem... És mikor lehet szerencsém az öreg úrhoz?

— Az én apámhoz?

— Igen.

— Ne tréfáljon, uram! Az én apám harminc esztendeje halott.

— Elhozta talán a fotografáját?

— Fotografáját? Ha volna róla fényképem, nem kellene a portré! A festőművész csüggedten kérdezi:

— Hát semmiféle kép nincsen róla?

— Hogy képzelem? ... Ilyen számszágokra, ilyen felesleges dolgokra nem volt pénzünk. Nagyon szegények voltunk, csak nehezen sikerült meggazdagodni... Nemrég vásároltam egy kastélyt, amelynek falain az ősök képei függnek. De hát mit kezdjek én az idegen ősökkel?... A feleségem ugyan azt mondja, fogjam rájuk, hogy az én őseim. De én nem szeretem az ilyesmit. Nem akarok csalni és hazudni. Ezért van szükségem az apám portréjára. Ön azt állítja magáról, hogy festő, tehát el kell tudnia készíteni. És ha meg leszek elégedve, a nagyapám képét is megcsináltatom. Ez még nem biztos! ...

A festőművész kétségbeesetten mondja:

— Jó, én megjestem a kedves édesapját. Tessék leírni, milyen volt a külseje. Az ön leírása alapján fogom a portrét elkészíteni.

— Tessék idefigyelnem... Apám nagy volt, szélesvállú, szőke haja és szőke szakállja volt. Mindig sötét ruhát hordott... Ennyi elég?

— Hasonlított önmre?

— Egyáltalán nem. Én anyámra hasonlítok.

— Kellemetlen! ... És milyen volt az orra?

— Eggyenes.

A festőművész gyors ceruzavázlatot csinál:

— Ilyen?

— Nem, szélesebb.

— Talán ilyen?

Körülbelül húsz vázlat után a látogató kijelenti, hogy az orr most már jó. Ugyannyi idő kell a szemeknek, a füleknek, a szájnak és a homloknak.

— Most már mindent tudok, — jelenti ki a festőművész. — Három hét múlva kész a portré!

A megbeszéltenapon a rendelő pontosan beállít:

— Kész a kép?

— Igen, uram. Itt van az ön megboldogult édesapjának portréja.

Az egyik képről leveszi a takarót.

A rendelő felkiált:

— Apám! ... Édesapám! ...

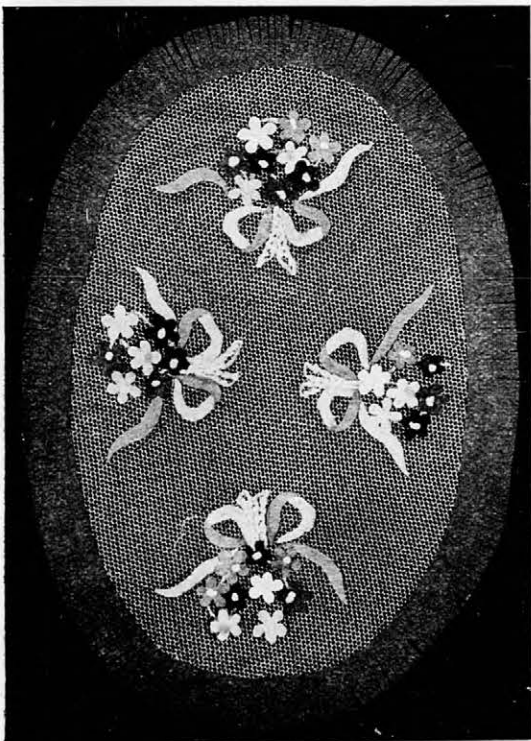
Súlyos könnyecseppek bújnak ki a szeméből.

— Drága, jó édesapám, — ismétli közelebb lépve, — végre mégis van rólad képem! ... A hálószobámban fogom felakasztani, hogy rögtön beszélgessek veled, amikor felébredek... Hiszen annyi rengeteg mondanivalóm van, ami azóta történt, hogy elköltöztél az élők sorából... Aranyozott rámában lesz a képed, édesapám! ...

Körülbelül félóra hosszat tart ez az egyoldalú párbeszéd a képpel, sűrű könnyhullatások között. Aztán a festőművész is szóhoz jut:

— Meg van elégedve a munkámmal, uram?

— Igen, meg vagyok elégedve, kedves festő úr. Nagyon meg vagyok elégedve... De ha nem mondta volna meg nekem, hogy ez az én édesapám, bevallom, hogy nem ismertem volna rá! ... Hiszen harminc éve annak, hogy meghalt...
M. G.

Aranyszínű tüllterítőcske, színes filcátétes kézimunkadiszitással. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a Magyar Uríasszonyok Kézimunkaboltjában (VI., Teréz-körút 6)

Milyen különös is ez a világ!

TEGNAP: — még a nap sugára szötte át az égnek boltját s szín-arannyal festette be mezők selymét, legyek kontyát —

MA: — sötét az ég azúrja, nincs madárdal, varjú károg, s zivatarban, szélviharban dideregnek a virágok.

★

TEGNAP: — még a porba hullott lába nyomát úgy csókolta, s esküdött, követni fogja, bárhová vinné a sorsa —

MA: — gyűlölet ég szemében, átkot üvölt mocskos szája, usztítja a poroszlókat, s a „Feszítsd meg!”-et kiáltja.

★

TEGNAP: — még a szeme gyújtott, ringó volt járása-lépte, minden aszszony irigyelte, minden férfiszem őt nézte —

MA: — nem veszi észre senki; csendesen ha tovalépked, olyan, mint a hervadt virág, amit régesrég letéptek.

★

TEGNAP: — még esküdtek rája, törvény volt szemrebbenése, s minden szavát szobrászereg aranyba és kőbe véste —

MA: — a bálványt összetörték s más áll a piedesztálon, őt pedig a tömlőc mélyén fojtogatja vérpad-álom.

★

TEGNAP: — még tapsoltak néki, pezsgőben fürdette testét, hercegek-ből volt uszálya, kik az óhaját is lesték —

MA: — szegényház bús lakója, rongyokból van a ruhája, tányér leves az ebédje, s senki nem emlékszik rája.

★

TEGNAP: — még repült a lépcsőn, őt emelet nem volt semmi, csikó-vággyak nem engedték pillanatig sem pihenni —

MA: — a lépcsőt már nem bírja, emeletig annyi fok van, vágya csupán megpihenni kályha mellett, a sarokban.

★

TEGNAP: — még sokmilliót ért egyetlen aláírása, volt ezernyi lelkes híve, s millió kedves pajtása —

MA: — elhagyott, bús, magányos, rongyos kiskabátja széle, elvesztette a vagonját, senki nem törődik vele.

★

TEGNAP: — még kacagott hangja, táncot lejtett csöppnyi lába, egy gondja volt, hogy elvigyék minden finom, úri bálba —

MA: — otthon ül, horgol, foltoz, nincsen jénye szép szemének, mégis csillog, ha énekel altatódtal gyermekeinek.

Erdődy Elek

Kertész Béla:

Képviselő urak!

Ne méltóztassanak azt gondolni, hogy politikáról akarok beszélni. Másról lesz szó, ami sokkal több, mint a politika és amit mégis Önökhöz kell adresszálnom, Képviselő Urak. Önökhöz, akik címük szerint is a választópolgárok „képét viselik“. Ne vegyék tehát zokon, ha a parlamenti szokástól eltérően, kivételesen Önökhöz intézem ezt az interpellációt, választópolgárai jelentékeny része nevében.

A dolog úgy kezdődött, hogy esti főpróbán voltam. Utána beültem egy kávéházba, hogy kritikai szemszögből végig gondoljam az előadást és elfogyasszam szerény „színházi vacsorá“-mat. Ebben még semmi érdekes nincs, valamint abban sem, hogy a mellettem levő asztalnál hölgyek és urak ültek, beszéltek egymáshoz, sőt egymásba, abban a felfokozott hangnemben, ami az ilyen kávéházi társaságok kellemetlen karakterisztikonja. Az egyik hölgy végigzuhanoyozta megszólásaival egy tucat barátinőjét, természetesen: csak a jelen nem lévőket, a másik hölgy pedig, vele egyidejűleg, mint vezérszólam egy bábeli beszédzuhatagban, az egész társaságnak, sőt az egész kávéháznak tudomására adta, hogy a nyarat Badenben és Zürichben, Londonban és Párizsban töltötte. Kénytelen voltam én is meghallani, hogy önagsága tíz napig volt a párizsi világkiállításon és pedig olyan jutányos feltételek mellett, hogy utazása végeredményben — haszonnal járult, amit egy vég japán selyemnek köszönhetett. A vékony, finom selymet ugyanis önagsága szorosán habhtestére csavarta és hála lefogyasztott derekának, észrevétlenül sikerült átsiklania zsákmányával, a vámtisztek árgus-szeméi között. Szóval: amit vesztett a réven, a szó szoros értelmében „behozta a vámon“. A vámmentesen becsempészett japán selyem bőven fedezte a világkiállítás költségeit.

Önagsága „ügyessége“ már nem érdekelt tovább, de megcsillant előttem egy szó és mindaz a szépség, kultúra és ragyogás, ami ezzel a szóval van összefüggésben. Mint valami chanson visszatérő vágy-refrénje, úgy muzsikált a fülemben és a szívemben ez a szó: Párizs...! És hogy milyen jó azoknak, akik elmehetnek Párizsba és megtekinthetik a világkiállítást... Milyen jó ennek a csempész-önagságnak és milyen jó mindenkinek, aki megengedheti magának egy ilyen párizsi utazás fényűzését... Akiknek telik hosszabb utazásra... akiknek telik Párizsra... akik vagyoni helyzetük alapján, vagy selyem-csempészés árán ellátogathatnak a Ville de la Lumière-be és — — — és mint valami brutális kontraszt, felhokanol antithézis: megvillant agyamban a gondolat másik tétele és lelki szemeim előtt megjelentek ők, akiknek az a lehetőség nem adatott meg. Nem bírtam szabadulni ettől a képtől és ettől a gondolattól. Ott láttam magam előtt, mint keserű szemrehányást és figyelmeztetést: köztisztviselőink, tanítóink, katonáink és rendőreink hosszú falanzát, ezt a hangtalan és szomorú regimentet, amely nem részesülhetett abban a kegyben, hogy Párizsba utazzék és gyönyörködjék a világkiállítás szépségeiben.

De hát miért — nem?!

A társadalmi tagozódás igazságtalansága módot ad arra, hogy egyes foglalkozási ágak átháríthassák más foglalkozási ágakra, a saját szórakozási és tanulási költségeiket. De a köztisztviselők és az egész magyar középosztály már nem folytathatja tovább ezt az „áthárítási“ műveletet. Ők már kénytelenek beletörődni, hogy az élet rengeteg szépségének virágoskertjéből örökre száműzve vannak és bár terheik-kötelességeik a legsúlyosabbak és a legfelelősségteljesebbek, az élet úgynevezett „napos oldal“-ára legfeljebb csak átpisloghatnak. Hogyne, elolvashatják ők is a lapok hirdetéseit, amelyek Párizsba csalogatják az embereket... elnézhetik a plakátokat és prospektusokat, amik a világkiállítás csodáiról zengenek szuperlatívuszokat, — aztán keserűen nyelhetnek egyet, mint akiknek még ábrándozniok sem szabad, mert az ábrándozás elpuhítja az embert, nekik pedig minden erejükkel őrt kell állaniok a magyar kultúra bástyafokain.

Pedig igazán nem lett volna hoszorkányság, hogy ez a társadalmi osztály — amit Önök, Képviselő Urak, „államfenntartó elem“-nek szoktak és szeretnek nevezni — szintén eljusson Párizs városába és kielégítse tudásvágyát, gyarapítsa ismereteit, no meg egy kevés intelligens szórakozásban is részesüljön, ami végeredményben megint csak a közönség: az állam hasznára váltódott volna át. Méltóztassanak elgondolni, hogy az állami szervezetek két-három vonatot indítottak volna Párizsba, mondjuk: 8 napi ott tartózkodásra és személyenként 60—70 pengőért, mely összeget a résztvevők az államnak részletekben fizettek volna vissza. Ezeket a szerelvényeket a magyar államvasutak ingyen állították volna a kulturális cél szolgálatába, az osztrák, svájci és a francia vasútigazgatóságok pedig — ez sem ütközött volna akadályba — díjtalanul engedték volna át

Tessék ezt is elolvasni!

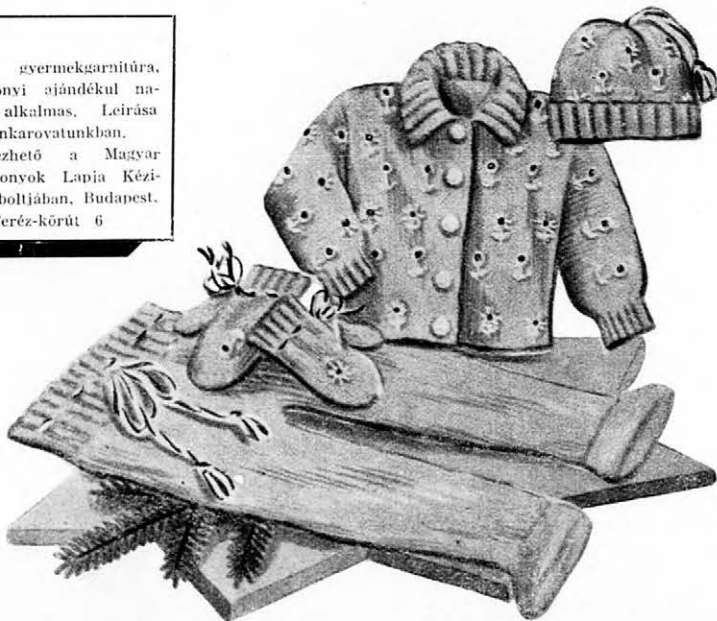
saját vonalaikon a magyar szerelvényeket. Párizs városában aztán — már csak a világiállítás sikere érdekében is — a francia állam tisztviselői, a bírúk, a tanítók, a katonák, a postások, a vasutasok, a rendőrök stb., szívesen látták volna vendégül magyar kollégáikat és meggyőződésünk, hogy testületeik útján gondoskodtak volna illő elhelyezésükről és jutányos étkezésükről. A magyar középosztály ily módon nem csupán szép emlékekkel, hanem tudásban és kultúrában gyarapodva tért volna haza a Világosság Városából. De más haszna is lett volna ennek, Képviselő Urak! Ne méltóztassanak elfeledni, hogy a mai élet: a kontrasztok tobzódása. Egyik oldalon: luxus és kicsapongás, a másikon: lemondás és nélkülözés. Egyik oldalon: a legörültebb szeszélyek azonnal beteljesülése, a másikon: a legszerényebb vágnak lassú hervadása.

Vágy... Istenem, a magyar tisztviselő, a magyar középosztály vágya... hát van még ez is?... hát nem fagyott le végleg a zord idők fagyában?... Ennek a lapnak hasábjain tizenöt éven keresztül egyebet se tettünk, mint higgadt türelemre és kényszerű mérsékletre intettük a középosztályt. Sokszor éreztük, hogy gyöngöe a szavunk, de mégis vallottuk és a gyakorlatban meg is valósítottuk, hogy önfegyelmre kell tanítanunk olvasóinkat. Ezért fegyelmeztük a saját tollunkat is, amely sokszor akart fájdalomosan dübörgő szavakat papírra vetni. Képviselő Urak, lássák meg végre és érezzék át, hogy a középosztály bármennyire akarná is, már nem képes elviselni a szegénység keresztjét, a nélkülözés kálváriáját, a kifosztottság mártíriumát. Már panaszra sem nyílik az ajka és szótlannul kesereg, de csak akkor és ott, ahol senki nem hallja. Soroljuk fel újra a sérelmeket, amiknek nem akad Rákócziuk, hogy eldörögje a „recrudescunt...“-ját?! Élelmezési gondok, ruhagondok, lakásgondok — a másik oldalon pedig a fizetés... hát lehet ezt a mérleget egyensúlyban tartani?! Ismerjük az államháztartás rendkívül súlyos helyzetét. Tudomásul vesszük a küszöbön levő 5%-os fizetés-visszatérítést, de örömmünk mégse zavartalan, mert a tisztviselők karácsonyi segélyéről, amely pedig fontos tétel volna gondterhes életükben, senki sem beszél. Istenem, talán csak nem a januári visszatarítás miatt maradna el ez a tétel? Nem hiszük, hogy az illetékes körök véleménye szerint az egyik feleslegessé és elhagyhatóvá tenné a másikat.

Képviselő Urak, az Önök választóiról van szó! A „nemzetfenntartó elem“-ről, amelyre oly sokszor szeretnek hivatkozni. Tessék végre már szót emelni az ő érdekükben is, a parlament nyilvánossága előtt! A legnagyobb törvényisztelet hangján, de törvényadta jogok, sőt kötelességük érzetében, emeljenek végre szót a magyar középosztály életigazságáért!

Képviselő Urak — viseljék egyszer már gondját a „nemzetfenntartó elem“-nek is és vívják ki azt, hogy a „nemzetfenntartó elem“ fenntarthassa magát legalább azon a szinten, ami társadalmi helyzete és munkája alapján joggal megilleti!

Kötött gyermekgarmitúra, karácsonyi ajándékul nagyon alkalmas. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában, Budapest. VI., Teréz-körút 6

LEHET-E EGY MILLIÁRDIG SZÁMOLNI? Százig még csak könnyen megy a dolog és az egész nem tart tovább, ha a zsebóra percmutatójával ellenőrizzük, mint egy percig. Ettől kezdve persze már nehezebb, ha minden számot teljesen ki akarunk mondani: Sokkal kényelmesebb volna a dolog, ha száz után megint 1-gyel kezdhetnők és így folytathatnók. De most már nyelvakrobatának kell lennie annak, akit a második száz valamennyi számát — százegy, százkettő és így tovább — szintén egyetlen perc alatt akarja kimondani. Hiába, itt már minden száz szám felsorolásához másfél-másfél perc kell, az első ezer elszámolásához tehát egy kerek negyedóra. Egy óra alatt négy ezerig számolhatunk, de negyvenezereg már körülbelül kétszáz éves idő kell, tehát nem tíz, hanem húsz órára van szükségünk. 400 óra kell, amíg ily módon négyszázeregig tudunk számolni és 8000 óra, amíg négyszázmillióig jutunk el. Hosszú és fáradságos munka ez, ha minden számot teljesen ki akarunk mondani. Ugyanezen az alapon elméletileg kiszámítható, hogy 600 és még egy-néhány évre van szükségünk, ha egymillióig akarunk számolni. Ez az idő pedig mégis túlságosan hosszú, miért is megállapíthatjuk, hogy egy emberélet nagyon-nagyon kevés ahhoz, ha 1-től 1 milliárdig el akarjuk sorolni a számokat.

A GÁJZIROK VÁROSA, KÉMÉNYEK NÉLKÜL. Azoknak a jólsikerült kísérleteknek a hatása alatt, amiket Island szigetén a vulkánikus forrásoknak, az úgynevezett gájirokknak a fürdők, iparvállalatok és egyéb üzemek szolgáltatása állításával kapcsolatban tettek, a sziget fővárosát, a 32.000 lakossal bíró Reykjavíkot központi fűtéssel és melegvízszolgáltatással látták el, amelyet 16 kilométer hosszú vízvezetékben juttatnak el a Reykjartal-ból. Ennek a víznek átlagos hőmérséklete 90 fok meleg. A Reykjartal fénkján fűrt források másodpercenként 250—300 liter vizet adnak. A város házaiknak ily módon központi fűtés és forró vízzel ellátása most van folyamatban. A polgármester reméli, hogy a munkálatok végétével az utolsó fűstkémény is eltűnik a városból.

OPTIKAI LENCSEK PRÉSELT ANYÁGBÓL. A tudomány új felfedezéssel ajándékozta meg a világot, amely egy egész iparágat alapjában át fog alakítani. Hosszas kísérletezések után sikerült annak megvalósítása hogy optikai lencsét egy „perspex“ nevű, préselhető anyagból, minden további munka nélkül állítsanak elő. Az optikai lencsék eddig vagy üvegből, vagy kvarcból készültek. Ezeknek a lencséknek a csiszolása nagyon nehéz és fáradságos munka volt, mert a precíziós optikai lencséknel a milliméter törtrészei is fontos szerepet játszottak. Ezeknél az új lencséknel azonban nem fontos a csiszolás. Ráadásul ezek a „perspex“-lencsék törhetetlenek és csak féjolyan súlyúak, mint az üvegből készült lencsék. Optikai használhatóságuk pedig kiváló, mert az ultraviolet-sugarakat sokkal erősebben bocsátják át, mint az üveglencsék. Ezek a préselt anyagból készült lencsék egyformán használhatók fényképezőgépeknél, szemüvegeknek, messz látóknak, távcsöveknek, távolságmérőknek, stb. Angliában már erősen megindult ezeknek az újféle „perspex“-lencséknek a gyártása, ami ezt az egész ipart forradalmi módon fogja átalakítani.

Asszonyfejek

A SZÁZADOK TÜKRÉBEN

Fatma, a marokkói asszony

Az arab negyeden túl elterülő földekről jött be Fatma a hetivásárra, juhsajtot, lencsét, hagymát és árpat rakott ki a gyékényszőnyegre s mialatt apja a vevőkkel alkudozott, ő a medencés kútnál mártogatta a fehér kendőket, hogy a juhsajtra borítva megővön az égető nap hevétől. Kíváncsian nézegette a tolongó sokaságot, a fehér burnuszos bennszülött anyákat, a hátukra kötözött apróságokkal, a villogó szemű arab férfiakat, a szálfamagyas, de ijesztően lilajakú, szurokképű katonákat, a hosszúkafémes, fezes, de meztlábos muzsikosokat, akik különböző ércsipkával még zajosabbá tették az amúgy is süketítő lármától terhes vásártér. Rettenetes porban és napsütésben fuldoklott a tömeg, éles gyereklárma, számbőrgés, szüntelen kiáltozása a vízfordóknak, égett olajszag keveredett a füstös, nyársonsiült hal szagával és elviselhetetlenné tette a levegőt.

A kút mögött fehéren és könnyedén szökött a magasba kupoláival és tornyaival a bennszülött bírósi palota, amelynek nyitott, patkóalakú udvarán százával várakoztak az elhagyott vagy eltaszított asszonyok, ítéletet várva. Némelyik sebes léptekkel sétált föl és alá, fehér földet seprő burnusza kísértetiesen lebegett utána, mások rongycsomókként, szinte élettelenül ültek órák hosszat egyazon helyen, arcukat a kezükbe rejtve.

Fatma néha átlépett hozzájuk és agyagkorsóijából megitta az eltikkadt várakozókat, akik nem mertek helyükről elmozdulni, mert hátha éppen abban a pillanatban szólítják őket, s ha nincsenek ott, elutasítják kérésüket. A fehér lepelből kiragvógó szemek szomorúsága és a lefelé húzódo ajkak keserősége sokszor elszorították Fatma szívét és ilyenkor névtelen aggodalommal gondolt az elkövetkező asszonyi életére. Némelyik megragadta a lány ruhája szélét és rikácsolva kiáltotta az arcába:

— Most még szép vagy és büszkén adakozó, de várj csak, egyszer te is itt fogsz ülni közöttünk, mert a szépség hamarabb elmúlik, mint a forró napon nyíló jázminvirág.

Fatma ilyenkor futva menekült a gázos asszonyok közül és a medencés kút fölé hajolva, megforgatta fejcskéjét, hogy megbizonyosodjon szépségéről. A víztükör remegően verte vissza a finom vonásokat, a pattanó bőrt, a vakítóan fekete szemet hosszú pilláival, a szájat, mely a fölhasadt gránátalmához volt hasonló és a gyöngyházfényű fogakat. Fatma ránevetett tükröződő képémszóra és bizakodón fölvetette a fejét: nem, nem, ő sohasem fog ott, az eldobott asszonyok sorában ülni.

Azért máskor is vissza-visszatért a naptól forróra vert kölépcsők közé és nyújtotta vízét a rászorulóknak. Egy ilyen alkalommal látta őt meg Abdullah, a fiatal, gazdag arab kereskedő és magához vette feleségnek.

Magas, csipkézett kőházba került Fatma, melynek falait dúsan borították az aranyozott min-

ták színes, csodálatosan finom rajzai. Az udvar márványkockákkal volt kirakva és a közepén a szökőkút vizugarait furdette ragyogóra a nap. De az ablakon rácsok voltak, a hajladozó pálmák és a gyümölcsből terhes narancsták csak mesziről küldhették üdvözlőket. Fatma napbarnított arca megápadt és bőre hasonló lett a tompafényű elefántcsonthoz. Gyöngyöktől szikrázó tejfűszőlő volt a hajában, karján és lábán karperecek, melyek minden lépésénél ütemesen megcsörrentek. Körmei sötét hennával voltak festve és szépen ívelt szemöldökei közé mély árnyalatú kékvonal feszült, amely az állán ugyanolyan rajzban ismétlődött. Megvesztegető szépségét tükrök verték vissza, ha állt, járkált, vagy feködött a széles, selyempárnáktól borított heverőn. Abdullah háremének Fatma volt a legszebb asszonya.

Fatma boldog volt. Mit bánta ő a rácsokat és hogy nem futkoshatott szabadon a napon, vagy a tamariszkuszerdő gyöngéd hajlású ágai alatt és nem saiót kezével szakíthatja le a bronzmázú datolyákat. Fatmát szerették alázatos, forró szerelemmel és Fatma is szerette az urát. Úgy fogadta ezt a hirtelen rázuhogó szerelmet, mint virág a harmatot, dús, édes terhétől alázatosan meghajolva, kimondhatatlan boldogsággal. Abdullah nemcsak karcu termetű, izmos és szabályos arcú szép férfi volt, hanem határtalan gyöngéd is tudott lenni, udvarias, és úgy bánt Fatmával, mintha királyi palotából hozta volna el háremébe.

Fatmán kívül még két felesége volt Abdullahnak, elkülönített lakosztályokban, akik nem vettek tudomást az új asszony létezéséről, így Fatma nyugodtan és békésen élhetett a szerelem napjainak. Abdullah ruhákat, ékszerket hordott elé és ezer furcsa mesével tudta szórakoztatni. Fatma pedig különös, vad táncokat lejtett, vagy halk, forró dalokat énekelt szerelmesének.

Két év múlva fia született Fatmának, ez még csak jobban hozzákapcsolta férjét és nem mult el nap, hogy idejének nagy részét ne Fatmánál és gyorsan fejlődő fiacskájánál töltse. Ha

Most már Fatma is véresre harapott szájjal állt az ablaknál, ha odalent az udvaron meghalotta a sétáló asszony karpereceinek csengését és Ali nevetését, amint önfeledten együtt hancurozik azzal a kettővel. Talán lassan begyógyult volna az égő seb, ha Ali nem csábitotta volna mindég jobban magához a déli asszony. Fatma mellett Ali bágyadt volt és unatkozó, de ha az új asszonyhíva magához, fölverte a házat játékos vidámságával. Talán Abdullah elforduló szerelmét meg tudta volna bocsájtani, de azt, hogy fiát is elrobolta tőle, azt nem bírta megadó arccal tűrni.

Egyik nap megleste a folyosón a déli asszonyt és éles körmével véresre tépte mosolygó arcát. Abdullah haragja nem ismert határt. Ő udvarias, figyelmes mindegyik feleségével, megadja, ami életükhöz és szórakozásukhoz szükséges, még egyet se taszított ki, megbecsülte bennük, hogy valamikor szerelemre készséges asszonyai voltak, de Fatma maga hozott magára ítéletet. Hogyan éljen egy földél alatt olyan asszonnyal, aki másnak az életére tör?

És másnap ott találta magát Fatma a gyászos asszonyok csoportjában, a bírósági épület udvarán. Igazságot várt. Hogy gyermekét visszaadják neki. Hiszen ő szülte, ő nevelte, ő virrasztott ágyacskája fölött, kit illette más, ha nem őt? Már nem kérte férje szerelmét, hiszen a víztűkör gyöngéd arcát megtörve verte vissza, szemét mély kúttá marta a fájdalom és síma arcát árkosra szántotta a könny. Ebben az elcsigázott asszonyban ki ismerne Fatmára, Abdullah hazának legszebb asszonyára? A megcsúfolt szerelem keményebben őrl, mint malma az időnek.

És Fatma várt. Hosszú heteken keresztül keményen és konokul, hogy az igazság felé nyújtja a karját. De mikor ítéletre hívták, Abdullah elfordult tőle és pénzt vetett eléje. A fiát magának akarta. Fatma nem tudta elhinni, hogy a férfi, aki oly sok éven át annyi gyöngéd és szerelmes szót adott neki, most ilyen közönnyel tudja nézni vergődését. Nem tudott beleszédni az ítéletbe. Nap, mint nap Abdullah háza előtt kuporgott, hogy egyszer talán mégis ráveti pillantását a férfi és megszántja eliasztott asszonyát.

De a férfiak szívében hogyan volna szánakozás az iránt, aki elvesztette báját és szája körül a mosolyt?

Fatmát a szolgák üzték el annak a háznak az ajtaja előtt, ahol egyszer a legszerettebb asszony volt.

De délután, mikor a nap enyhülön fordult a pálmák mögé, lassan, a falak mögött lopakodva, visszatért Fatma, hogy a szokókút csobogásával együtt kihallja gyermeke nevetését és csattogó dobogását az udvar márványkockáiról.

Egy nap aztán ott találta meg csontig lesóványodott kis testét a kerítés tövében, fehér buruszát lassan lengette a szél, kinyúló kezefejénél apró, smaragd zöld gyíkok futkostak, melyek a közeledő lépésekre elrejtőztek a föltört kövek között.

Nagy Médo

kint játszott a gyermek az udvaron, Fatma és Abdullah egymást átölelve sétáltak a szokókút peremező zajában s arról beszéltek, hogy Ali katonának nevelik, bátornak és vakmerőnek, akinek a helye ott lesz a szuitán oldalán. Főnt, a rácsos ablakok mögött, ilyenkor ökölbe szorult asszonyi kezek érték tehetetlenül az aranycirádás fajakat, mert a gyűlölt fiatal asszonyt még az évek múlása sem sodorta el az urától. Fatma egy-egy ilyen séta után az ékszerieiből ajándékokat küldött a két vergődő asszonynak, akik nem tudták megtartani Abdullah szerelmét, de akiknek gyűlöletét mindig ott érezte a feje fölött.

De egy nap, mikor a narancsvirágok habos illatát beverte a szél az ablakon és Fatma különös gonddal és figyelemmel öltözött széppé, mert urát várta messze újjáról haza, azon a napon, bár jó! látta a fevekaravánt megérkezni és ura is áthaladt a ház előtti pálmák alatt, mégsem jött föl őt köszönteni, mint hosszú, hosszú időn keresztül szokása volt. Fatma kisért szemmel fektette halvány arcát fia mellé és megmagyarázhatatlan félelemtől úzve, mindég a bírósági palota előtt kuporgó asszonyokra gondolt. Másnap tudta meg a szolgálólányoktól, hogy Abdullah új feleséget hozott magával délről, aki piros arcú és repkedő göndör haj övezi nevető arcát. Mikor Abdullah meglátogatta Fatmát, sírása és kétségbeesett fájdalma annyira meghatotta, hogy megígérte, megosztja szerelmét két legfiatalabb asszonya között. Fatma nem lesz elhagyott, csak türelmesnek kell lennie.

De Fatma, amilyen szenvedélyesen szeretett, olyan határtalan fájdalommal szenvedett is. Nem tudott beleszédni a megosztott szerelembe s ahányszor meghalotta a rózsás arcú, délről jött asszony csilingelő nevetését, egy árnyalattal sápadtabb lett és szeme alatt mély karikákat húzott a fájdalom.

Abdullah pedig egyre több időt töltött a másik asszonynál, aki vidám volt és csacska és nem hordozott minden pillantásában halálos szemrehányást. Mert ugyan ki szereti a szomorú asszonyt?

A párizsi 1937. évi világiállítás divatszennzációjának néhány különleges és érdekes modellje

Párizsi üdvözlét a hölgyeknek

GÖRBE TÜKÖR

Olvasom a dán inyenc-klub elnökének az egész világon elterjesztett előadását az étkezés gyönyöreiről és eszembe jut az a régi kedves kabarédal, amelynek ez volt a refréneje: Sokat nevettem életemben, de ilyen jót még nem nevettem! Azt mondja ugyanis Rinekhabor úr, hogy az ételt élvezni, jó étvágygal enni, a szakácsművészet remekeiben gyönyörködni női társaságban nem lehet. Férfi csak úgy talál menynevei gyönyört egy ropogósra sült malacpecsenyében, egy gazdagon körített, ingerlően ható rumpsteakben, egy csipkés croque-en-bouche-ban és még mit tudom én milyen csodatételében a konyhának, ha férfiak közt, fesztelenül engedheti át magát az étkezés szent ihletének. A nő zavaróan hat, a nőre tekintettel kell lenni, a nő azt akarja, hogy még evés közben is foglalkozunk vele, a nő eltereli a figyelmet az előétel, a hús, a körítés, a saláta, a sütemény, a parfaját, a feketekávé isteni ízéről és illatáról, — ne együnk tehát vegyes társaságban, hanem kizárólag magunk közt, férfiak közt.

Rinekhabor mester nagy inyenc lehet, de egy bizonyos: az élet megtagadta tőle a legnagyobb örömet, azt, amit egyedül a kellemes nők társasága jelent. Igazán sajnálom kell az inyencek vezérért, hogy tán azt se tudja, hogy mi vonzó lehet egy szeretett nőben, aki az étkezésnek kissé tagadhatatlanul állatias jellegét a veleszületett báj varázsával enyhíti. Rinekhabor úr valahol messze elmaradt, olyan korbá tévedt vissza, amelyben még a rogyásig megrakott asztal volt minden földi gyönyör tetőpontja és órákig tartó lakmározásba, ivásba, dárídóba jut az a közönséges élettani szükséglet, amit táplálkozásnak nevezünk.

Azt mondja a dán főgourmand, hogy a férfinak teljes áhitattal kell elmerülni az étkezés gyönyöreiben. Százat egy ellen, hogy a vezérinyenc úr már rég túl van azon a koron, amely az étkezésen kívül más élvezetet is ismer. Nem vagyok eléggé elfogulatlan, amikor erről a témáról beszélek, mert én nemcsak hogy meg nem értem, de — őszintén utálok az úgynevezett gyomorbereket. Irtózom attól a férfispéciestől, amelyik úgy ül le a terített asztalhoz, mint egy művész a hangszeréhez, körüljártatva a szemét, mintha mondaná: ide nézzetek, most jön az élvezet! A gyomornedveken túl ismerünk más nedveket is, amelyek nemesség és előkelőség dolgában jóval azok fölött állnak: a lélek és a szellem nedveit. Most persze szemembe vágják a gourmandok: nem emlékszel Menenius Agrippa példázatára a gyomorról és a végtagokról? ... Hogy a végtagok fellázadtak a gyomor ellen, amely csak fogyaszt, pusztít és emészt, de nem dolgozik, ellenben a munkát a végtagokra bízta, amelyek aztán ernyedten nyulnak el, amikor a gyomor nem kapja meg a maga porcióját ... Igen ám, de azt Menenius Agrippa sem mondta, hogy a gyomor a szervezetnek az az oltári bálvány, amelyet minden földi jóval meg kell tönni. A gyomornak egyszerűen jól kell lakni. Nincs tovább.

Férfitársaságban vagy női társaságban is: ez másodrendű kérdés. Neveltség dolga, szokás dolga, izlés dolga. Lássuk csak!

Odahaza a fiú együtt étkezik az apjával, az anyjával, esetleg a nővéreivel, ha vannak. Az étkezés bizonyos ünnepélyes aktussá válik így a családban. Nem az étel miatt, hanem azért, mert az ebéd meg a vacsora gyűjti össze a család tagjait. Ilyenkor, két tál étel közt, mondja el az apa a

hivatásában vagy mesterségében előfordult aznapi mozzanatokat, az anya a háztartás dolgairól beszél, a gyermek az iskoláról, a pajtásairól és sor kerül olvasmányok, előadások ismertetésére, ezek kapcsán a szellemi és lelki élet jelenségeire is. Aki huzamosabb időt töltött családi körben, egész életén keresztül a jellemén és a lelkületén hordja az együttes étkezések emlékeit, sokszor valósággal az otthoni étellek régi ízén keresztül érzi az ember a multat s ebben a visszaemlékezésben a gyomor igen nevezetes szerepet játszik. Hogy egy régen érzett illat visszalibbenése, egy rég hallott szó megcsendülése elmozdított képzetek egész láncolatát lendíti meg, épp úgy egy rég élvezett étel nevének csak a megemlítése is elének varázsolhat egy letűnt korszakot életünkbelől. Ez a korszak rendszerint az ifjúságunk, az otthon töltött szép esztendő.

A feleséges ember együtt étkezik az asszonnyal. Kellemes ez, vagy kellemetlen? Férje válogatja, asszonya válogatja. Az okos asszony bizonyára nélkülözhetetlenné teszi jelenlétét a férfi étkezéseinél. Apró figyelmességei épp oly kedvezőek, mint az élet közeli és távoli vonatkozásaiból vett észrevételei, amikkel az étkezést fűszerezi. Jó, jó, — mondaná a nőgyűlölő — kinek kell az ilyen üres locsogás, fecsegés? A férfi nemcsak éhesen, de fáradtan is ül az asztalhoz és legalább ilyenkor hagyják békén. Hát hiszen nem is kell egészen hivatásos nőgyűlölőnek lenni ahhoz, hogy az ember ne minden nő társaságát tartsa kívánatosnak, de viszont én azt mondom: ha jó volt az a lány feleségnek, legyen jó társalkodónőnek is. Mindenki olyan társalkodónőt érdemel, amilyen feleséget szerzett magának.

Vegyük most az agglégényt, vagy akár azt a fiatalabb férfit, aki nem házas. Ezek a vendéglőben, kaszinóban, kiskocsmában étkező emberek. Valóságos kasztá jorinak össze. Olyan furcsa sajátágaik vannak, amik társaságban bizony fel szoktak tűnni. Messze túlmennek az izlés határain, ha itt részletesen esetenlém, mik ezek az agglégény tulajdonságok. Asszonyok, akik harmincéves koron túl levő férfit kaptak férjül, sokat tudnának erről beszélni, de ők sem beszélnek, mert a téma — ismétlem — kényes. A „megszelídített” agglégények közül egyet sem ismerek, aki amiatt kesergett volna, hogy az asszony egy s más kellemetlen szokást kifüstölt belőlük. És akármit is mond Rinekhabor úr, sokkal több gyomorbajos szenved az ő tisztán férfiakból álló étkezőtáborában, mint a feleséges emberek között. Az egészség pedig csak van olyan fontos, mint az a szempont, hogy nőktől mentesen adjuk át magunkat az ételekben való kéjelgésnek.

És végül: a szalmaözegek. Azok a léháknak, könnyelműeknek, kikapósnak karikírozott szalmák! Van, aki tilos útra lép, de az is meghitt kiskocsmában, nyári vendéglőben élvezi a feleség- (de nem nő-)mentes vacsorát. Aki pedig a tisztesség útján marad, mint a fejbeütött kutya kószál, nem leli helyét, mert hiányzik az asszony, az élettárs, aki élettársam akkor is, ha eszem, akkor is, ha éhezem. Rinekhabor úr, lám, kegyed nem is tudta, micsoda követ dobott a kútba, mikor a gyomor örömeiről beszélt. Most velem együtt száz okos ember próbálja kihúzni. De mit vitatkozunk önnel? Ön csak a gyomrának él, az ilyen gyomor pedig nem vesz be mindent, úgy-e, mélyen tisztelt Rinekhabor úr? ...

Ügyelő

A KELET

Írta:
Pajzs
Elemér

közmondásokban

PERZSIA:

Ha titkod van, ne kiáltd ki a piacon és ne súgd meg a feleségednek.

Egy kézzel nem tudsz két dinnyét megfogni.

Ha esik az eső, a tavak is vizesek lesznek.

A baj ritkán jár egyedül: amikor a tej összefut, többnyire a lábas is eltörik.

Ha földet akarsz bérelni, küldd el az apádat, ha feleséget akarsz választani, küldd el az anyádat, ha lovat akarsz venni, eredj el magad!

ARÁBIA:

Aki tojást lopott, az tevét is lop.

Ha a hold veled van, a csillagok is veled vannak.

Az ékesszóló kakas már a tojásban is kukorékol.

Akit az Úristen meg akar büntetni, felvágja a nyelvét.

Ha azt mondod: oroszlán vagy, vigyázz, hogy el ne ugassz magad!

Dohd a szerencsés embert a tengerbe, hallal a kezében fog kimászni a partra.

Ha fuvola van a hónod alatt, ne füttyülj a száddal!

Amelyik házban asszony van, abban fent van a padló, lent van a mennyezet.

Ha a kutyádnak mindkét fülét levágod is, a hibáit akkor se fogod megjavítani.

Az asszony olyan, mint a macska: egyszer dorombol, máskor karmol.

Boldog te: téged legalább az urad ver el, engem csak az apám!

Ha az Úristen gyujtogatná a lámpákat, régen megszüntette volna az éjszakát!

Az igazi úr senkit se gúnyol.

Aki a bolondból böleket akar faragni, az maga is bolond.

A szorgalmas asszony még a fésűjével is fon.

JAPÁN:

A szépség erény nélkül olyan, mint a virág illat nélkül.

A szerelmes szem a himlőhelyet is gödröskének látja.

A szerelem nem ismer különbséget magas és alacsony között.

Aki szeret, nem bírál.

A szép lánynak több haja van az étellel, mint a csúnyának.

Ha szépen viseled a hajad, még a szüleid is belédszeretnek.

A lány akkor a legszebb, amikor kétszer nyolc esztendő.

Kiáltsd: nem is élt!

Mondd, búcsúzóul mit hagyjak neked, ha el kell hagynom ezt az életet?

Könyvet, vagy képet, kis csecsebecsét, vagy sűgiak még egy végső halk mesét, mielőtt elföd végleg a sötét?

Mondd, búcsúzóul mit adjak neked, mi megvizsgálhatná lelkedet?

Hogy pótolhassam azt, amit nem adtam, s ne fájjon többé, amit megtagadtam?

Mondd, búcsúzásul mit mondjak neked, hogy visszaadjam megrokkant hited s utat mutassak én, ki úgy eltévedt, míg botladozva űztem száz lidércet?

Búcsúzásul, mondd hát, mit írok neked?

Boldog az ember, ki gyorsan feled és bűnös az, ki emléket hagy hátra, mert az emlékeknek véres seb az ára.

Búcsúzóul — halld hát — ezt hagyom neked: ha el kell hagynom ezt az életet, égess el képet, tépi el levelet, hármassal közönybe burkold lelkedet. Előre nézz csak, vak légy és süket ha megkísérteném a szívedet, vagy megjelenék titkon, éjszaka, kiáltsd: nem is élt, nem is volt soha!

Gál Zsuzsa

Hóry László levele

Egy gyorsbeszédű, ideges mozgású politikus fáradhatatlanul munkálkodik a közélet minden területén. Országgyűlési képviselő, egyetemi tanár, ifjúsági vezér és utóljára, de nem utolsó sorban többrendbeli igazgatósági tag vállalatoknál.

A szóban lévő képviselő arról nevezetes, hogy ha ő jelen van valahol, ott más órákhosszat ki se nyithatja a száját. Minden elmondani-valót ő mesél el. Ebbe már beletörődött mindenki, mint megváltoztathatatlanba.

Legutóbb arról mesélt a politikai klubban, hogy milyen diadalut-at teit Rómában. Mindenütt ismerték, szerették, jóformán egymás kezéből tépték ki az ottani előkelőségek. Es mindezek betetőzésekképpen magánkihallgatáson fogadta a pápa s hosszan elbeszélgetett vele. Idáig jutott az elbeszélésben a képviselő, amikor csendesen megszólalt Bethlen István gróf:

— Mégsem lehetett teljes az a pápai kihallgatás.

— Hogy érted ezt, kegyelmes uram? — kérdezte a képviselő meg-
ütöközve.

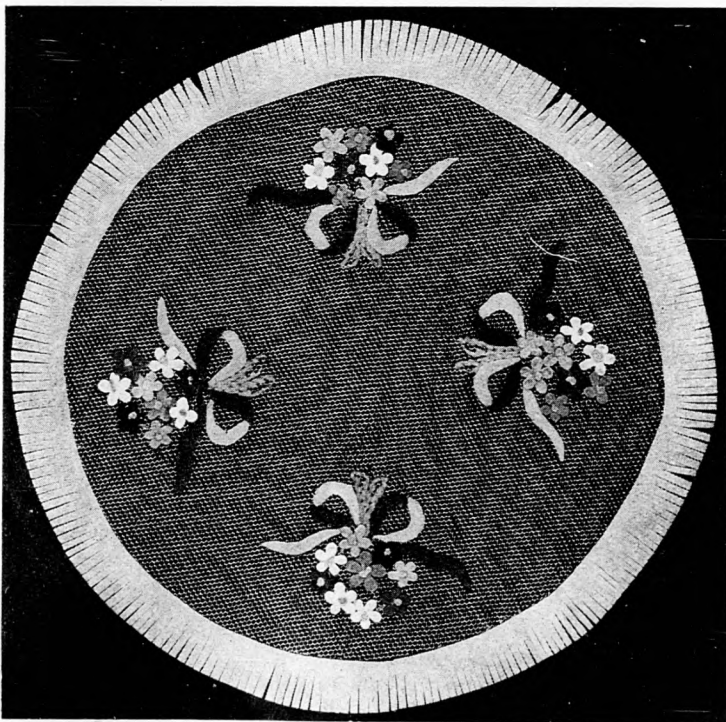
— Biztosan nem részesültél Őszentsége áldásában.

— Miért gondold?

— Mert nem hagyta szóhoz jutni a pápa Őszentségét.

Egy pillanatra megakadt a szó a beszédes képviselő ajkán, de azután nem zavartatta magát. Folyt belőle a szó végnélkül s talán még most is mesél, hacsak Bethlen István gróf újra félbe nem szakította.

Demidoff orosz nagyherceg Magyarországon vadászik hetek óta Juszuf Kamal egyiptomi herceggel és népes társaságával. Összesen 1289 vadat ejtettek el az előkelő vendégek. Demidoff nagyherceg a vépi erdőben két hatalmas szarvast terített le. A volt orosz diploma-ta nagyon érdekes pályát futott be a cári birodalom összeomlása után. Az orosz nagyherceg Pál jugoszláv régenshercegnek a nagy-bátyja. Pál herceg meghívta Demidoff nagyherceget Jugoszláviába, ahol a cári diplomata belépett a jugoszláv diplomácia szolgálatába. Jelenleg Athénben követ. Onnan jött Magyarországra.

SZÉP KARÁCSONYI AJÁNDÉK. Aranyszínű tüllterítő, filerátéses kézimunkával. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető: a MŰL Kézimunkaboltjában (VI., Teréz-körtű 6.)

Gróf Kulmer Sándorné előkelő vendégeket kapott Franciaországból gróf Martinprey-ék személyében. A francia vendégek úgy megszerették Magyarországot, hogy birtokot keresnek megvételre.

Gulácsy Irén a Nagy Lajos regény kéziratát a debreceni Déri Múzeumnak ajándékozta. Ugyanakkor Metzger Watanabo Nándor yokohamai tudós, hazánk fia, Petőfi verseinek díszkötéses japáni fordításával kedveskedett a múzeumnak. Ady Lajos főigazgató egy 1913-ból származó, irodalomtörténeti értékű Ady-levéllel lepte meg a debreceni múzeumot.

Kevesen tudják, hogy aránylag milyen sok arisztokrata foglalkozik művészi munkákkal. Mutatóban megemlékezünk néhányról: gróf Zichy Kázmér lánya, Zichy Mädy grófnő fest. Bissaigen Elena grófnő lámpaernyőket készít. Wass Aladár gróf verseket ír. Széchenyi Irma grófnő háziipari dolgokkal foglalkozik. Gróf Üchtwatz Amadé Emilné történelmi tanulmányokkal foglalkozik. Vitéz gróf Hauer Alfréd vadászrajzokat készít. Gróf O'Donell Roderichné novellákat ír. Ifj. Károlyi Gyula gróf népművészeti tárgyakat tervez. Szornyas Jánosné, született Astutz Baba hercegnő lámpa-ernyőket tervez, szobrot farag. Forgách Béla gróf zeneszerző. Wass Jenő gróf zeneszerző. Zech Aglae bárónő cikkeket ír. Forgách Hanna grófnő cikkír.

Lukács Sarolta és Ibrányi Alíz III. osztályú érdemrendet, tisztí keresztet kaptak szociális munkásságuk elismeréséül. Ezzel első ízben kaptak hölgyek ilyen magas kitüntést. Ritka értékes, évtizedes munkásságukat jutalmazta a kormányzó olyan magas kitüntetéssel, amit hölgyek nem szoktak kapni.

Felvinczi Takách Zoltán, a Hopp Ferenc Keletázsai Múzeum igazgatója, a Magyar Nippon Társaság elnöke, értékes leltre bukkant. Megtalálta Wa-Tas-Ce kínai festő 2000 esztendőös festményei, amely a húnokat ábrázolja.

Az alföldi agarászversenyen Kövér János tiszteletdíját Patay Sándor «Villa» nevű agara nyerte, Polgár Józsefné tiszteletdíja, egy bronz agar-szobor, Uray Gyula báróé lett, «Surányi Bakter» nevű agarának győzelméért. A harmadik díj Szilassy Ida «Virgonc» nevű agaráé lett, a negyedik díjat pedig Baghay Gyula agara nyerte.

Estéknént érdekes vendégek jönnek össze egy előkelő helsinki úr villájában. A villatulajdonost dr. Hakubinen Kaurinak hívják és arról híres, hogy állami megbízatás alapján 10 esztendő alatt el kell készítenie a modern finn szótárt. Dr. Hakubinen kitűnően beszél magyarul. Gyakran vendégül látja helsinki házában Weöres Gyulát, a helsinki egyetem magyar lektorát és nagy kőrboncnokunk, Krompecher Bertalan fiát, aki a néprajzi tudománnyal foglalkozik. Legutóbb Kodolányi Jánost is meghívta, aki éppen látogatást tett Finnországban. A nemzetközi viszonylatban is ismert tudós azonnal elkeresztelte Kodolányit Kodolainenre.

J. 042. Elegáns délutáni ruha fekete seyből, lakkozott virágmintákkal. A duplasoros szoknya-blúzos modell nyakkivágása alatt piros bársonybetét látható, melynek élénk színe a blúz szabásvonalait kiemeli. Lefelé szűkülő, félhosszú, modern ujjak. Anyagszükséglet: 3.65 m 90 cm széles anyagból.

J. 043. Mintázott kék gyapjúanyagból készült ruha ráncos vállbetétrésszel, hosszú, lefelé szűkülő

ujjakkal és különlegesen szabott felgombolható fűzőszerű derékrésszel, mely egyúttal a zsebeket is alkotja és hátul az aljon berakásszerűen folytatódik. Anyagszükséglet: 2.80 m 130 cm széles anyagból.

J. 044. Csinos együttes mintázott zöld gyapjúanyagból. A duplasoros testhezsimuló hosszú kabát szabásrészei hátul a derékban tüzelésekkel vannak díszítve. A kabátdíszít szilgallér képezi.

A szűk formában készült alj a kabát hosszát arasznyival meghaladja. Anyagszükséglet: 3.65 m 130 cm széles anyagból.

J. 045. Szép délutáni ruha lila marokénból, félhosszú, lefelé szűkülő ujjakkal, kis állógallérkával, melyet elől színes, divatos csatt tart. Az elől gombokkal díszített ruha alul berakásokkal bővül. Keskeny derek. Anyagszükséglet: 3.35 m 95 cm széles anyagból.

J. 046. Kétrészes formában, tompafényű barna selyemből készült egyszerű délutáni ruha hosszú, lefelé szűkülő ujjakkal, zöld nyakkivágással. A blúzt gyöngyhímzések díszítik. Anyagszükséglet: 3,20 m 95 cm széles anyagból.

J. 047/48. Sötétpiros gyapjúgyűttes fiatal hölgyek részére. A ruha (J. 048) hátul derékig gombolható. A kis gallérkával harmónikus fehér paszo-

mánt díszíti a ruhát. A bő kabát (J. 047) ujjai a vállrészel egybeszabottak és egyformán böck. Nagy rávarrt zsebek, fekete báránycallér. Anyagszükséglet: a ruhához 2,25 m, a kabáthoz 2,10 m, mindkettő a 120 cm széles anyagból.

J. 049. Tompafényű fekete selyemből készült elegáns ruhácska fehér selyempiké garnitúrával,

melyet élénk színű ripszesokrok díszítenek. Harangszabású alj félköralakú zsebekkel. A visszahajtott kézzel díszített modernszabású hosszú ujjak lefelé szűkülnek. Fekete bőrv. Anyagszükséglet: 3,50 m 95 cm széles anyagból.

Divat. dél-élti és délután egyformán hordható fekete filckalap nagy fehér madárdísszel.

J. 082. Előkelő delutáni ruha fekete marokénból. Cokkos vállrészel egybeszabott, lefelé szűkülő hosszú ujjak színes himzésű virágmintákkal. A levart vállresz tartja a húzott nyakrészt. Gloknis alj, a ruha anyagából készült derekóv nagy eszokóral. Anyag-zükséglet: 3.80 m 95 cm széles anyagból.

J. 083. Rózsaszínű alsóruha fölött hordható, gyapjúcsipkéből készült esti ruha, melynek nyak-

kivágása az alsóruha rózsaszínű anyagát láthatóvá teszi. A nyakkivágás széle húzott, melyet két eszt tart. Bársonyöv, rövid alj, rövid bugygyos ujjak. Anyag-zükséglet: 3.75 m gyapjúanyag, 2.50 m taft, mindkettő 90 cm széles anyagból.

J. 084. Rózsaszínű zszorsettől és fekete csipkéből összeállított estélyi ruha. Az előbbi képezi a hátul melyen kivágotl felsőrészt, mely fölött csipkebolero hordható. Szorosan, fűzőszerűen test-

hezsimuló, földig érő, hosszú, bő alj. Anyag-zükséglet: 6.40 m csipkeanyag 90 cm széles anyagból és 0.40 m zszorsett 95 cm széles anyagból.

J. 085. Aranylamével díszített zöl1 taftból készült st. lruha. Aranylamé képezi az ujjak hajtókája, a gallér és zsebek cízeit, valamint a derekóvet. Rövid puffos ujjak, bő, hosszú alj. Anyag-zükséglet: 7.10 m taft 90 cm széles anyagból.

J.086

J.087

J.088

J.089

J. 086. Vadászmelvez zöld műselyemből, barna selyemszalagokkal, melyek kockázottan lesznek felvarrva a herakótt alá. Barna deréköv, ezzel harmónikus kesztyűk, oldaltáska és fehér selyemgallér díszítik a ruhát. A ruha anyagából készül a különleges formájú kalap. Anyagszükséglet: 4.65 m műselyem, 0.50 m fehér anyag, mindkettő a 80 cm széles anyagból, 36 m barna szalag 1 cm széles anyagból.

J. 087. Matrózjelmez kék gyapjúanyagból, piros

és arany paszománnyal, ujjnélküli fehér-piros csikozású trikóanyag blúz. Anyagszükséglet: 3.80 m atlasz a 60 cm széles anyagból, selyemből két fehér csikkal. Anyagszükséglet: 2.60 m gyapjúanyag, 0.80 m csikozott trikóanyag, mindkettő a 130 cm széles anyagból, 0.80 m selyem.

J. 088. Fantáziakosztüm fekete atlaszból, piros-rikás mintájú hosszú bő muszlinujjakkal. Piros selyem nyakszalag, deréköv és ujjszorító. Anyagszükséglet: 3.80 m atlasz a 60 cm széles anyagból,

0.90 m selyemmuszlin a 80 cm széles anyagból.

J. 089. Olasz kosztüm. Az alj árnyé gyapjúanyagból, a fűző fekete bársonyból, a blúz fehér batiztbl. A piros selyemkötény élénkzsinű szalagokkal díszítve. Rövid buggyos ujjak fekete bársonyszorítóval, fekete bársony nyakszalag. Anyagszükséglet: 1.75 m gyapjúanyag a 130 cm széles anyagból, 50 cm bársony a 60 cm széles anyagból, 2 m batizst a 80 cm széles anyagból és 70 cm piros selyem a 90 cm széles anyagból.

Hogy szerezte meg az antant hipnózis útján a Dardanellák titkait a világháborúban?

Írta:

Ny.ry László
ny. vk. ezredes

A háborúban nemcsak a nyers erőszak viaskodott az ellenfél fegyvereivel! Tudjuk, hogy az úgynevezett „láthatatlan front” sejtelmes világában szintén hősök küzdöttek, hazajuk javára és dicsőségére. Ez a kémelek késhegyig menő harca volt, amelyben az ellenfelek nem voltak válogatósak harci eszközeikben.

Az alábbi kis epizód egy harmadik „harcieszközt” mutat be olvasóinknak, amelyet talán így is nevezhetnénk:

„Harc a lélek önkívületbe ejtése útján.”

Az eset 1915-ben történt. A francia „deuxième bureau” irattárának pársoros száraz jelentésébe most egy szemtanú észlelete alapján életet öntünk s a holt betűk helyett lepergetjük az 1915. év Dardanella-eseményeinek egyik legszenzációsabb részét.

Vizsgáljuk meg, milyen szenzációs, a haditörténelemben egyedülálló módszerrel jutott a Dardanellákat ostromló angol parancsnok a török védők hadititkainak birtokába?

Majus közepén vagyunk Ariburnu közelében. Alkonyodik. A Kisázsia felől felnyomuló forró, számumszerű levegőt alig enyhíti a tenger felőli fuvallat. A távolban a ciprusokkal díszített szigetek között, mint kísértetek, nesztelenül suhannak a külső blokadvonal felé az angol és francia rombolók árnyai.

A 29. brit hadosztály vezérkarának szállására egy török hadifogoly transzportot kísérnek be. A mocskos udvaron két antantiszt sétál egymással karonfogva: *Le Troqueur francia kapitány és Hamilton brit százados*. Utóbbi a Dardanellákat ostromló antantseregek parancsnokának unokaöccse. *Hamilton* szeme megakadt egy különösen jól öltözött, jól ápolt török tiszt nyurga alakján. Feltűnt neki, hogy a tiszt sápadt arca élesen elüt a többi fogolytiszt napbarnított arcszínétől. Pár szót súg a franciának, majd odamenve a törökhöz, így szólítja meg:

— *Mon camerad! Ön velem marad!*

A tropikus éj varázsos csendjében csak a szúnyogok zümmögését lehetett hallani. A két antantiszt között mogorva arccal ül *Aruhaja bég török vezérkari kapitány*, az előbb megszólított tiszt. A nagy csendben csak néha-néha ér fülkühöz Anaforte felől egy műezzin elkésett imájának elnyújtott „*Allah Rasul, Allah*”-ja.

A csendet az angol törí meg a török felé fordulva:

— Kötelességem, kapitány úr, mint ahogy az önöknél is szokás, megkérdezni, hajlandó-e ön válaszolni azokra a kérdésekre, amelyeket hadifogoly-tisztekhez intézünk?

A bég keleti nyugalommal, mosolyogva válaszol:

— Ne fárassza magát, kapitány úr!...

— All right! Akkor mehetünk étkezni, hiszen ön bizonyára éhes!

Egy perc múlva a három tiszt a hátsó épület kengő folyosóján lépdelt tovább. *Hamilton* egy ajtó előtt megállva, a francia tiszthez így szólt:

— Pardonnez moi! Kísérje a béget a szomszédszobába, én is azonnal jövök!

A hadosztályorvos-főnöki szobában hosszú szakállú, fehérkabátos doktor fogadja a belépő *Hamilton* t:

— Good evening, Sir! Mi újság a fronton? Lesz-e nagyobb csatákra kilátás, mert én szabadságra szeretnék menni.

— Hiszen, ha én azt tudnám, — feleli *Hamilton*. — Mit lehet tudni, mire készül *Liman von Sanders*? Ma egyébként jó fogást csináltunk, egy török vezérkari tisztest fogtunk el, az sokat tudna beszélni, de nem akar...

A doktor szűrös szeméit rámereszti a kapitányra:

— Nem akar? Majd fog akarni, küldje csak be hozzám! Talán sebesült is, annál jobb lenne!... Nekem, mint orvosnak, egyenesen kötelességem megvizsgálni a sebesült, ellenséges tisztest... tehát várom Öt!

Alig egynegyed óra múlva igen érdekes jelenetnek volt szem- és fültanuja az a francia tartalékos tiszt, aki ma a párisi *Rue de l'Opéra* egyik legelőkelőbb ékszerkereskedője, aki az orvosfőnöki szoba kulcslyukán át figyelte az akkori eseményeket.

A szobába belépő *Aruhaja* török kapitány zavartan, gyanakodva néz hol az orvosra, hol *Hamilton* kapitányra, mintha csak azt akarná kérdezni: „mit akartok tőlem?” De az orvos gyorsan véget vet a félszeg jelenetnek:

— *Parancsoljon, kapitány úr, helyet foglalni, hallom, megsebesült. Allhatok rendelkezésére? Talán egy cigarettára?*...

A bég elhárító mozdulatot tesz, de a doktor folytatja:

— *Szabad megnéznem sebtét? Köszönöm, már eleget is láttam, nem veszélyes, horzsoló lövés...*

Aruhaja, a török tiszt egyszerre mintegy összeroppan, fáradt tekintetét az orvosra emeli, aki egyetlen kézmozdulat kíséretében belefúrja pillantását a török százados szemébe... A török ösztönyszerűleg védekezik, de hiába... Szemei tágranyilnak, pupillái megmerevednek, feje lehanyatlik, kezeit erőtlenül ejti le... Ekkor már *Hamilton* is megérti, miről van szó. Az orvos mellé ugorva érzi, hogy a nagy pillanatot, amelyetől esetleg az antant *Dardanella-síkerei* függének, elérkezett...

Az orvos határozott hangon megszólal az alvó török felé fordulva:

— Kapitány úr! Itt mellettem legfőbb parancsnoka, Liman von Sanders öexcellenciája, német generális és török pasa áll. Azonnal feleljen minden kérdésére, mert a haza érdekéről van szó.

E percben Hamilton veszi át a kérdezést. Az önkéntelenül is kiegyenesedő töröktől ezt kéri:

— Összefoglaló helyzetjelentést kérek saját erőinkről!

A hég azonnal jelenti:

— Kegyelmes uram! A török védősereg 5 hadosztályához a május 19-iki ellentámadás céljaira erősítés gyanánt beérkezett az 1. gyalog- és 1. lovashadosztály zöme Gaita Kücsük Anafotára... ez a csoport Enver parancsnoksága alá kerül...

Hamilton közbevág:

— És hol van most a 11. hadosztályunk?...

— Még mindig Kucsurda területén... az ausztráliaiakkal szemben... kegyelmes uram...

— És a szoros tengeri védelme, kapitány úr?...

Aruhaja összeráncolt szemöldökkel, szinte gondolkozva feleli:

— A Haireddin Barbarossa vezetése mellett 60 romboló és 160 vitorlás...

— És az aknamezők?

— Dardanus és Csanak között.

— A hálórendszer az antant egységei ellen?

Ekkor a török megrázkódik és fel akar ugrani. De a doktor egyetlen szúrós pillantása távozott. Aruhaja pedig néhány perc múlva lassan felnyitva szemét, zavartan kérdezte:

Hamilton folytatja:

— Hogy vagyunk löszerrel ellátva?

— A löszermennyiség csak éppen arra lesz elégséges, hogy egy ellentámadást tehesünk... — hangzik a felelet.

Hamilton ekkor gyorsan felugrott és gyorsírói feljegyzéseivel a hadműveleti irodába távozott. Aruhaja pedig néhány perc múlva lassan felnyitva szemét, zavartan kérdezte:

— Hol vagyok? Mi van velem? Mit akarnak tőlem?

A Dardanellákat ostromló Hamilton brit generális hadiszállásán ettől a perctől kezdve bizakodás váltotta fel az aggó hangulatot. Az antant fővezérége a hipnotizált török tiszttől szájából olyan szenzációs adatokat tudott meg, amelyek birtokában az előre bement ellentámadást bár nehéz harcok árán, — de aránylag kevés veszteséggel ki tudta védeni.

Búvárhajóival az aknamezők ismeretében a tengerszoros aknáit alatt egészen a Múr-ványtengerre fel tudott hatolni, sőt sikerült neki a Haireddin Barbarossa csatahajót és 61 kisebb török egységet elpusztítani.

Mindezek az eredmények pedig azzal a következménnyel jártak, hogy Hamilton antanterői a heves és vitéz török támadások ellenére csak akkor voltak kénytelenek elhagyni a Dardanellákat, amikor már a központi hatalmak nyomása folytán az antant más irányokba irányította erősítéseit.

... És a felsorolt eredményeket az antant egy szúrószemű orvos ügyességének köszönhette.

Orvosi glosszák

Egy kellemetlen beteglátogató sokszor súlyosabb és veszedelmesebb a betegre nézve, mint maga a tulajdonképpeni betegsége. (Roemer)

A jó orvosnak hivatásánál fogva optimistának kell lennie. (Steenly)

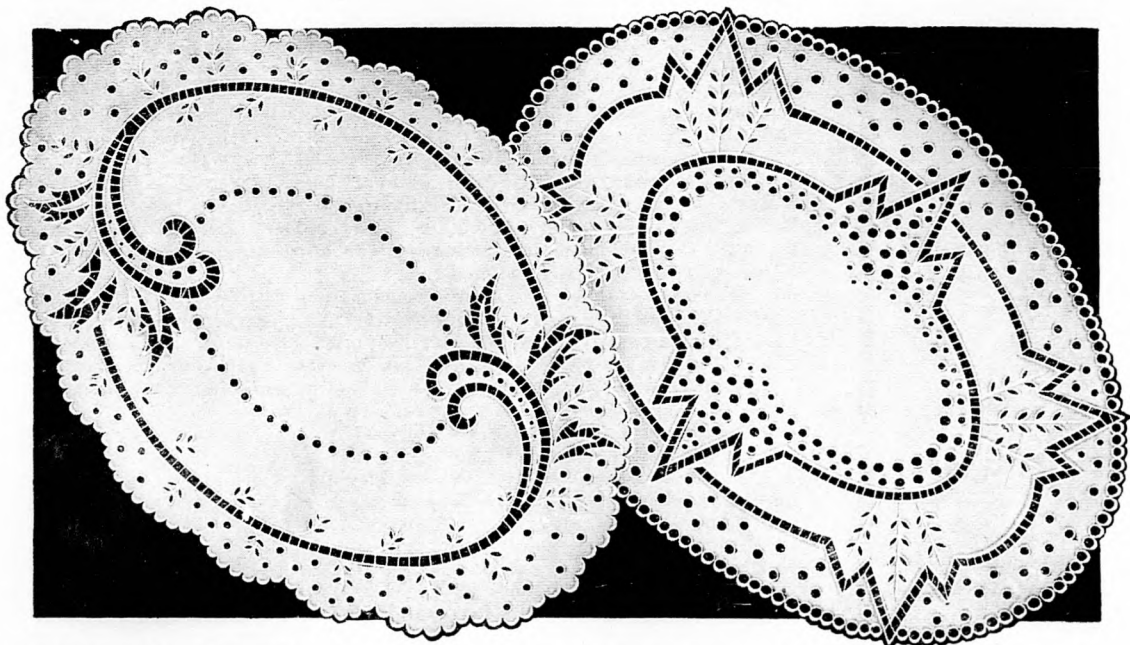
Az alvás jelentősége nem csupán a kipihenésben, hanem a szervezet megjavításában is van. Az álmatlanság nem más, mint ennek a megjavítási folyamatnak megakadályozása. Az idegsejtek érzékenységének teljes kikapcsolódása, amely az alvást eredményezi, a legtökéletesebb önszabályozó, amely lehetővé teszi a szervezet felfrissülését és kijavítását. (Parkner)

Optandum est, ut sit mens sana in corpore sano = Arra kell törekedni, hogy az ép testben ép lélek lakozzék. (Juvenalis)

Semmi sem könnyebb, mint a beteggel való helyes bánásmód. Csak annyi szükséges hozzá, hogy éld bele magad az ő helyzetébe. Ebben az esetben meg fogod érteni és ő is meg fog érteni téged. (Sonderegger)

Nézz körül alaposan minden betegszobában. Feltétlenül fogsz találni olyan dolgokat, amiknek eltávolítása épp olyan fontosságú, mint a recept, amit írni fogsz a betegnek. (Gersuny)

A legtöbb orvosság olyan, mint a szerelem. Mértékkel használva gyógyít és boldogít, de mértéktelenül élvezve méreg és még súlyosabbá teszi állapotodat. (Lindsay)

Angol-madeira lálcakendők. * Leírása kézimunkarovatunkban. * Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában.

ANGELO:

A RIVIERA ÁLARC NÉLKÜL

Ric és Rac

A tavasz novemberben születik...

Nem márciusban, mikor az öreg, lusta föld kezd kibújni hótakarója alól és az első rügyek duzzadnak a nedvekkel teleszívott ágakon, hanem azon az esős, hideg novemberi éjszakán, amikor a Rachelthier-szalón elsőemeleti sarokszobája záróra után is világos marad.

Es az is hazugság, hogy a tavaszt alma- és barackvirágos szöke tündér hozza... A tavasz tündérének fekete címéje ruha van, amely fáradt és gyűrött, mint a viselője. Madame Rachelthier egy karosszékben ül. Mellette áll a vezérkara: a cég két régi megbízható szabásza. És velük szemben az egyik legelőkelőbb francia textilgyár képviselője lámpalázás izgalommal rakja a hosszú, széles asztalra a kizárólag a Rachelthier-szalón számára készült anyagokat...

Már a nevük is egzotikumot áraszt: Cloxaga, Rayonaga, Crépsaga, Zigsaga! De az előkelő hölgyvirág megérti ezt és tudja, hogy a Rachelthier-szalón így fejezi ki hódolatát és háláját Aga khánnának, a világ egyik leghatalmasabb és leggazdagabb asszonyának, amiért ő is a cég kliensei közé lépett.

Ma Madame Rachelthier kozmetikai operációval fiatalított arca megint öregesnek látszott, haját, melynek hullámaint Antoine mester személyesen szokta rendbehozni, simán hátrafésülve hordja, még egyszer sem vette elő puderos dobozát és a festékrudacskát és nem csiptette balszemébe monokliját.

Mintha nem is lett volna lelkiileg jelen, Néha idegesen rágyújtott egy Caméle-cigarettára és nem törődött azzal, hogy az öngyújtó fellobbanó lángja szinte megperzselte szempilláit. A szabójára illesztett gyémántpatkó bágyadtan csillogott, csak a balkezén hordott hatalmas briliáns villant meg néha rejtelmes zöldes, vörös szikrázással. Talán egy nagy szerelem emléke volt ez a gyűrű... Annak a lángja ég benne örök tűzzel.

A két szabász és a gyár képviselője aggódva néz egymásra. Még ők is, akik ismerik a nagy tragédiát, amely előttük játszódott, megdöbbenve és szorongva figyelik a boldogtalan asszony ijesztő leromlását!

És mindent betölt az a nyomasztó, bizarr illat, melyet a cég legújabb parfüm-alkotása áraszt. Apró hideg felhőséggel csillogó üvegekben sorakoznak a hófehér empire-terem csiszolt tükörrájlványain... A levegő át van itatva vele. Ezuttal nem «Indus éjszaka»... «Azur mámor» vagy «Szenvedély» a parfüm neve, hanem: «Tél!» Hervadt lombok illata, vihar utáni földről felszálló ködök szaga... ünnepi gyertyák olvadó viasza keveredik benne. Mintha elmulás és lemondás muzsikálna az üvegekől chopini bágyadt lágysággal.

Ez a parfüm Mme Rachelthier mai élete.

Szeme néha idegesen rebben a telefon felé. Hátha megszólal... Hátha üzenetet küld Nizzából az a férfi, aki más években ilyenkor, a divat kialakulásának nagy pillanataiban mindig mellette állt és csalhatatlan ízlésével adta tanácsait! És kicsoda nevetek talál ki az egyes ruhák megjelölésére: Fekete harang... A tenger lelke... Már ezek is félsikert jelentettek... A bemutatóterem melletti szobában szorongva ülnek egymás mellett a cég régi alkalmazottai. A Paris Soir harmadik kiadását olvassák szórakozottan. Nem mentek haza. Hátha szükség lesz rájuk... Micsoda kelemes izgalom láza fűtötte máskor a divat születésének nagyszerű óráiban a palotát! Finom borok vonultak fel, pazar buffet kínálta az ingyenc falatokat, szivarok és cigaretták áldozati füstje keringett vígan... Most nyugtalan szorongás vibrál mindenfelé... Monsieur le Baron Richard Valmond nemesak Mme Rachelthiert csalta meg, hanem a céget is! Igen, a báró úr különös, törekeny és gnómszerű figurája szorosan hozzátartozott a céghez. Az ő szinte nőiesen érzékeny művészelke irányította a szalón ízlését és életét... a báró szerelmes volt Rachelthier asszonyba és szerelmén keresztül Párizs valamennyi asszonyát megszedítette...

Ez a szerelem már közügy volt. Mindenki tudta, hogy a Rachelthier-szalón kreációinak sikere szorosan összefügg Richard Valmond báróval. Ők ketten annyira egy fogalomná váltak, hogy a párizsi argot

HUMOR

Pál ebédre hivatalos Péterékhez. A bőséges ebéd után feketekávéval szolgált fel. Péterné meg-megkérli:

— Hogy ízlik a kávé, Pál úr?
— Jó, — mondja Pál, — csak két furcsa tulajdonsága van. Ami benne van, annak nem kéne benne lenni és aminek benne kéne lenni, az nincs benne.

★

Móricka szülei nem a legjobb házaseletet éltek.

Mórickával egy kis baleset történt, év végén rossz bizonyítványt hozott haza. Mikor a szülők meglátták a rettenetes rossz bizonyítványt, nekiestek és jól elpüfölték.

Móricka a sok pofantól végre magához térve, így szólt:

— Éz az egyetlen pont, ahol megvan köztetek az egyetértés.

★

Önagysága hetek óta jár a fogorvoshoz és már nagyon únja. Ki is fakad:

— Kedves doktor úr, mikor mond már áment?

— Majd ha bément a cément.

★

Gazosnak meghal a felesége. Néhány nappal később találkozik az utcán Kolompárral, aki kondoleál neki, aztán vigasztalni akarván, így szól:

— Nahát, hogy te milyen jól nézel ki, barátom, te direkt özvegynek születtél!

★

Citrom meglátogatja Salátát, akinek vagy nyolc gyereke van. Mind a nyolc irítozatosan piszkos, látszik, hogy már hetek óta nem mosdottak.

— Mondd csak Salátá, — szól Citrom a boldog apához, — nem kellene ezeket a gyerekeket jól megmosdatni?

— Minek, — mondja Salátá — megismerem őket a hangjukról.

★

Kabala és Galagonya találkoznak az utcán és Kabala azt mondja:

— Milyen jó színben vagy.

— Na igen, — feleli Galagonya, — a nyaralás...

— Hol nyaraltál?

— Nem én, a feleségem.

Gondolat vegytan

Ha két atom vidám hidrogén összetalálkozik egy atom oxigénnel és a kétféle elem kecses jótrotija elkezdődik, olyanféle dolog jön létre, ami egyáltalán nem hasonlít a két elem eredeti gázszerű lényéhez. Mindnyájan tudjuk, hogy víz lesz a két gázból, amit vegytani képlettel így jelölünk: H.O. Hasonlóképpen, ha fát égetünk, az oxigénből láng lesz, ami szintén nem hasonlít alaptermészetére. Igen, az anyagok vegytana rendkívül érdekes. De nem kevésbé érdekes a — gondolatok vegytana. Ha két gondolat egymással egyesül, szintén olyan valami jön létre, amely mindkét gondolatól teljesen különbözik. Így például, a töprengő és bánkódó feleség könnyen közölhet olyan semlegesnek látszó gondolatot férjével, amely mégis felrobban, mint a puskapor. Szóval: a férj ingerült lesz, pedig még teljesen végig sem értette az asszony gondolatát. Az asszony jogosan mondja, hogy megjegyzése teljesen ártatlan volt. A férj hasonlóképpen jogosan feleli, hogy ő sem tehet semmiről. Tehát csupán a kétféle gondolat vegyülése volt az, ami ilyen gyilkos hatást gyakorolt.

Hányszor üzünk meggondolatlan játékokat az igazsággal, mert a gondolatok vegytani hatását nem vagyunk hajlandóak tudomásul venni. Igaz lehet, hogy szörnyű a külső, hogy túlkövér és esetlen vagyok, — de ha ezt az „igazságot“ a fejmeze olvad és bennem összevegyül a hiúsággal és beképzeléssel, hogy mindezek dacára kecses vagyok: a gondolatok keveredése olyan veszedelmes hőséget idéz elő, hogy gőzölni fogok és nagyon súlyos, sértő feleletet vágok vissza.

Ezért merem állítani, hogy igazán bölcs ember, aki ismeri a gondolatok vegytanát.

Az okos és ügyes árusítónak például nem csupán portekájának kitűnő tulajdonságait kell ismernie, hanem tisztában kell lennie azzal is, hogy a vevő mit képzel magában és mit hallgat szívesen. Ezért csak olyan dolgokat fog említeni, amikre a vevő gondolatai vegytanilag kellemesen reagálnak, és pedig oly módon, hogy a vevőben felébresztik az áru megvételének vágyát. Az okos asszony pedig férje előtt csak olyan gondolatait nyilvánítja, amelyek azt igazolják, hogy mennyire becsüli és szereti őt.

— Az igazság kimondásához mindig két ember szükséges! — mondja Thoreaus. — Mindenki meghallhatja a nagy igazságot, de csak nagyon kevesen reagálnak rá saját gondolataik olyan sorozatával, hogy az eredmény az igazság megértése, megésmestése és asszimilálása lesz.

Állandóan olyan gondolataink vannak, amelyek nagyon könnyen válhatnak halálos méreggá, vagy robbantó anyaggá. Éppen azért majdnem a csodával határos, hogy mégis aránylag olyan jól, vagy legálább is olyan kevésbé rosszul bírjuk elviselni egymást.

Ezért találta ki az emberiség az úgynevezett — udvariasságot. Igen, az udvariasság a robbantó gondolatoknak az a semlegesítő anyaga, amivel élnünk kell, ha nem akarjuk, hogy állandó katasztrófák sorozata legyen az életünk.

már nem is emlegette külön a nevüket, hanem csak egy rövidített kapcsolással: «Ric és Rac». A Richard és Rachel név kezdőbetűiből alakított népszerű cégta. És mindenki tudta, hogy kiket kell alatta érteni.

Ezért rázták hitetlenkedve és megdöbbenve fejüket a párizsiak, mikor először csak suttogva, majd mind erősebb crescendoval röppent fel a hír: Ric et Rac est fini!... Ric és Rac elváltak! És a beavatottak részvétellel fűtötték hozzá:

— Szegény Madame Rachelthier!

A nizzai lóverseny...

A textil-, szőrme- és ékszeripar csúcstermelésének gyűjteményes kiállítása. Nem csak a pályán rohanó remegő idegű, keskeny lábú, elnyúlt vékony testű lovak fajuk kitenyészett díspéldányai, hanem az őket fogadó hölgyek is.

Nizza kiürült. Mindenki a versenyen van. Az utcák tiszták és tompa fényük, mint a nagy lakomák után eltörölgetett óriási ezüst tálak. A szállodákra unalom és meleg borul... Néhány pincér a hallban áll és a portással együtt türelmetlenül várják megbízottjuk telefonjelentését a versenypályáról. Kissé mérgesek. Három futam közül eddig kettőt veszítettek és a megnyert után is nagyon rosszul fizetett a totalizátor.

Az első emelet 112-es szoba táblája kigyullad.

Gustav, a pincér, rosszkedvűen pillant fel.

— Ennek is most van baja, mikor minden pillanatban jelezhetik a negyedik futamot! — mormogja mérgesen!

De azért felsiet az emeletre és halk kopogás után benyit a szobába.

— Parancsol, báró úr? — kérdezi hideg udvariassággal.

A kereveten fekvő, szenvedő arcú férfi fekszik. Richard Valmond báró.

— Kérem — fordul a pincérhez és a hangja olyan, mint egy elkényeztetett gyermeké. — Nem érzem jól magam... nagyon fáj a fejem... talán lázam is van! Jeges borogatást szeretnék... Legyen kedves... hozzon jeget...

A pincér meghajol és hűvös udvariassággal tűnik ismét el az ajtó mögött. Nem érdeklődik a báró úr rosszulletének további részletei iránt. Pedig Valmond minden idegszázában érzi a kínzó remegést, a neuraszténiás roham minden poklát. És senki sincsen körülötte... Senki!... Marie, mikor kiment a lóversenyre, sietve megcsókolta és azt mondta: remélem, mire visszajövök, semmi bajod sem lesz! És elment. Édesen, könnyelműen, reménykedő izgalommal, mert már napok óta rejtgetett két titkos tippet, melyet feltétlenül meg akart játszani!...

Milyen szép volt Marie! Ez a szépség szinte gyötrelmesen nehezült Richardra. Félt, hogy még mindig nem tartja eléggé birtokában. Gyűlölte önmagát. A túlérékeny, beteges testét, a kopogató öregséget, melyet hiába rejtett káprázatos eleganciájú ruhákba... Talán nem is Marie imádtá, hanem a belőle kisugárzó vad, mohó fiatalságot, a falánk étvágyat, amelyet csak egy párizsi kis midinette árasztthat, akinek minden porcikája bájjal, sikkkel és jókedvvel van telítve.

Marie Rochelle!

Milyen szerényen kopogtatott másfél év előtt Mme Rachelthiernél, mikor próbakisasszonynak ajánlközött. A báró, aki éppen jelen volt, csak egy pillantást vetett rá és azt mondta:

— Ezt a lányt fel kell fogadni!

Csalhatalan pillantása azonnal felfedezte, hogy Marie az a bizonyos lány, akinek minden jól áll, aki éppen olyan szép és kívánatos a Printemps, vagy a Jardiniere készen árusított ruháiban, mint akár a Rachelthier-szalonn modelljeiben... Milyen sikkesen tette fel tízfrankos kalapját! Mennyi izléssel kötötte meg blúza felett a kis szalagot. És hogyan világított húsz éves fiatalága!

Mikor először sétált végig a nagy bemutatóteremben egy tengerzöld estélyi ruhában, Mme Rachelthier elsápadt, mert észrevette azt a különös tüzet, amely Richard szemében megcsillant...

Az öregedő asszony tudta, hogy sorsa megpecsételtetett. Riadtan vonultatta fel minden kedvességét, órákat töltött reggelenként öltözőjében és a legraffináltabb öltözködési és kozmetikai fogásokkal igyekezett maximumra fokozni megjelenésének érdekességét. Sohasem volt elméesebb, nagyvilágibb dáma. Mintha szelleme szípkokázásával, modora

nagyvilágiasságával akarná elhomályosítani a műveletlen kis próbakisasszonyt... És tudta, hogy ez mind hiábavaló. Átsírta éjszakáit, de reggel megmasszírozta arcát, a festék és púder eltüntették a sírás nyomait és Richard előtt mindig csak mosolygott. Nem tett szemrehányást, nem rögtönzött feltételeket, pedig pontosan tudta, hogy azok ketten mikor és hol találkoznak. Senkinek nem panaszkodott, senkinek sem árulta el, hogy szenved. Mindent megbocsátott, csak-hogy az imádott férfi mégis mellette maradjon. Hiszen látszatra nem változott semmi. Richard mindennap megjelent a szalonban, érdeklődött Mme Rachelthier dolgai iránt, megtette megjegzéseit és megkérdezte, hogy az opera után a Claridgeben vagy az Ambassadeurben őhajt-e

inkább vacsorázni? Richard épp olyan rendesen viselkedett, mint eddig. Egyetlen szóval, egyetlen gesztussal, de még csak egyetlen arcrándulással sem árulta el, hogy valami változás állott be. De egyszer mégis fellázadt.

Egy vasárnap történt, lunch után Mme Rachelthier lakásán. Az inas a feketekávézt szolgálta fel és az asszonynak feltűnt az idegesség, mellyel a férfi időnként karkötőórájára pillantott. Kézfőben is megtörtént, hogy nem hallotta meg a hozzá intézett kérdéseket. Szórakozottan mosolygott, miközben Mme Rachelthier azokat az apró érdekes kis pletykákat mesélte, melyekre máskor a legnagyobb érdeklődéssel figyelt.

És akkor... sohasem lehet pontosan tudni, hogyan történik ilyesmi, Mme Rachelthier egy mondat közepén megszakította elbeszélését és kétségbeesetten ragadta meg a férfi kezét.

— Richard... mi van veled? Miért nem szeretsz már?

És hirtelen sírni kezdett. Keserves, szívtéppő zokogással, ahogyan csak akkor ömlenek a könnyek, ha a végsőkig feszített önuralom abroncsait feszítik szét. A báró elsápadt. Erre nem számított. Ez új és kínos meglepetés volt. Hát Rachel szenved? Nem nyugodott hallgatagon bele a történetekbe?

Valmond kifogástalan gavallér volt. Gyengéd szavakkal igyekezett megnyugtanni az asszonyt. Hogy is képzeli ezt, Rachel? Közöttük sokkal mélyebb barátság van, semhogy azt bárki is megzavarhatná... Húsz esztendőnek nemcsak az örömein éltek ebben a barátságban, hanem a közös művészi munka minden láza és szépsége is összefonta őket.

A zokogó asszony könnyei közül felmosolygott az imádott férfire.

... És másnap reggel — igen, másnap reggel — Valmond báró Marie Rochelle társaságában a kék expresszrel a Rivierára utazott.

A pincér visszajött és egy mély ezüst tányérban hozta a jeget. Úgy egyenlőszögezte a tenyerében, mintha egy adag fagyaltot szolgált volna fel. Mindezt zajtalanul, előkelően az asztalkára helyezte és megint kivonult a szobából.

És ekkor váratlanul megszólal a telefon. A báró megrezzen. A brutális, éles csengés fáj meggyötört idegeinek.

Párizs jelentkezett. A Rachel kissé mély színerezetű, a hegedű «G» húrjára emlékeztető hangja. — Jó napot, drága barátom!... Ne haragudjon, hogy így magára támadok... Egyedül ülök itthon és hirtelen megmagyarázhatatlan aggodalom és nyugtalanság fogott el... Tudni akartam, hogy van, mit csinál? Vigyáz magára? Nem könnyelműsködik?

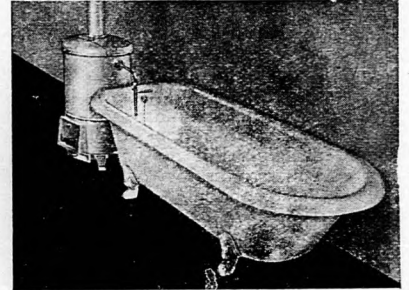
A báró egy pillanatra lehunyt szemét és öszen. Ez az asszony Párizsban is szeszorította ajkát. Minden erejével küzdött meghatottsága elmegezte, hogy szenved és vigasztalásra van szüksége... A másik semmit sem vett ebből észre. E pillanatban kizárólag azon izgul a löversenypályán, hogy befut-e titkos tippje, vagy nem? És mégis... Valmond tudta, hogy nincs visszatérés, képtelen elszakadni Marietől. Ez a halálos szenvedély most is csodát művel.

Nyugodt, erőteljes hangon tud válaszolni a telefonba:

A fürdés
nem fényüzés!

De ha nincsen
vízvezeték?

A megoldás?

LAMPART

fürdőgarnitúra
(kád és kályha)

vízvezeték nélkül
szerelés nélkül
bárhol felállítható

Részletre is kapható!

T.

Lampart Gyártmányok Eladása Kft.
Budapest, VII., Erzsébet-körút 19.
Kérem díjtalan prospektusukat
Lampart fürdőgarnitúráról.

Név: .....

Cím: .....

M. U.

Régi tükrös szekrényből új tükrös toaletasztal vagy komód

HAZI KOZMETIKA

A párizsi nő titka:
ahogy azt a kozmetikus látja.

Írta: Dr. Földes Miklósné
(Juno kozmetikai intézet,
IV., Károly király-út 21.)

Tagadhatatlan, hogy a legnagyobb hatást a férfiakra a párizsi nő gyakorolja. Nemcsak a szalonok előkelő dámái, a legfelsőbb körök gyermekei, hanem a legszélesebb értelemben vett «párizsi nő», aki reggel mosolygva köt a zsúfolt «metrón», vagy utcán át iszik egy csésze feketét 12 fillérért a kis büffében, mind-mind elbűvölőek, nőiesek.

Hogy miért, hölgyeim, erre próbálok itt röviden felelni. Mert először is, noha itt sehol nincs kitéve, hogy «keep smiling» (tessék mosolyogni), mégis mindig vidámságot sugároz. Hogy ez milyen fontos, azt hiszem kár hangsúlyoznom. Mindig a legelőnyösebben van kikészítve. Láttam este egy kislányt. Remekül volt festve esti fényhatásokhoz, s láttam ugyanót másnap reggel, amint a Sorbonnera indult. Két nő volt. De, hogy melyik volt elragadóbb, azt bizony nem tudnám megmondani.

Mert itt tudják a nők, hogy noha jogaik ma minden egyenlők a férfiakéval, az örök férfi azért munkaközben is látja, vajjon milyen arcú a «dolgozó nő». Itt nem sajnálják a hölgyek, ha elfoglaltságuk miatt keveset tartózkodhatnak a levegőn, színtelenségükön egy kis «mesterséges színnel» segíteni.

A szemük körül különös gonddal ápolják az arcot. Tudják, hogy «a nő a szájával beszél és a szemével mond» — innen azért, hogy annyi csillogó, beszédész szemet, mint Párizsban, sehol sem látni.

Itt sohasem egy nő van a ruhában, hanem mindig a nőn van egy ruha. A ruha csak halkan aláfesti az egyént, aki «charme»-jával annyira lenyűgözi a külvilágot.

Mert, s ez azt hiszem a legtöbb, amit mondhatok, itt a nő még akkor is mosolyog, ha a másikon szebb ruha van!

Mert a bőrük legnagyobb részét igen-igen szép, mivel körén, még mielőtt az elromolhatna, rendszeresen ápolatják. Párizsban a nőknek nincs kora!

Mert komoly szépség hibát itt alig látni.

Kozmetikai üzenetek:

«**Aggódó.**» Csenevész keblek fejlesztése kúroszerűen megfelelő mirigykivonat-injekciók mellett, elektromos kezeléssel és masszázssal történik. Szíveskedjék intézetemben felkeresni.

«**Temesvári.**» A szeplők végleges kiküszöbölése 8—10 napot vesz igénybe. Sem heg, sem nyom nem marad a kezelés után.

— Köszönöm, Rachel, hogy gondolt rám... Egészséges vagyok!... És ne haragudjon, hogy még nem válaszoltam legutóbbi levelére, de alaposan akarok foglalkozni a kérdéseivel... Két napon belül kezében lesz az elintézés... Pillanatnyi csend. A szájak hallgatnak, csak a remegő szívek üzennek még némán, gyötrődve... Rachel Párizsban érzi, hogy nincs tovább. A beszélgetés véget ért.

A telefon kattant. A szobában újra súlyos, tikkadt csend. A báró most már nemcsak testileg, hanem lelkileg is szenved. Nagyon jól tudja,

hogy a telefonba mondott szavak mögött micsoda dráma viharzik... Az asszony, az egyetlen, aki őt igazán szereti, most kétségbeesetten sír... egyedül ül szobájában vasárnap délután. Igen, ez éppen a furcsa és megdöbbentő! Rachel, akit elhagyta, éppen olyan magányos, mint ő, aki elhagyta!

Valmond szeme most az íróasztal felé villant. Még ott fekszik Mme Rachelthier legutolsó levele... A borítékon a cég elegáns monogramja... És a levél!... Ez a megrázó, fájdalmas sükely, melyre nem tudott válaszolni...

«...Semmi sem sikerül, Richard! Ez a tavaszi szezon meg sem közelítette az eddigieket. Minden bágyadtabb, szürkébb volt, mint máskor. Hiányzott a te nagy egyéniség, a lelkebből kisugárzó színek, a lendület, tanácsod, a bátorságom, mely csak a te jelenlétben tud kibontakozni!

Es most már az őszi piacra kellene készülnöm. Nem tudok. Elöttem fekszenek a modellek, a posztók és selymek és nem tudok dönteni... Habozó lettem. Ingadozó... Félelber vagyok, vagy talán már annyira sem... Te nem tudod, milyen nagy nyomorúságba, fekete örvényekbe tud elveszni egy asszony lelke, aki elvesztette bálványát, irányítóját...

Beküldöm neked a rajzokat és a különböző anyagokat. Ird meg róluk a véleményed... Ne hagyd elpusztulni a céget, a mi művészet, melynek minden mozaikját szerelmünkkel hordtuk össze húsz éven keresztül.

Félek, hogy nem kellett volna megírnom ezt a levelet. Hogy zavarlak és nyugtalanítalak vele. Azt hiszem, nem is fogok többé írni... Még akkor sem, ha részvétekből vagy lovagiaságból válaszolnál is rá. Te nem tudod, nem értheted, mennyi önkínzás, alázat és megalkuvás között születik egy ilyen levél. Arra gondolok, hogy foszlatom a céget. Nincs értelme egy olyan géppel küzködni, melyből kivették a motort...

Isten veled, Richard, mulass jól, kedves barátom, legyen a tied minden mosoly és napsugár, még az is, ami nekem jutna, mert a te távollétben nekem azokra úgy sincsen szükségem...»

Valmond megigazitotta fején a jeges borogatást. Válaszolni kellene erre a levélre. De mit lehet erre válaszolni?... Banális vigasztaló szavakat... lélekletlen, üresen kongó frázisokat?... Itt cselekedni kellene! De Valmond jól tudta, hogy erre képtelen!

A rosszul kicsavart borogatás néhány cseppje lassan lecsordult, végig folyt a homlokán és azután, mintha asszonyi könnyesepek lettek volna, végiggöngyöztek az arcán.

*

Az ajtó szélesebben kinyílt és a pármai ibolyák friss illatában Marie viharzott be. Már kint csilingelt a hangja, a szeme nevetett, a fehér ruhája úgy libbent, mint a fiatalság és szépség diadalmas zászlaja.

— Szervusz, Richard — kiáltotta vidáman. — Jaj, de kár, hogy nem voltál kint! Nagyszerű volt! A favoritok mind lemaradtak... Csak az én lovam futott be! Háromezer frankot nyertem! Örülsz? Mit szólsz, milyen ügyes vagyok! Fáj még a fejed?... Ma este nem szabad annyira pezsgőt innod, mint tegnap... Most még fekdj egy kicsit, átöltözöm, esetleg te is felveheted addig a szmókingodat! Juj, de rémesen nézel ki ezzel a borogatással... Nem is tudlak megcsókolni!... Fésüld meg szépen a hajadat, csupa víz! Na, szervusz... sietek!

Betáncolt a másik szobába. Nagyon jókedvű volt. Borzasztóan örült, hogy a titkos tippje befutott. Ledobta a ruháját és megindította a gramofont.

*

Mme Rachelthier levelére nem ment válasz. És Párizsból nem jött több levél... a telefon sem szóltal meg... De ez a csend csak látszólagos volt. Valmond

tudta, hogy nem bír leszámolni a multtal... Dühös akarással akart megfialodni Marie mellett, minden éjszákát átmutattak... megjelentek a garden-partykon, résztvettek a yacht-versenyen, megnyerték az autó-szépség-versenyt...

Dr. Földes Miklósné

„JUNO”
Kozmetikai Laboratórium

Budapest, IV. k.,
Károly király-út
21. szám.
Biztos hatású szé-
pítőszer. — Vi-
dékienek postai
székküldés.

És reggelenkint orvosi vizsgálatnak vetette alá magát. Megvizsgáltatta a vérnyomását, fény és fürdőkúrákat íratott elő, speciális gyógymasszázsoknak vetette magát alá, vérkeringést javító gyógyszereket szedett, szigorúan előírta diétáját... és közben egyre rosszabbul érezte magát. Az orvos azt mondta, hogy idegességének lelki okai vannak.

Marie mindebből a vergődésből semmit sem vett észre. Csacsogott, kedves volt, mint egy gyermek. Önző volt és virulóan egészséges. Nagyon meg volt elégedve a sorsával... Nem értette Valmondot. Egy kicsit neheztelt is rá, hogy olyan nehézkesen mozog. Teljesen érthetetlen, hogyan lehet valaki fáradt és miért akar már éjszaka kettőkor hazamenni, mikor akkor kezdődött csak az igazi hangulat! Még szerencse, hogy ő olyan jó, aki hajlandó feláldozni a mulatságát, ha Valmond szeszélyeskedik. De igazán nem könnyű dolog nőnek lenni... A legkitünőbb férfiak is kiállhatatlanok. Richard megérdemelné, hogy faképnél hagyja. Dehát Marienek céljai voltak... Talán néki is lesz olyan vezető divatszalonja, mint Mme Rachelthiernek? Miért ne? Hiszen most melléje szegődött az a férfi, akiről mindenki tudja, hogy a lelke volt a cégnek!...

*

Valmond érezte, hogy belepusztult ebben az egyensúlyát veszített életbe. Egészsége romlott. Néha megvillant benne a gondolat, hogy vissza kellene térni Rachelhez... a közös munkához... táplálékot kellene adni újra a léleknek is... megtalálni a finom harmóniákat, melyek a régi asszony lényéből áradtak... De azután feleseltingelt Marie vidám kacagása és az öregedő férfi bődületes, lenyűgözve gyönyörködött a húszesztendő fiatalág nagyszerű öserején... Az utolsó lobogások voltak ezek, a megrázó férfiélmény, a végső állomáshoz érkezett szenvedély...

És akkor egy napon megérkezett Mme Rachelthier. Halkan, csendesen és mosolyogva érkezett. Gyöngyházzsínű ruha volt rajta. Hajából lemondó öszinteséggel csillogtak ki az ősz szálak. Kalapja nem volt kihívóan és öntudatosan hetyke, a kozmetikája, ruhája, a járása, a hangja és mozdulata, a levegő, amely körülvette, a parfümjé, melyet árasztott, elárulták: ez az asszony nem akar többé hódítani! Ez a nő örökre lemondott a szerelemről!

Megrázó és megdöbbentő pillanat volt, amikor találkoztak. Amikor ez a finom, halk öregasszony belépett a szobába és kezét nyújtotta Richardnak. Egy szót sem kellett szólnia és a férfi azonnal megértette: Mme Rachelthier feladta a harcot és elismerte legyőzettségét...

De ez az asszony megalázottságában volt a legnagyobb.

— Szeretném, ha visszajönnél Párizsba! — mondta csendesen — Úgy érzem, mindkettőnknek szüksége van arra, hogy ismét egymás mellett dolgozzunk. Hiszen ez téged semmiben, egyáltalán semmiben sem fog zavarni, Richard!...

*

Kora tavaszi délelőtt a Champs Elyséen... Könnyű fehér ködön keresztül ragyog zengő frissességgel a nap és királyi tékozlással dobálja fénypalástját az autókban elnyújtódzó úri világra, az elegáns dámákra, akik vékonyan és törekenyen nyargalnak lovaikon az Etoile felé...

A Rachelthier-szalón sárgarézt cégtáblája patinás előkelőséggel és szinte gögös diszkrécióval nézi a nagy felvonulást... Személyesen ismeri fel néhány régi vásárlójukat és ilyenkor üdvözlése jelül megvillan a sugárzó napsütésben... Hirtelen egy autó fékez a bejárat előtt. A portás gépies udvariassággal nyul a kocsiját a felé. De ahogyan kinyúlt a keze, meg is áll örömteljes meglepetéssel. Arcára széles mosoly szalad.

— Báró úr! — kiáltja és szinte felujjong a viszontlátás örömeiben. — Comment ça va? ... Richard bágyadtan, finoman mosolyog vissza és a sárgarézt-tábla most már teljes fényességben ragyog ki a büszkeségből, amint elsuhban rajta a kapuba lépő báró finom kis alakja.

A Magyar Uriasszonyok Lapja
Kézimunkaboltja
Budapest, VI., Teréz körút 6. szám

CAOILA

SZAPPAN

HAMVAS-BÁRSONYOSSÁ TESZI A BŐRT.

Természettudományos érdekességek

NÖVENYMAGVAK ÉLETTARTAMA. A tudományos világ állandó cáfolatával szemben mindig újra felbukkannak és bizonyos ideig hitelt is nyernek olyan hamis híradások, hogy az ősegiptomi sírkamrákban talált gabonaszemek évezredek után is még mindig csiraképes állapotban találtak. Most azonban Sjelderup-Ebbe botanikus megfigyelései megállították, hogy ezek a legendák az igazságtól nagyon távol járnak és hogy a legjobb esetekben túlzásnak minősíthetők. Ennek a tudósnak megfigyelései szerint a gabonamagvak élettartama még sokkal rövidebb, mint egyéb növényeké. A búza, rozs és árpa csirázó-tartama a legjobb esetben 8 esztendő, de általában csupán 3-4 év. A többi növénymag csirázóképességét hosszabb ideig őrzi meg. A borsó például 40 évig, a rezedá pedig 45 esztendőig. Az eddigi megfigyelések szerint a leghosszabb ideig csirázóképes az indiai itatuszvirág, amely még 150 év után is életre tud kelni. Ügylátszik, a természet világában is vastörvények határozzák meg az élettartamot és amiképpen a fák sem nőhetnek az égig, ugyanazonképpen a növénymagvak sem tudnak szembe szállni az idő vasföggével.

HÜC ÁLLATOK. Az állatvilágban is vannak kimondottan hüü állatok. Nem csupán a macskák és bizonyos vadarak csinálták magukat állandóan, hanem még az emberek is nagy súlyt helyeznek külső megjelenésükre. Ha például tükrör elé tesszünk egy egeret és ott magára hagyjuk, megijelhetjük, hogy milyen kacér mozgásokat csinál, farkincáját csóválja, végül pedig észrevehető örömmel gyönyörködik saját tükröképében, sőt táncolni is fityörészni kezd. Más állatfajtaik külsője viszont tökéletesen kifejezi a szomorúságot és a fájdalmat.

KÍSÉRLET, AMELY 250 ÉVIG FOG TARTANI. A svájci gleccerek mozgásgyorsaságának megállapítása céljából, egy szakemberekből álló bizottság csigalakú fémkészülékeket süllyesztett egyes nagyobb gleccerek jégtrétyébe. Ezeknek a készülékeknek tartalma elsősorban a gleccerek mozgására vonatkozó eddigi megfigyelésekből áll, másrészt teljes pontosságú feljegyzéséből annak a helynek, ahol a készüléket a jégbe elhelyezték. Az eddigi megfigyelések szerint a gleccerek átlagos mozgási sebessége évi 60-200 méter. Eszerint tehát körülbelül 250 évre van szükség, hogy a megfigyelt készülék a gleccser lábához leérjen. A készülékeket hivatalos pecséttel zárták le.

Gobelinpárna. Lezszebb karácsonyi ajándék. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető: a MUL Kézimunkaboltjában (VI., Teréz-körút 6.).

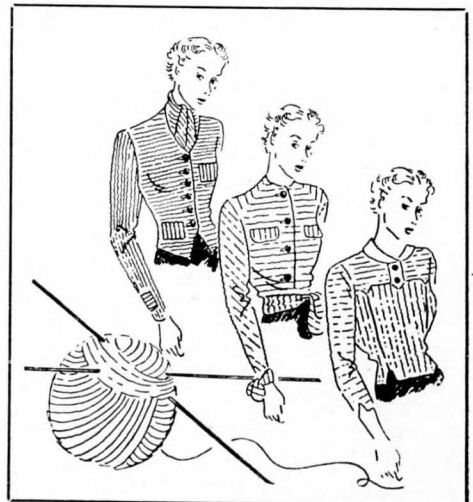
Vannak-e zseniális nők?

A Goncourt-fivérektől származik ez az érdekes megállapítás:
— Zseniális nő nincsen! A zseniális nők: férfiak!

Furcsa kijelentés. Mert az emberiség szellemtörténete tele van zseniális férfakkal, viszont zseniális férfiak voltak azok, akik ezt a történetet megírták. Ha azonban az új idők zseniális nőinek képmását nézzük, mégis a Goncourt-fivéreknek kell igazat adnunk. Mert ami épp a legszembeötlőbb ezeken a portrékon, az tipikus férfitulajdonság. Nézzük az írónők, a tanárnők, a doktornők képmásait és szinte megdöbbenően „férfias” fejeket találunk közöttük. A zseniális nőnek olyan típusa, amely egyidejűleg valódi nő és csak nő, tehát érzékeny, paszszív és feminin, szóval „báránka”-típus: — ezeken a képmásokon alig található. Ezért van sok igazság a Goncourt-fivérek fentebb idézett megállapításában. A nő olyan értelemben zseniális, mint a férfi, azaz: szellemi téren alkotó s alaptermészeténél fogva csupán az élet egyetlen, de annál döntőbb jelentőségű megnyilatkozásában lehet: a — szerelemben. Igenis, a szerelem zsenije még felül is múlhatja a zseniális férfit, de mindenesetre méltó és teljesen egyenrangú társa az életben. Figyeld meg azt a férfit az életben, akinek sikerül a munkája, aki egyre és egyre feljebb emelkedik, figyeld meg a tiszta erkölcsű és becsületes jellemű férfit: — és ott fogod látni mögötte és mellette azt az asszonyt, aki az ő „*femme inspiratrice*”-e (inspiráló nője), nagyon gyakran azonban úgy, hogy csak hosszas kutatás után lehet rátalálni. Igen, nyugodtan és bátran kijelenthetjük, hogy az olyan férfi, akinek szerető asszonya van — férfit szeretni az asszony szemében annyit jelent, mint hinni a férfiban és inspirálni őt! — az ilyen férfi mindig a legnagyobb teljesítményekre képes, amik számára elérhetők. Az ilyen férfi a legvadabb ellenáramlatokban sem fogja érezni az erő és az alkotó erő hiányát, a lelki segítséget és segédkezést, amely a szerelmes asszony szívéből árad feléje. Az ilyen férfi már tulajdonképpen fél győzelmet is aratott és csupán a hátralevő másik fél győzelem elérésére kell saját energiáit összpontosítani.

Nézd például a fiatal művészt: a tehetsége nem nagy, „közepes, átlagos”, de van mellette egy szerelmes nő — és ez a nő hisz benne, bátorságot ad neki és szerelmével egyre magasabb teljesítményekre ösztökéli. Az ilyen nő valóban „*femme inspiratrice*”: a szerelem zsenije,

a szerelem pedig a hit viselője és a hit a nő részéről kapható legnagyobb segítség, a férfi életének valósággal „*conditio sine qua non*”-ja, ami nélkül képtelen alkotni. *Dante, Michelangelo, Beethoven, Mozart, Wagner, Petőfi, Ady* alkotásaiból teljes joggal kérnek részt az asszonyok, akik mellettük állottak és őket inspirálták. A lelki egymásrahatás energiáit műszerekkel képtelenek vagyunk lemérni, de bizonyos, hogy döntő jelentőségük van és a zseniális férfiak alkotásaiból nagy rész illeti meg asszonytársaikat, akiknek inspiráló hatása nélkül az alkotások meg se születtek volna. A nő a szerelem zsenije, mert egész lényé finomabb, érzékenyebb apparátus a szellemi világ hatásainak felfogására, mint a férfi. „Minden jó és minden tökéletes felülről jön, a Világosság Atyjától” — mondja az Írás. Éppen így minden asszony a hozzátartozó férfi spirituális sejtelem-vagyona és önkéntelen megérzője az igazságnak, még abban az esetben is, ha ügyetlen szavakkal és tökéletlenül tudja csak kifejezésre juttatni. Spanyol *Izabella* hitt *Columbusban*: ennek a hitnek köszönhetjük Amerika felfedezését. *Cosima v. Bülow* hitt *Wagnerben*: csak így születhetett meg a „*Parsival*”. *Léda* asszony hitt *Adyban*: és világhírűvé tette a XX. század legnagyobb magyar költőjét. Mindig az asszony az, aki a férfit olyanná alakítja, amilyenné lesz. Igen, az asszony vezeti a férfit az alkotás legmagasabb csúcsára és férfi-erejének tökéletes kifejtéséhez. Ha igaz is a Goncourt-fivérek mondása, legalább formailag, az asszony mégis teremtő zseni olyan mértékben, hogy ő formálja teremtő zsenivé a szerelmes férfit. Igen, az asszony a szív zsenije, az ajándékozó és hívó szerelem zsenije, aki táplálja, erősíti és felfokozza a férfi zsenialitását, amíg képessé teszi arra, hogy a legtökéletesebb alkotások kerüljenek ki kezei közül. Ne mondjátok tehát, hogy nincsenek zseniális asszonyok! Csak éppen más értelemben zseniálisak, mint a zseniális férfiak.

Atársaságból

Szent-Györgyi Albert

szegedi egyet. tanár, magyar tudós nevével visszhangzik az egész művelt világ és a Nobel-díj reflektora rávilágított maroknyi népünkre, felhíván a kultúrnépek érdeklődését egy szerény magyar tudósra, aki a szellem olimpiai versenyén az első díjat érdemelte ki. A díj odaítélésének külső körülményeiről, az úgynevezett C- és P-vitaminokról hasábos tudósításokban számoltak be a világlapok és Szent-Györgyi nevét ma már mindenhol ismerik, mint ahogy zseniális munkássága az egész művelt emberiség közkinccse lett. Ez azonban nem ment fel minket, hogy elismerésünk, csodálatunk és szeretetünk lobogóit ne hajtjuk meg a világhírű magyar tudós személye előtt, aki vér a mi vérünkéből és aki annak a magyar középosztálynak a gyermeke, amelynek számára írjuk ezeket a hasábokat és amelynek soraiból rekrutálódik lapunk hatalmas olvasótáborra. Boldog büszkeséggel állapítjuk meg: a Nobel-díjas magyar tudós személyében a magyar középosztály újra bizonyosságát adta, hogy a súlyos esztendőik goncterhes napjaiban is felylahordozója a legnemesebb értelemben vett kultúrának és olyan zseniális egynépséget képes kitermelni magából, mint Szent-Györgyi Albert.

Beszámoló

A Kormányzó Ur Öfoméltósága Bercsely Jenő igazságügyi államtitkárnak és Vladár Gábor Kúria tanácselnöknek a titkos tanácsosi méltóságot adományozta. — A dr. vitéz József Ferenc főherceg védnöksége és dr. Cholnoki Jenő egyet. tanár, író elnöksége alatt álló Turáni Társaság igazgatói székébe Gergelyffy Gábor, a közéleti és irodalmi munkásságáról közismert író iktatta be. — Most jelent meg Szentmihályin és Szabó Mária hatalmas történelmi regénye: «Lőrántffy Zsuzsánna.» Ez a nagytehetségű író asszony úgy barangol a nagyon is messi mult homályos útjain, mint akinek egynépsége és egész lelki habitusa csak kis mértékben képes harmonizálni a jelennel, de annál otthonosabban érzi magát a rég halott magyarok új életre keltett világában. A «Lőrántffy Zsuzsánna» azon a könyvespolcon foglal helyet, ahol a maradandó értékek dacosnak az idő múlásával. — December hó 12-én este félnyolc órai kezdettel a Zeneművészeti Főiskola Kamaratermében Hámoryné Várnagy Dalma írőzeneszerző szerzői estét tart. Közreműködnek: Karácsonyi Margit, Svéd Sándor, Medzihradsky Adél, Kalmár Pál, Hajdú Anna, Klamár Sándor. Vendégeket szívesen lát a szerző.

Hímen-hírek

Isépy Natália kassai kedves előfizetőnkét eljegyezte Schödl József szföv. tisztviselő, Budapesten. — Mrena Anna tanítónő kedves előfizetőnk és Békési Ferenc tanító, a Horváth Szőnyegipar Rt. üzemvezetője, örök hűséget esküdött a békésszentandrási plébánia templomban. — Kiss Franciska, szombathelyi kedves előfizetőnkét eljegyezte Bándly Imre, Sopron. — Sándorfi Kató, sárvári kedves előfizetőnkét, Sándorfi Ede m. kir. postamester leányát, a sárvári rk.

templomban oltárhoz vezette dr. Kiss Gyula. — Kiszely Magda, debreceni kedves előfizetőnk és Böszörményi Emil kir. itélőtáblai tisztviselő örök hűséget esküdött a debreceni Kossuth-utcai ref. templomban. — Vass Etelka, rákospalotai kedves előfizetőnkét eljegyezte Albrecht Antal. — Kovács Margit pestszentlőrinci kedves előfizetőnk és Perenyi Géza örök hűséget esküdött a vécseői ev. templomban. — Tégény Anna és Hlebecz Alajos kedves előfizetőnk a zuglói rk. templomban házasságot kötöttek. — Özv. Bolyán Bálintné kúnmadarasi kedves előfizetőnk a karcagi rk. templomban oltárhoz vezette dr. Szabó Lajos orvos, Kúnmadaras. — Gyalog Irén, rákospalotai kedves előfizetőnk és Vám-béri Lőrinc házasságot kötött.

Angyalok érkezése

Hámory István Máv. főmérnök és neje Várnagy Dalma írőzeneszerző, kedves előfizetőnk házasságát az Eg iker fiúgyermekkel áldotta meg. A keresztelést 50 személyes vacsora követte, melyen a jelenlévők a legjobb hangulatban reggelig szórakoztak. A kedves nap és éjszaka filmen is meg lett örökítve. A keresztstülői tisztet: csíkszentmártoni Márton József és neje, Horváth Pálné és dr. Dudevsky Barna töltötték be. Az ikrek a keresztsgében: Péter János József, Pál Miklós Sándor neveket kapták. — Nagy Zoltán domahidai földbirtokos és neje, Mándi Reha Mártha kedves előfizetőnk örömmel közlik, hogy kisleányuk született, aki a keresztsgében a Mártha Rozália neveket kapta. Keresztstülők: Kenyeres József és neje, Nagy Margit, Szatmár. — Kalmár József m. kir. f. ő. hajómester és neje Peredi Luiza budapesti kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy kisfiúk született, aki a szent keresztsgében a László Pál neveket kapta. Keresztstanya: Mészáros Sándorné, szül. Peredi Margit. — Regéczei Géza ref. tanító és neje, szül. Kálnai Erzsébet, tiszalucsi kedves előfizetőnk örömmel jelentik, hogy fiúgyermekük született, aki a szent keresztsgében a Dénes Lajos neveket kapta. — Hargitai Béla és neje, Wallner Margit, mezőtúri kedves előfizetőnk, boldogan közlik, hogy házasságukat az Eg kisfiúval áldotta meg, aki a szent keresztsgében a Béla György neveket kapta. — Fröhvirth Ferenc és neje, balaton-szepezdi kedves előfizetőnk, örömmel tudatják, hogy a Mindenható jósága házasságukat fiúgyermekkel áldotta meg, aki a szent keresztsgében a Sándor Ferenc neveket nyerte. Keresztstülők: Bajusz Sándor és neje Fröhvirth Margit. — Probst Rezső somogyacsi rk. tanító és neje Ginél Etelka kedves előfizetőnk, örömmel tudatják, hogy a Mindenható jósága házasságukat fiúgyermekkel áldotta meg, aki a szent keresztsgében a Lacika nevet nyerte. A keresztstülők: Károly Géza áll. el. isk. igazgató és neje Probst Erzsébet áll. el. isk. tanítónő. — Várnai Rupert Máv. főtiszt és neje, Fejérváry Ilonka budapesti kedves előfizetőnk boldogan közlik, hogy kisleányuk és kisfiúk született. A kisleány a szent keresztsgében az Ilonka Katalin neveket kapta, keresztstülők: Foltin Böby és Fejérváry László m. kir. hadnagy. A kisfiú a Rupert Ede neveket kapta, keresztstülők: Halmos László jegyző és neje. — Boris János csendőrtörzsőrmester és neje Balogh Irma, kedves előfizetőnk örömmel jelentik, hogy kisfiúk született, aki a szentkeresztsgében a János Ferenc neveket kapta.

Chrom
P 65. —

Arany
P 155. —

a svájci kvalitásóra

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy **Varga Ágica** Varga Sándorné barcai kedves előfizetőnk 5 hónapos leánykájá, visszaadta anyagi lelkét Teremtőjének.

Turiák Odón m. kir. póstaflügelyelő, a Tisztviselők Congregációjának tagja, életének 53. évében, hosszas szenvedés után Budapesten elhunyt.

Kurucz Lajos a Salgótarjáni Takarékpénztár pénztárosa, életének 61. évében, Salgótarjánban hirtelen elhunyt.

SZŐNYEG

Jutafutó, mintás anyagból,
cca 60 cm **1.90**
cca 80 cm **2.80**

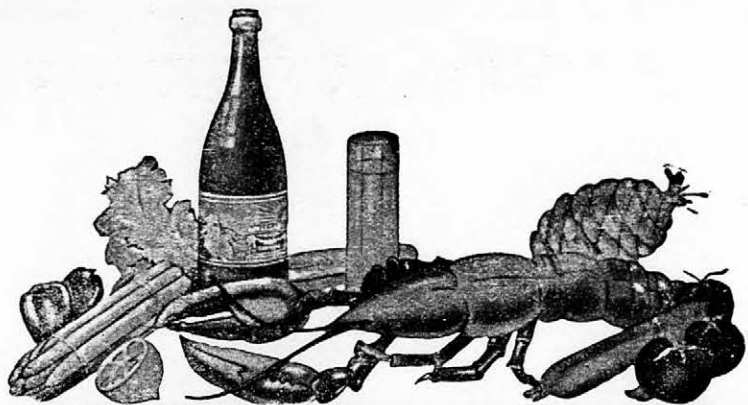
Jutaszőnyeg, duplahurkos,
cca 200×300 cm **35. —**
cca 250×350 cm **59. —**

Torontáli szőnyeg eredeti mintákban, m²-ként **19.80-tól**

Torontáli és magyar perzsa szőnyegek minden méretben és pompás választékban

Nagykovácsy
ÜZLETHÁZ

H Á Z T A R T Á S

Borjúragu leves. Borjúhúst veszünk a lapockából, vagy a lábszárából és sósvizbe főni tesszük. Fővés után egy félóra múlva tesszünk bele egy megtisztított sárgarépát, egy közepes kalarábét kockára vágva, egy fél kelt egészben, egy marék zöldbabot fölaprítva, egy marék kifejtett zöldborsót, három evőkanál rizst. Tálalás előtt félórával 2 burgonyát apró kockára vágva tesszünk bele és zöldrepetrezselymet. Ha a leves elkészült, egy deci tejfellel egy tojás sárgájával elkeverünk, a falba öntjük és a forró levest ráöntjük.

Strassburgi libamájpástétom. Két szép nagy májat főzzünk meg, szitán törjük át, sót, borsot és egy kis szarvasgombát apróra összevágva keverünk bele, szalonnát vékony szeletekre vágva. Egy féllitres porcellánedényt, amelynek fedője is van, kirakjuk szalonnával, majd a keveréket beletesszük, tetejére szintén egy szelet szalonnát teszünk, feővel befedjük, spárgával leköltözzük erősen és vízben kifőzzük. Legalább 2 óráig főzzük. Télen sokáig eláll.

Wellington-pecsénye. Teljesen megtisztított, zoott, borsozott vesepecsenyét negyedórát sütünk, azután hűlni tesszük. Bőven champignonombát párolunk vajjal, zöldpetrezselyemmel, megsózzuk, azután ezt is kihűtjük. Negyed kg. vajból és lisztből vajtészta készítenek, ezt harmadszor olyan hosszúra nyújtjuk, mint a pecsénye és olyan szélesre, hogy körülérje. Megkenjük tojásfehérjével, hogy a húshoz tapadjon, aztán nem egészen a közepén, hanem a tészta egyik széléhez közelebb, a vesepecsénye szélességében és hosszában felkenjük az elkészített gombát, ráhelyezzük a kihült vesepecsenyét, a szélesebb darab tésztát ráhajlítjuk és a másik oldalán, amennyire lehet, közel az aljához ragasztjuk össze tojásfehérjével a tészta másik szélével. Tojással megkenve, megsütjük.

Vaddisznó filé. A vaddisznó combot bepácoljuk, majd vékony szeleteket vágunk belőle, simára verjük és megsütjük. Kevés mustárt és citromlevet esepetgetünk rá és párolt gombával tálaljuk.

Libamájvagdalék. A libamájat az erektől megtisztítjuk és megdaráljuk. Beáztatunk tejbe zsemlyét, kicsavarjuk és ezt is hozzádaráljuk. Megsózzuk, borsozzuk,

kevés párolt vöröshagymát teszünk közé, ebből pogácsákat alakítunk és forró zsírban megsütjük.

Kocsonya disznósajt módon. Két sertés láb, két csülök, kevés fejhús, egy sertésnyelv, 1 gerezd fokhagyma, só, kevés magyorbors kell hozzá. Az egészet addig főzzük, míg olyan puha lesz, hogy a csontról a hús levál. A levet leszűrjük, a csontokat kiszedjük, a húst a levéllel együtt formába öntjük és hidegre tesszük. **Szalmaszál körítés.** A burgonyát meghámozzuk, finom metéltre felvágjuk, azután szalmaszál vékonyra vágjuk, hő forró zsírban megsütjük, habszedő kanállal kiszedjük, megsózzuk. Tálalás előtt kell elkészíteni, hogy ropogós legyen.

TÉSZTARECEPTEK

Karácsonyi előkészületek

Szerelmeslevél. Öt deka olvasztott vaj, 5 deka zsír finom lisztel összedörzsölve, egy evőkanál cukor, csipetnyi só, 2 tojásnak a sárgája, egy deka élesztő egy deci tejben felolvasztva, az egészet összegyúrni annyi tejjel, hogy rétestészánál keményebb tésztát kapjunk. Három órát pihenni hagyjuk, azután kinyújtjuk, téglalakokra felvágjuk és a következő töltelékkel megtöltjük: 15 deka darabosra törött dió, 15 deka cukor, 2 tojás fehérjének a habja, egy citromnak a leve és egy kevés tej. Ezeket összekeverjük, a kivágott tészta közepére tesszünk belőle, két hosszúkas oldalát egymásra hajlítjuk, a szélét kissé felhajlítjuk, hogy a töltelék ne folyhasson ki. *Kertész Béláné*

Csokoládépité. 20 deka vaj, 30 deka liszt, egy evőkanál cukor, 3 evőkanál víz, kevés só, egy tojás sárgája. Az egészet gyúródeszkán jól eldolgozzuk s egy órán át pihenni hagyjuk. Ezután a tésztát két részre osztjuk, kinyújtjuk, a tepsibe tesszük és a következő masszát öntjük rá: 3 szelet csokoládét reszelve, 5 evőkanál cukrot, 5 tojásnak a sárgáját jól eldörzsölve, 5 deka mandulát darálva és az 5 tojás fehérjéből habot verve, könnyedén hozzáadunk, ráöntjük a tepsiben

**REGGELIRE
ÜZSONNARA**

MINDIG A
VILÁGOS-FEJ
VÉDJEJÜ

Dr. OETKER fele SÜTŐPORRAL
KÉSZÜLT
SÜTEMÉNYEK
KERÜLNEK ASZTALRA

levő tésztlára és a tészta másik részét kinyújtva, a töltelékre ráteszük.

Dr. Sömjén Andorné

Párizsi rudak. Negyed kg. mogorót egy edényben megforrosítunk, azután ruha között a héját ledörzsöljük és megdaráljuk. Negyed kg. porcukrot egy kisebb egész tojással vagy egy nagy tojás fehérjével, a mogoróval és a cukorral összegyúrunk, hogy kemény masszát nyerjünk. Egy tojás fehérjét porcukorral jól elkavarunk és a keskenyre és hosszúkas alakra nyújtott tésztlára ráöntjük, egyenlően elsimítjuk, keskeny rudacsakakra vágjuk, vajjal kikent tepsibe tesszük, lassú tűznel sütjük. Karácsonyfadísznek is igen alkalmas.

Dr. Sömjén Andorné

Dióskenyér. Négy tojás sárgája, egy evőkanál víz, egy evőkanál citromlé, 14 deka cukor, 2 szelet csokoládé, 7 deka liszt és 15 deka darabos dió (nem törve), az egészet jól összekeverni, kikent és lisztelt tepsibe önteni, megsütni és ha kihült szeletekre vágni.

Dr. Sömjén Andorné

Gesztenyepürészelet. Nyolc tojás sárgáját 14 deka cukorral jól kikeverünk. Hozzáadunk 14 deka vajat, kevés citromhéjat, végül 10 és fél deka lisztet a 8 tojás kemény habjával együtt. Kikent tepsibe öntjük, mérsékelt tűznel sütjük. Közben egy fél kg. gesztenyét megfőzünk. Vaníliás cukorral pürét készítenek olyan keményre, hogy nyújtófalval sodorhassuk. Ujjnyira vastagra kinyújtjuk. A kisült tésztát barackzettel megkenjük, a pürét ráhelyezzük, cukormázal vagy csokoládéjéggel bevonjuk és hosszúkas szeletekre vágjuk.

Koós Károlyné

Dióspatkó. 30 deka liszt, 20 deka vaj, egy evőkanál cukor, kevés só, egy egész tojás, egy deka élesztő tejbé áztatva. Ezeket összegyúrni, egy órát pihentetni, dióval vagy mákkal tölteni.

Koós Károlyné

Datolyaszzelet. Három evőkanál erős feketekávé egy negyed kg. cukorral sűrűre főzzük. Hozzákavarunk 12 deka vágott diót, 12 deka vágott datolyát. Az egészet karlsbadi osztásra tesszük, sütőben kissé megszáritjuk és ha kihült, szeletekre vágjuk.

Tóth Tiborné

Angol cukorkák. 21 deka porcukrot, 7 deka friss vajat kevés vanília cukorral tűzre tesszük, míhelt forni kezd, hat esep citromlevet beleszepegetünk és a tömeget folytonos kavarás közben addig bagyuk forni, míg sárgulni kezd. Ekkor a tűzről levesszük és kipróbáljuk, hogy elérte-e a karamelpróbat. Ha igen, akkor egy kőlapot olajjal megkenünk és erre öntjük a cukrot s ha kissé kihült, négyzetletes darabokra vágjuk. Ezután késsel kifordítjuk, tiszta pléhre helyezük, a cukorkákról az olajat tiszta ruhával letöröljük.

Tóth Tiborné

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Bőséges étlap

1937 december 1-től december 10-ig

SZERDA	
1	EBÉD: finom leves maradékokból, burgonyapástétom, lekváros gombóc, gyümölcs. VACSORA: szárnyasragou, uborka, cékla hozzá, sajt, gyümölcs.
Rk. Eligius pk. Pr. Elza	
CSÜTÖRTÖK	
2	EBÉD: káposztaleves friss kolbással, libamáj fasírozott rizskörítéssel, uborkával, sonkáscocka, gyümölcs. VACSORA: kirántott borjúszelét cellersalátával, gyümölcs.
Rk. Bibiana vt. Pr. Aurélia	
PÉNTEK	
3	EBÉD: almaleves, halpudding, turóspité, gyümölcs. VACSORA: füstölt hering, rakott burgonya, almakompót, sajt, sült gesztenye.
Rk. X. sz. Fer. Pr. Olivia	
SZOMBAT	
4	EBÉD: szalonnásleves, kirántott karfiol, pulykatokány, uborka, alma pongyolában. VACSORA: friss hurka sütte burgonyakörítéssel, gyümölcs.
Rk. Borbála vt. Pr. Borbála	
VASÁRNAP	
5	EBÉD: tyúkileves, főtt hús a levesben, ragou vajastésztában, sült kacsaszalonnásburgonya körítéssel, ecetes paprika pirospapostával főttve, izes rolád, gyümölcs. VACSORA: déjre hideg sült kompóttal, tészta, gyümölcs.
Rk. Szabasz ap. Pr. Vilma	
HÉTFŐ	
6	EBÉD: húsleves rizs és mazsola beletőzve, főtt hús uborkamártással, gombásrizs körítéssel, aranygaluska borsóval, gyümölcs. VACSORA: hideg borjúcomb tormával, céklával, gyümölcs.
Rk. Miklós pk. Pr. Miklós	
KEDD	
7	EBÉD: barnaleves pirított zsemlyével, özve szalonnával tüzdelve és töllel sütte karfiol vajban, diósmetél. VACSORA: friss kolbász sütte burgonyakörítéssel, mustárral, gyümölcs.
Rk. Ambrus pk. Pr. Ambrus	
SZERDA	
8	EBÉD: pöréleves, vagdalt-pecsenye borsófőzékkel élesztős vajastészt. gyümölcs. VACSORA: sült csirke almapürével, tészta, gyümölcs.
Rk. Mária sz. I. Pr. Mária	
CSÜTÖRTÖK	
9	EBÉD: beesináltleves, rakott káposzta fű tölt. oldalassal körítve, csokoládészelet, gyüm. VACSORA: csirkepörkölt tarhonyával, tészta, gyümölcs.
Rk. Four. sz. P. Pr. Natália	
PÉNTEK	
10	EBÉD: paradicsomleves galuskával, lenesfőzékkel tölthertészelet, szelencslevél, gyümölcs. VACSORA: párolt libamell káposztasalátával, tészta, gyümölcs.
Rk. Melk. p. vt. Pr. Judit	

Kedves olvasóink! A mellékelt táblázatokban az elkészítés szempontjából a «Hozzávalók» és a «Mennyiség», valamint a táblázat alatt levő elkészítésre vonatkozó utasítás a lényeges. A többi számokat a felhasznált anyag tápértékét tünteti fel. A fenti receptek Kovács István Győző, «Az izletes diéta szakácskönyve» című munkájából valók, ára P 5.80 és lapunk kiadóhivatalában megrendelhető.

DIÉTÁS ÉTLAP

gyomorsavtúltengésben szenvedők részére

ARGENTEUIL KRÉMLEVES

(Kv. Drv. Gysv. Átrv.-Hch.)

Hozzávalók	Mennyiség	Áll. ten.	Nov. teh.	Szénhidr.	Zsír	Kalória
spárga	40 grm		0.7	1.3		7
liszt	10 "			7.3		30
vaj	5 "				4.3	40
cukor	3 "			3		12.3
tej	30 "	1		1.4	1	20
tejszín	12.5 "	0.4		0.4	2.5	27
tojás	¼ drb	1.4			1.3	18
só	3 grm					

Osszesen tápérték 28 0.7 13.4 9.1 154.5

a spárgát egy edényben a tűzhejyre tesszük s puhára főzzük, majd forrni hagyjuk. A vajból és lisztből világos rántást készítünk, amelyet tejjel és levessel felengedünk. Sóval, cukorral ízesítve tovább forrni hagyjuk és szórósítán áttörjük. Majd ismét felforraljuk s tejszínnel elkevert tojás-sárgájával behabarjuk.

TOJÁSLEPENY PARAJJAL

(Kv. Gysv. Hch.**)

Hozzávalók	Mennyiség	Áll. feh.	Növ. feh.	Szénhidr.	Zsír	Kalória
paraj	20 grm		0.4	0.4		4
vaj	10 "				8.7	80
tej	20 "					1.3
tojás	1 drb	5.6			5.3	74
só	3 grm					

Osszesen tápérték 5.6 0.4 0.4 14 159.3

A megmosott parajt puhára főzzük, majd szórósítán áttörjük, olvasztott vajban megforgatjuk s a tejnek felével hígítjuk. Sóval ízesítve felforraljuk, majd a tojáslepenybe töltjük.

KRÉMS BURGONYAFŐZELEK

(Kv. Drv. Gysv.)

Hozzávalók	Mennyiség	Áll. feh.	Növ. feh.	Szénhidr.	Zsír	Kalória
burgonya	300 grm		6	60		270
zsír	10 "				10	92.5
liszt	10 "			7.3		36
tejfél	50 "	2		1.5	11	115
só	3 "					

Osszesen tápérték 2 6 68.8 21 513.5

A megisztított és megmosott burgonyát apró kockára vágva sós vízben puhára megfőzzük, majd gyengén pirított rántással berántjuk, a tejfellel beelőntve jól felforraljuk.

BORJÚSZELET AURORA MÓDRÁ

(Kv. Drv. Ksv.)

Hozzávalók	Mennyiség	Áll. feh.	Növ. feh.	Szénhidr.	Zsír	Kalória
borjúszelét	160 grm	33.6			11.2	240
zsír	10 "				10	92.5
vaj	5 "				4.3	40
liszt	5 "			3.6		18.2
paradicsom püre	2 "					0.4
sonka	20 "	5			0.1	36
só	3 "					

Osszesen tápérték 38.6 3.6 25.6 427.1

A borjúszeletet húsverő kalapáccsal vékonyra kiverjük, majd megsózzuk s forró zsírban mind két oldalát hirtelen megsütjük. A következő mártásban puhára pároljuk:

Vajból, lisztből világos rántást készítünk, amelybe finomra vágott zöldségpetrezselymet teszünk. Másfél deci vízzel felengedjük s a paradicsompürét belekeverjük. Sóval ízesítjük, a sonkát finommetéltté vágva beléadjuk.

KÜLÖNLEGES
MODELLJEINK

bemutatását megkezdjük

HEVES ÉS GABÁNYI

szücsök

IV., Petőfi Sándor-utca 10

TANÁCSOT? KÉRNEK

Kedves olvasótársnőim közül kereselek olyan ötvenes, biztos jövedelmű, teljesen egyedülálló keresztény úrnőt, aki egymásba nyíló kétszobás, komfortos családi házamba (bútor nélkül, saját ágyneműjével) lakótársnak eljönne, szintén egyedülálló úrnőhöz, akivel a téli hónapok borús hangulatát megosztanók és testvériesen szórakoznánk, színház, stb. résztvennénk. Szíves soraikat Sch.-né örnagy özvegye, Kispeszt, Telek-utca 8., kérem.

Kedves olvasótársnőim! kérem, szíveskedjenek közölni a mártásos virsli, az aranygaluska és néhány finom, kipróbált, hosszú ideig eltartható aprósütemény receptjét. Hálás köszönettel H. Mancsi.

Kedves olvasótársnőim! kéri szomorú életű úrileány, ajánlják finomlelkű úrnőhöz vagy idősebb házaspárhoz. Jó és kedves emberek közé vágyom. Kedves levelüket „Georgina” jelígre kérem.

Menyasszony kedves olvasótársnőimnek szívesen segítségükre volnék kelengyjük összeállításában, ha az előírányzott összeget közlik. Járatos vagyok ebben, mivel a saját kelengyém most rendeltük meg. Választ postabélyeg melléklésével „Segíteni akaró úrileány” jelígre kiadóba kérem.

Kedves olvasótársnőim közül ki volna hajlandó velem bélyegeket cserélni? A magyarországi bélyegekért adok cseh-szlovák, osztrák és más bélyegeket. Leveleket: Mária Becis, Bratislava, Blahova 29., Csehország, kérem.

Kedves olvasótársnőim közül ki volna szíves tanácsot adni, hogy házilag milyen szerrel lehetne legszebben és legegyszerűbben a haját megfesteni? Eddig a fodrász «Komol»-al festette, ez azonban nagyon költséges és sok időt vesz igénybe.

Hasznos

karácsonyi
ajándékotfehérneműt, zsebkendőt
pongyolát, jour terítőket

MÖSSMER-

cégnél, Váci utca 1. szám,

vásároljon

Házilag ezzel a szerrel lehet-e a haját festeni? Vagy ki tudna valamilyen más megbízható szert ajánlani? Szíveségüket előre is hálásan köszöni «Vidéki előfizető». **Okleveles tanítónő** vagyok, szeretném a droguista szakmát elsajátítani. Kedves olvasótársnőimet kérem, akinek van nagyobb drogériája, nem volnának-e segítségemre ezen céloom elérésében. Nagyon hálás volnék, ha esetleg droguista ismerőseiknek ajánlanának, Szíves értesítést „Tanítónő” jelígre kiadóba kérek.

ÜZENETEK

ROMÁNIAI KEDVES ELŐFIZETŐINK szíves tudomására hozzuk, hogy lapunk példányait jövőben Budapesten postázzuk. Az előfizetési árat és levelezéseket tovább is romániai megbízottunk, **TÖRÖK JÁNOS úr, Oradea Casuta Postala 47 címre küldeni méltóztatnának.**

Anne asszony. Az Ön panaszos, fájdalmas levele is egyszerűen oda sorakozik, oda kívánkozik a bevallott és a titkolt könnyeket hullató asszony testvéreie mellé. Mintha minden leírt szón, amit a család és a csalódságban megbetegedett szíve diktált, könnyeit látnám, előbb csak egy csöppet, majd mind többet és többet, egy egész tengert, amit egyedül a Mindenható tud felszártani. A lélekemző pszichológus számára is nehéz feladat könnyein keresztül megtalálni a lélek rejtelmeit és megfigyelésekből, tapasztalatokból összerakni, kidolgozni az események miérettjeit. Rossz ember kezében elsenyved a legjobb szándék is. Megdöbbenésünkre azt mutatja meg, hogy a legszebb, legboldogabb szerelmem is szívtelen, szarnoki szívet takarhat. Hisz elképzeljük Önt, amint megmutatja, hogy rossz ember kezében keserű ízűvé válik az élet forrása és elszakadnak a legtartósabb érzésből font szálak is. A szerelem jó, de rosszak az emberek, akik tisztaságát durván bemocskolják. Minden bajnak és minden szörnyűségnek az emberi gyöngeség az oka, mert aki jó akar lenni, annak erőnek kell lennie, áldozatokat kell hozni, míg engedelmeskedni a rossz gondolatoknak a legkisebb ellentállásra sincs szükség. Tudom, lehetetlen volt bezárnia szemét, nem vehette magára a derűs közöny pille szárnyait, hogy kövesse őt egy napig tartó örömök útján. Látnia kellett, hogy nem mehet vele és asszonyi ereje, elfáradt szíve kevés ahhoz, hogy visszatartsa. Mérhetetlen lázadásait a szív kristálytisza lombikjában keresztül szűrte le a megalkuvás bölcsessége és türelmesebb lélekkel vitte, vezette a családi élet szünetet nem ismerő robotját. Lassankint új utat taposott magának s mint a vándor, egy magasabb célt tűz ki, látja maga előtt kirajzolódni a mosolygó édes gyermeki arcot és bizakodó kúszással, kétségbeesve törtetett e cél felé. A gyermekben hitte a szerelem reinkarnációját. És most, amikor elérte a célt s ott ül a kijelölt magas csúson, szíve elszorul, szeméből könny árad, pedig szívében lánkol a szeretet, de a gyermek apja nem érzi az anya vá-

gyát. Másfelé visz az ő útja, az őt szólító kérő hang elvész a siket távolság mély tengerében. A szent és nemes kötelesség kötözi és vezeti most az Ön kezét, Nagyságos Asszonyom. Ez jellemzi az Ön lelkét, amikor a szeretet igéit ismétlik ajkai. Széledén mondja: „mi értelme van annak, hogy szorgalmas voltam, dolgoztam, erkölcsös, csinos és mindezeket túl nagyon szerettem a férjemet, hűséges asszonya voltam. Gyermekem az ő gyermeke is, akit szeret és én itt elhatároztam, hogy neki hagyom, nem fosztom meg tőle a boldogságtól sem. Aztán elmegyek, úgy, ahogy jöttem, mert ha nem találjuk meg egymásban a boldogságot, akkor bárhol szeretem is a férjemet s bármennyire fáj a gyermekemtől, legrágább kincsemtől való elszakadás, nem maradhatok mellette, aki mellett már olyan sokat sírtam, s akitől szeretetet nem kaptam.» Nagyságos Asszonyom, szeretném más megvilágításban láttatni asszonyi és főként anyai hivatását, mert nem vagyok egészen bizonyos afelől, hogy Ön nem követett-e el valami kis mulasztást. Pl. asszonyi munkája között talált-e időt arra, hogy férjével ne csak a mindennapi munka gondjairól beszéljen, hanem elfelejtje grombaságait, szeretettel simuljon hozzá és szeliden, az asszony boldogságot akaró tudatosságával áthangolta a maga érzése szerint boldog emberré. Nagyon sok függ az asszony öröm-szándékától s attól, hogy ezt a szándékot keresztül tudja vinni. Csak a meg-megújuló szerelmemben illeszkedhetek egymáshoz, mint egy tömör fal simára csizolt kockái. A csizolás mindenütt és mindenkor a feleség hivatásának egyik legfontosabb és legbecsebb teendője s ha a falon rés támad, csak arra való, hogy beláthasson férje szívébe. Ne aludjon ki soha lelkéből a megértés, vigasztalás fénye. Próbálja meg, nincs-e számára egy bátorító mosoly, ami áthatol zordonságán, a durvaság sötétségén, hogy több reménnyel oldja meg megoldhatatlannak látszó problémáit. Ezt az utolsó kísérletet meg kell kísérelje. Adjon saját magának egy hónapi haladékot az utolsó próba eredményében s ha az Ön megértő szeretete nem változtatja meg helyzetüket, tudni fogja, hogy csak az az egy út van előtte, amelyen el akart indulni és mi kérjük, hogy maradjon és áldozza fel szívet gyermekéért. Ami ezután következik, ezért nem Ön lesz felelős. Meleg rokonszenves soraiért külön is köszönetünket küldjük. Jó kívánságainkat és szeretetünket tolmácsoljuk. Szerk.

TISZTELETTEL kérjük mélyen tisztelt Előfizetőinket, hogy az előfizetési díj, vagy bármely célra szolgáló összeg küldése alkalmával a postai csekk vagy utalványszelvényre kegyeskedjenek a nevüket és lakás címüket olvashatóan írni, mert az olvashatatlanság irások nagyon megnehezítik a pontos könyvelést és nagyon sok reklamációnak és tévedésnek az okozói. Fennakadás elkerülése végett arra is kérjük mélyen tisztelt Előfizetőinket, hogy feladóként mindig azt a nevet és címet írják a szelvényre, akinek a lap jár.

Teljes tisztelettel
a KIADÓHIVATAL

Molyrágott, kiszakadt
vásznek, szöveiek tökéletes műtőmése,
**újrendszertű harisnygesszel-
felszedés villanygép-
vel**
Belvárosi műstoppoló és szemfelszedő üzem
Budapest, IV. Városház utca 20. Telefon: 184 392
Mellékületünk **CORVIN** Áruházban

MEZ

Liana

KÜLÖNLEGES HORGOLÓFONÁL
FILETMUNKÁKHOZ

Urileány. Levelét sürgősnek találtuk s ezért levélben válaszoltunk. Itt csak megköszönjük, hogy hozzánk jött baráti tanácskérésével. A lelkiproblémák között az Ön kérdésére jól esett válaszolni, mert úgy éreztük, hogy boldogság előkészítésében van részünk. Ezúttal is sok jó kívánságunkat küldjük s azt kívánjuk, hogy más problémája soha ne legyen.

Szív. üdv. Szerk.

Margaréta. «Az én talajom» című versét beosztottuk a közlendők közé. Fogadja ezen értesítésünket elismerésünk kifejezésül. Másik két verse nem eléggé kifejező.

Szív. üdv. Szerk.

Giovane poeessa. Nagyon szívesen és boldogan nyujtanám Önnek a költőt támogató kezem, de higgye el, nem ér az olyan költséget fabatkát sem, amelyeknek mankó kell, hogy elindulhasson a költők útján. A saját erejéből küzdje ki magát az óhajtott helyet s én szívesen nyujtom át Önnek is az elismerés pálmáját. Sajnos, most még csak azt állapíthattam meg a nálam levő vers-szemelvényekből, hogy van érzelme a költészethez. Kérem, hogy tartalmasabb és költőibb verseket küldjön és én is megígérem, hogy teljesítem kívánságát, mert az Ön kívánsága az enyém is.

Szív. üdv. Szerk.

Üzenetek jellegére kért véleményét. «El-tapostam egy bogarat», «Vihar az erdőn» című verseiről. Előrebocsátjuk, ne ne-

hezteljen ösztinteségünkért, mert ez mindenkivel szemben tiszteletünk, szeretetünk és bizalmunk jele. Önnek lehet érzelme a zene iránt, de versei nem igazolják azokat, akik azt állítják, hogy az alkotó zenész egyben költő is, aki a zenéhez a szöveget is megírja. Ez nem áll, mert más a szövegírás és más a zeneszerzés. Ha vitakozók állításá igazolná véleményünket, akkor a zenés színdarabok librettóját nem költők írják a zenéhez, vagy fordítva. Elégedjen meg a zeneszerzés adományával, a szövegírást engedje át az arra hivatott költőknek. Természetesen vannak kivételek is, de ez nem „rutinon” dől el, mint ahogy ismerősei állítják. Sajnos, versei nem igazolják a költőt.

Szív. üdv. Szerk.

W. Gyuláné. Nem mulaszthatjuk el, hogy kedves levelét, mellyel nemcsak megörvendeztetett, hanem meg is jutalmazott, a legmélyebb hálával megköszönjük. «Kedves Főszerkesztő Úr! Negyedik éve, hogy előfizetője vagyok a MUL-nak s a kezdődő ötödik év küszöbét nem tudom átlépni anélkül, hogy őszinte, szívből jövő köszönetet ne mondjak azért a sok szeretetért, szépért és jóért, ami lapjukból az olvasók felé sugárzik. És külön köszönöm azokat az élvezetes perceket is, amit lapjuk olvasása szerzett. Míg a nehéz gazdasági helyzet miatt minden megállott, vagy zuhan vissza, az Önök lapja mind fölfelébb ível. Változatos, nem sablonos, mindig hoz valami újat. Minden sorából kiérzik, hogy szerkesztőjük az olvasók táborának minden igényét szeretettel, megértéssel igyekszik kielégíteni. Ami sikerül is. Igazán a család lapja. Még egyszer minden jót kívánok az urammal együtt úgy Főszerkesztő úrnak, mint munkatársainak.» Hálások vagyunk, hogy az emberi szív legértékesebb érzésével: szeretetükkel ajándékoztak meg. Ezért az ajándékért mi is a szívünket adjuk azoknak, akik megérik, hogy lapunk minden sorát a szívünk diktálja és neki engedelmességek, amikor lelkünk mélyéről felhozott legértékesebb érzéseket szolgáltattuk meg. A szeretet csillagjára függesztjük szemünket, ez az a fény, melyet követünk. Fényétől fényesebb a szemünk s rajta keresztül forróbb a szó, melyet papírra vetünk. Boldogan köszönjük a szeretet ihletését. Utunkról soha le nem térünk.

Szíves, meleg köszöntéssel Szerk.

Tűzvillágnál. Azt a kivételes költői tehetséget, amelyet Ön elérni szeretne, nem találtuk meg verseiben. Nem mondjuk, hogy ne folytassa, mert egyes embereknek lelkikényszer az írás, gondolataiknak papírra vetése. Szórakozásnak nem szórakozás s nincs kizárva, hogy a sok hamis gyöngy között igazat is találunk.

Szív. üdv. Szerk.

Dr. A. A-né. Hálásan köszönjük, hogy új lakóhelyükön új ismerősei között is barátokat, előfizetőket szerez lapunknak. Nagyságos Asszonyunk ígérete több az ígéretnél, a beteljesedés valósága. Nagyon megnyugtatót megelégedése és most már minden rendelőknek el is dicsekszünk Nagyságos Asszony levelével, melyben a megvásárolt két ágyhuzat garnitúráról olyan kedves, örömteljes levelet írt. «Kedves Főszerkesztő Úr! Különösen hangzik, hogy a vásárló, aki az árúért fizet, még külön is köszönetet mondjon az eladónak. Pedig így van és én is meg kell írjam, hogy amikor pontosan megérkezett rendelésem, nálunk, asszonyoknál szokásos kíváncsisággal és türelmetlenséggel bontottam fel, hogy mielőbb megnézhessem a MUL Közmun-kaboltja által szállított akció ágyhuzat-

Hetenként új
kötöttárú-
modellek!

HEILIG

harisnya, kesztyű,
finom kötöttárú
szaküzlet
Budapest, VII.,
Rákóczi-út 26. sz.

garnitúrát. Kedvem lett volna felhívni Önöket telefonon azon frissiben, amikor még a legáradozóbb örömben dobogott a szívem, hogy köszönetemet átadjam a rendelésem kifogástalan teljesítéséért. A prima minőségű vászon, a szép varrás és hímzés minden dicséretet megérdemel. A paplanlepedő, amit külön rendeltem, teljesen méret szerinti. Ezzel a két ágygarnitúrával felrészítettem a tartalékot. Az ár megdrágítása nélküli részletben való fizetés, nekünk, köztisztviselőknek, igazi nyereség. Köszönöm, hogy a legfontosabb szükségletünkről is gondoskodtak. Mint páratlan jótéteményt, üdvözlöm akciójuk minden darabját. Egyik szebb és nélkülözhetetlenebb, mint a másik. A MUL igazán barátunk nekünk.» Nem reklámot akarunk magunknak, amikor ezeket a kedves, őszinte dicséreteket tartalmazó leveleket leközzöljük, hanem mint egy elnyert oklevelet függesztjük ki, amely azt igazolja, hogy szándékunk a legjobb és munkánk becsületés. Ezek a kedves levelek a mi kitüntetésünk is. amikre — nem tagadjuk — igen büszkék vagyunk. És hálások. Önnek különösen, Nagyságos Asszonyom. Szív. üdv. Szerk. **Meghalni vágyom.** Drága jó Nagyságos Asszonyom, nem hisztem, hogy teljesen elveszítette volna a talajt lába alól, talán csak minket akart megijeszteni, hogy

ALABÁSTRÓM...

Arcbőre szépségének, finomságának megőrzésére használja a VALERY DOULCIA arccrejet. Próbázzon P 1.60. Minden drogériában és illatszertárban kapható.

HAJFESTÉS!

KOMOL hajfestékekkel festett haj szebb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektus küld:

Vezérképviselő:
VI. Mussolini-tér 3. I. em.

ne késsünk egy percet sem. Nem kételkedem az Ön nagy kétségbeesésében. Elborult lelke, fátyolos szemei nem találnak támpontot a menekülésre, mert olyan messzire néz, hogy a közelében található mentőtárgyak nem léteznek számára. Önmaga előtt titkolta a tudomására jutott aggasztó tüneteket. Nem akarta elhinni s ezzel hitelesíteni a hallottakat. Ragályos járványnak képzelte, amit ki kell kerülni. Vagy meggyógyul magától, vagy... s az ezt követő gondolatát nem merte kimondani. Ameddig lehetett, titkolta a dolgot. Asszonyi önczeretét, büszkeségét védte. Szívós akarata, energikus tartása csak az utóbbi időben omlott össze, amikor idegességén már nem tudott uralkodni. «Félek, nagyon félek — zokogja könnyes szemmel, — ennek még súlyos következményei lehetnek...» S félelme nem volt alaptalan. Férje kettős életének intimitásai nem maradtak titokban, hordta a pletyka, mint a szél a falevelet. Tovább már nem lehetett hallgatást parancsolni bánatának. Meg kellett történni a kérdőrevonásnak. Férje teljes beismerését csak az a kijelentés enyhítette, hogy a történetek lezárta és új életet akar kezdeni. Az új élet a régi folytatása volna, ha Nagyságos Asszonyom a közéjük ékelődött szomorú részleteket olyan fölényesen tudná kivágni az életéből, mint a dramaturgok vágják ki a nekik nem tetsző jeleneteket a filmszalag képei közül, akkor a gyógyulás mihamarabb bekövetkezne és a levetített történet mégis egész marad. Az új élet bejelentése az a belső kapcsolat, amely nem szakadhat el, felmérhetetlen érték s ebbe kell megmerítenie a megbocsátás peharát. Ez a pohár a legkönnyebben megtalálható helyen tartandó és minden asszonynak ki kell írnie tartalmát. Vissza nem vonható elhatározással vágja ki az életükbe betolakodott fejezeteket s ezzel a ténnyel egyszerűen megemmisül a mult kísérő szelleme. Ne meghalni vágyjon, Nagyságos Asszonyom, hanem legyen segítőtársa annak az új életnek, melyre férje ajánlkozott. Ha nem nyújt lehetőséget a megjavulás bizonysítására, Ön követ el helyrehozhatatlan hibát, mert a megjavulásra módot kell nyújtani. És Nagyságos Asszonyom jól tudja, hogy előbb le kell rombolja a nehezítés közéjük ékelődött falát, hogy felépíthessék szeretetükből a kiengesztelődés lerombolatlan, erős, gyönyörű hidját. A kiengesztelődés mozdulatában legyen benne a szeretet legyőzhetetlen ereje. Mindent, ami szép és jó, renélhet az élettől s a fenti példa megmutatja, hogy mit kell és hogyan kell tennie, ha azt akarja, hogy visszatérjen a régi öröm szíveikbe. Sok szeretettel köszöntjük s mindenkor megértéssel és együttérzéssel fogadjuk mondanivalóját s ha újabb kérdések volnának, bizalmát megtisztelésnek és barátsága jelének tekintjük.

Szív. üdv. Szerk.

Nunci. Nagyon sajnáljuk, hogy a kért nótaszövegeket lapunkon keresztül nem adhatjuk meg, tekintettel arra, hogy a zeneműkiadóknak a szövegek lekötésére ellen kifogásuk van. Ezért nem teljesíthetjük sem Nagyságos Asszony, sem hasonló kérdéssel hozzánk forduló kívánságát.

Szív. üdv. Szerk.

Lótsz. Szív van benne, tagadhatatlanul nagy érték, de mit ér a legszebb érzés

Azért veszi Ön és mindenki az EGYPT márkás árut, mert ágyneműt és fehérneműt nem egyszeri használatra, hanem egy életre vásárol az ember és pénzt, fáradságot, kézimunkát, hímzést csak jó, közismert, garantált minőségű áruval adozhatunk.

is, ha a kifejezés az érzés mélységét képtelen megfellelni tolmácsolni. Inkább elképzeld, mint átéljék témáját. Sajnos, nem közölhető.

Szív. üdv. Szerk.

Brassó. Szeretettel fogadtam és olvastam el verseit, de a szeretet sem tüntethette el a zökkenőket. Úgy gondoljuk, hogy nekünk valót is fog tudni írni. Igaz barátsággal köszönti

85 fillér
EGY KIS DOBOZ VALÓDI
SIMON PUDER
MÁR ITT IS MINDENÜTT KAPHATÓ!

T. Anna. Karácsony előtt 20 nappal tulipán-, jácint-hagymát vegyen megbízható üzletben s ezeket a hagymákat c élra készült szűk szájú üvegbe tessék tenni oly módon, hogy csak a gyökerek érjenek a vízbe, mert a hagymának nem szabad vízben lenni. A hagyma fölé papírszacsót teszünk, hogy sötétben legyen addig, míg a virágszár kifejlődik. Az üvegeket kályha közelébe helyezze el, mert a kihajtás megindulásához melege van szükség. Ha a virág szára kibújít, a zacskót ellávolítjuk és világos helyre tesszük, hogy a virág szépen kifejlődjön. Cserepekbe is elültethetjük jó kerti földbe a hagymákat, ezt azonban ősszel kell végezni és hűvös pincébe elhelyezni. A cserép alá tegyünk egy réteg égetett szén, természetesen a vízelvező-lyuk fölé cserépdarabot, hogy ne duguljon el és csak annyi víz maradjon a cserépben, amennyi nedvességet a föld magában tart. Ha a pincéből felhozzuk és meleg

helyen tartjuk s langyos vízzel öntözünk, 2—3 hét között virágozik. Karácsonyra hajtható orgonáigat, ha előtte két héttel levágja és kb. 10 óra tartamra 35 fokos fürdőbe teszi. Utána egy vázába langyos vizet önt, az ágat behelyezi és kályha közelében tartja. Az ágakat naponta langyos vízzel tessék megpermetezni. A permetezést azonban meg kell szüntetni, ha a virágok kibontakoztak, mert rozsdát kapnak a víztől. A mesterseges hajtásra azok a növények alkalmasak, amelyeknek rövid tartamú a téli pihenési ideje. Hosszabb pihenést igénylő növények ilyen hajtásra nem alkalmasak.

2. Nem mulaszthatja el kollégáinál a bemutatkozó látogatást. Ha nem kedveli a társasági életet, nem kötelező, hogy összejöveteleket rendezzen, csak akkor, ha elfogadja a meghívásokat.

Szív. üdv. Szerk.

„Mélyen tisztelt Főszerkesztő Úr! Engedje meg, hogy őszinte szívvel mondjak hálás köszönetet a finom, izléses kézimunkaajándékért, amit kaptam. Alig várom, hogy készen legyen, mert igazán díszes lesz otthonunknak. Nem tudom, milyen lelkes szavakkal fejezem ki elragadtatásomat a mi kedves, drága lapunk iránt. Az én olvasótársnőim már minden dicséret, elismerő szót régen és sokszor elmondtak. Így én csak annyit írhatok, hogy nagyon-nagyon szeretem a M. U. L-t, minden sora leköti és gyönyörködtet, mindig hűséges olvasója akarok maradni. Még egyszer igen szépen köszönöm, hogy nekünk, a magyar úriasszonyoknak adta ezt az értékes, tartalmas, minden kritikát kibíró lapot. A legszívesebben üdvözlő vitéz *G. Gyuláné* százasodás.”

Örömmel, hálánkat és sok-sok köszönetünket küldjük Nagyságos Asszonyunknak fenti elismerő soraiért. A szeretet, elismerés szavai boldoggá tettek és a legjobb lappal egyekszünk jövőben is megköszönni Nagyságos Asszonyunknak is, hogy pártfogásával lapunkat tünteti ki.

Szív. üdv. Szerk.

K. I. Versei — sajnos — nálunk nem váltak be, A kritikusok véleménye nem mindig egyezik.

Szív. üdv. Szerk.

E. M. Kassa. Okkal vagy ok nélkül feltételeznek lenni nem mindegy. Az ok nélküli feltételezés nagy szerencsétlenségnek lehet az okozója. Feltevésekből nem szabad következtetéseket levonni, mert tárgyilagossá eredményre nem vezet. A feltételezés olyan mérég, amely számtalan esetben megdöbbentő tragédiát rejt magában. Még ha oka volna a feltételezésre, akkor is arra kérnök, küzdje le magában ezt a romboló érzést és igyekezzék visszaszerezni az ura szívét. Elhisszük, hogy nagyságos asszony a legkifogástalanabb feleség és háziasszony, aki nemcsak arra vigyáz, hogy otthona bírjon azzal a varázssal, ahol a férj jól érzi magát, hanem ön is, a maga kedves, derűs lényével hozzájárul, annak vonzó, kellemes hangulatához. A legszebb otthon is elviselhetetlen a férfi számára, ha annak lelke: a feleség szomorú, lehangolt, fájdalmas beállítottságával komorra, rideggé hangolja. Az ilyen otthonból menekül a férfi. Lehet, hogy az a valaki, akire ön gondolt, valóban hat férjére, Önnek, nagyságos asszonyom, sürgősen meg kell változtatnia álláspontját s ahelyett hogy átengedné ismeretlen vetélytársának a

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)

Vegyztisztító, csipkeltisztító és kelmefestő gyár

1867

1937

WEIGL

TELEFON

Böröndök, női táskák
és bördíszmü árúkBudapest, IV., Mária Valéria-utca 7. szám
Vis à vis Hotel Hungária

teret, azon kell lenni, hogy ön maradjon felül, ön legyen a győztes. Most még nem lesz nehéz visszafoglalni az elhódított órákat, ha jóságával, vidámságával, szeretetreméltóságával tölti ki és nem durcáskodik, ha férje naponta egy-két órát barátai társaságában tölt. Ne akarja megfosztani szabadságától, mert önmagának sem volna kedvére, ha a tisztesség és becsület határai közt nem rendelkezhetne idejével. Most csak ennyit. Mert a többi nagyságos asszony okosságától függ, mert minden asszony tud hatni a férjére, ha akar. Önnek pedig nagyon-nagyon kell akarni, mert mi is azt akarjuk, hogy boldog legyen. Örülünk, ha újból írna. Együtt-érzéssel és szívvelyesen üdvözzöljük. Szerk.

OSZOM PUDER

Francia módszerrel készült. Jól tapad, jól fed, finom színek. Kis doboz előre fizetve 80 fillér, nagy P 1.60

Utánvétellel drágább **RÁCZ M. JÁNOS** laboratóriuma, KISKUNHALAS

Könyvbarát. Ószinte örömmel olvastuk szeretetével, elismerésével megajándékozó kedves sorait. Büszkék vagyunk rá és nagyon-nagyon becses emlékként őrizzük meg: „Mélyen tisztelt Főzserkesztő Ur! Milliő köszönet azért a kedves meglepetésért, amit a küldött ajándékterítől szerettek és azért a sok-sok kedves óráért, amelyet a mi szeretett lapunk nyújt mindannyiunknak. Az egész család oly szeretettel várja megérkezését, mint egy kedves vendég bejelentett látogatását. Már annyiféle folyóirat járt hozzánk, de ennyire nem tudta magát egy sem meg szeretetni, mint a MUL. Kisfiam is, mikor elment az intézetbe, külön megkért, hogy a gyermeklapokat összegyűjtsem, nehogy egy is elveszzen.“ Hálás szívvel és igaz barátsággal köszöntjük. Szerk.

Leles olvasó. Szíves sorait hálásan köszönjük. E rovat részére küldendő mindenemű levél a szerkesztőség címére címzendő. Szív. üdv. a Szerk.

G. Nelly. Kedves szomorú kislány, azt a súlyos vádat, hogy édesanyja nem szereti magát, nem hihetjük el, nem akarjuk elhinni. Leles szeretetünknek tartozunk azzal, hogy ne törjük pálcát édesanyja felett, aki megtestesítője annak a szimbólumnak, melyről mindig hódolattal emlékezünk meg. Téved, bizonyára téved, kislány s csak a maga egzaltált lényé látja ilyen végtelenül lesonátónak édesanyjához való viszonyát. Mondhatja talán azt, hogy édesanyja — mint anya — kissé túlszigorú magával szemben, mert bizonyára neki okozna legnagyobb fájdalmat, ha tudomására jutna, hogy

gyereke szigora miatt szenved. Magácska ezen elszomorító gondolatral, melynek értelmét meg nem is tudja kellően mérlegelni, makacsul foglalkozik és ahelyett, hogy igyekezne édesanyja kedvében járni, a gondolatát ellesni, minden munkájában segíteni, világfájdalmas arccal félrevonul és töpreng, míg édesanyjának, aki családjáért a háztartás ezer gondjával küzd nap mint nap, sejtelmé sincs arról, hogy mi megy végbe a maga lelkében és mint távolodik el az ő szívtől, lelkétől. Tegye szívére a kezét és vallja be, hogy soha egy lépést sem tett, hogy édesanyjának kedvében járjon, hogy részt kérjen abból a munkából, melynek egykor maga is elhivatottja lesz. Hagytja, hogy az ő vállára nehezedjen még ma is az egész háztartás munkája s ha édesanyja kimerülten, néha kissé erősebb hangsúlyt adott hangjának, azt szeretetlenségnek könyvelte el. Kedves kislány, mi nem tudunk a maga pártjára állni, mert nem hiszünk, hogy az édesanya, aki életét kockáztatta akkor, mikor magának életet adott és azóta, a mai napig, a gyermek neki soha ki nem fejezhető gondot, aggodást, félelmet, rettegést — a felneveléssel automaticus vele járó dolgot most nem említjük — jelentett, nem hiszünk, hogy az ilyen anya ne szeretné, vagy egyik gyerekét kevésbé szeretné, mint a másikat. És ha ezerszer olvassuk át levelét, akkor is tagadjuk, hogy így volna, mert ha fennállhatna, akkor ebben magának is része lenne és ezt nem akarjuk feltételezni. Ellenben hiszünk azt, hogy ennek a szomorú panasznak a megoldásához illő kulcsot maga tartja a kezé között. Gondolja csak meg, ha mindazt, amit eddig mondtott és tett, az ellenkezőjét tenné, nem változtathatná-e meg a jelenlegi feszült viszonyukat, amit elmergésített az is, hogy nincs bizalommal ahhoz, aki az egész világon egyedül áll ilyen közel magához. Hallgasson ránk, kislány, és e gondolatot, mely nem lehet méltó magához, dobja ki lelkéből, mert ezt sem a szíve, sem a lelke nem diktálhatta, hanem befurakodott oda, mint a tolvaj. Ha e gondolatot kiűzi lelkéből, magáé lesz a szeretet, amely után úgy vágyódik. Tudja-e, mi a szeretet? Adni, mindig adni, az egész lelkünket, a szívünket, a gondolatunkat. Ha így tudunk adni, ha minden gondolatunk azt kutatja, hogy mit tehetünk azokért, akik legközelebb állanak hozzánk, akiknek soha sem tudjuk megköszönni az életet, akkor a szeretet még ott is új otthont lel, ahonnan ridegen elűzték. Érezte-e, hogy a szeretet milyen hatalmas, mindent átölelő, — ha ad? Tudja-e, hogy az a mosoly a legszebb az emberi arcon, melyet az adakozó szeretet fakaszt? Mindaddig, míg e mosoly hiányzik a maga tizenyolc éves arcáról, lelkiegyensúlyát elvesztve, felőrölt idegekkel bukádcsól az emberek között. Közeledjen édesanyjához háladosan meleg szívvél, vallja be neki, hogy mennyire tévedett, mikor azt hitte, hogy nem örökösök felette az ő édesanyjai szeretete és ez a téves tudat majdnem végzetesen befolyásolta. Ölelje át szíve teljes szeretetével és mint aki hosszú fávöllét után hazatért, legyen nagyon-nagyon boldog és szerető, ha azt is érezni, hogy az édesanya szíve mellett felesleges védőbeszédet tartanunk. Szív. üdv. a Szerk.

OMEGA

a maradandó értékű ajándék
rozsdamentes acéltokban . . 80.—

Apróhirdetések

SCALA zongoraterem, VII., Erzsébet-körút 15. Blüthner, Bechstein, Förster, Bösendorfer, Ehrbar, Stügel, Laubergkloss. Világmarkák ötszázföldi Huszpengős részfelvétel.

Fiatal, ref. vallású, gimn. érettségét tett okl. tanító, modern pedagógus, úri család középiskolás vagy elemista gyermekei mellé házitánítónak ajánlkozik. Komoly, lelkiismeretes. Ajánlatokat fizetés megjelölésével „Modern pedagógus” jelígre kiadható kérék.

Házi fodrász. Egyedül, fodrász segítségével nélkül készítheti el mindenki a legmodernebb loknis frizurát az **Olympia** legelőkeltebb loknisavató géppel és csipeszekkel. Egy komplett garnitúra: 1 loknisavatógép és 12 darab csipesz, 1 literre való fiksáló anyag használati utasítással, vidékre bérmentve, 13 pengő. Megrendelhető utánvétellel. Budapest, I., Schwartzer F. u. 4. II. 7. **Olympia** képvisletnél.

Tipold zongoratermei Budapest, Rákóczi-út 61. Dívatesarnokkal szemben. Márka zongorák, pianók, harmonikumok legelőkeltebb, legnagyobb fizetésekedvezményvel. Evtizedes keresztény szakvállalat.

Modern szabászatot és varrást tanít: Pogány, II., Pálffy-utca egy, III. tizenegyet.

Francia varrónő házakhoz is ajánlkozik. Szatmári, Budapest, Népszínház-u. 43. II. 28.

Perzsánb és szilbunda eladó. Alkatisokat olcsón készít. Levelezőlaphívásra házhoz jön. Kóky Andre szűcsmester Budapest, Vilmos császár-út 10, I. em. 9. Telefon: 38-67-84.

Zongorahangolás, javítás, harmóniumkészítés, javítás legújtanosabban. Sziber, Budapest, II., Török-utca 6.

Rövid fekete, gyakorlózongora 200, külföldi 400, valódi Bösendorfer 600 P. Zongorák, pianók, ítelőn olcsón, tisztviselőknél előleg nélküli legeskeivel **részlete. Rákóczi-út ötven, zongoraterem, Erzsébet-körút sarak.**

Budapestre érkeznek úri otthont nyújtók. Hajduné, ny. MÁV főintéző neje. Erzsébet körút 2. III. 19. Lift. Emke-épület. Telefon: 13-29-00.

Zongorák, pianók előleg nélküli legeskeivel részlete. Tisztviselőkedvezmény. Fenyné zongoraterme, Erzsébet-körút huszonhat.

Legmodernebb szabás-varrástanítás. Mestervizsga. „Elite” szalon. Andrassy-út 49

Szövegjavítás törökországi tanulmányai alapján művészi kivitelben és olcsón vállal mérnöké. Található: VIII. Dankó Pista-u. 15. Trafikban.

17 éves intelligens leány elhelyezkedne urházhoz komornának vagy 3-4 éves gyermekek mellé. Leveleket „Tiszaföldvár” jelígre kiadható kérék.

Elköltözött Goldstein S. szűcs
IV., Apponyi-tér 1, főemelet alá. Telefonszám: 18-30-54 (ezelőlí Király-utca 1 sz.)

„Déva“ szőrtelenítő-krém teljesen elmulasztja a szőroket, fiatalító krém. Különleges kozmetikai cikkek kaphatók. XIV., Hungária közp körút 116. földszint 2. Thököly-út mellett.

Cigányosan, kotta nélkül, zongorázní leggyorsabban megtanulhat II., Margit-körút 8. Zongoratanítónál.

Vennék készpénzért zongorát, esetleg pianót. Telefon: 14-02-06. Fenyőné zongoraterem, Erzsébet-körút 26.

Ingeny adok lakást, ellátást kamat fejében úri otthonomban, havonkénti törlesztéssel visszafizetésig azon úrnak, úrhölgynek, aki 5-6 ezer pengőjét kölcsönadja. Levelet MUL kiadóhivatálatában „Biztosított meleg, úri otthon” jelígre kérem.

Budai hölgyek szíves pártfogását kéri felsőruhásalon. Szakvizsgára előkészít. Kalocsay, II., Medve-utca 17. Telefon: 36-68-69.

Érettségivel és varrattudással bíró fiatal leány elhelyezkedne magános nőnél vagy családnál, ahol családtagnak tekintenek. Cim: Kecskemét, Bethlen-város 64 a, kistráfi.

Felhívás a szülőkhöz! Az állatlant okl. tanító, „Házitanító” mozaikmunka vezetésére felhívja a velük együttérző magyar szülők figyelmét, hogyha elemista vagy polgárista gyermekük mellé házi-tanítóra, nevelőre, instruktorra lenne szükségük, forduljanak a „Házitanító” elhelyező irodájukhoz: Budapest, XIV., Balás-u. 23 b. Telefon: 4-993-18. Hivatalos órák: kedd, csütörtök, szombat délelőtti 9-11 óra, vasárnap 11-12 óra között. Díjtalan közvetítés.

Zálogédelut. aranyat, ezüstöt, briliánsékszert, perzsaszőnyegeket, írógépet legdrágábban veszek. Baross ékszerház, Baross-u. 83. Telefonhívására jövök: 1-347-70.

Műstoppolás. Molyrágott, szakadt, kiégett ruháit műbeszővöm. Rózsa, IV., Váci-utca 21., V., Szent István körút 24.

Ipariskolát végeztem, varrai, kézimunkázni tudok, rajzolóhoz, festéshez értek. Elhelyezkednék trafikba, pénztárba is. Ajánlatot „Végzett” jelígre kiadóra kérek.

Szabás-varrattanítás. Emőd Tamásné nőruha-zongorát. Lipót körút 13. Telefon: 11-95-18.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 1-395-03. Zongoraterem.

A MUL kézimunkarajzainak ismertetése

Levélcím: Budapest, VI., Teréz-körút 6
TELEFONSZÁM: 12-13-19

Lapunk előfizetői 5% árengedményben részesülnek.

Lapunkban közölt kézimunkarajzok nagyított rajza, szúrtsablónja és az összes hozzávaló anyag a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában Budapest, VI., Teréz-körút 6. sz. alatt szerezhető be. Mindennemű kézimunkakérdésben kézimunkaboltunk okl. kézimunkatanárnője készséggel ad felvilágosítást, vidéki előfizetőinknek levélben is. Válaszbélyeg csatolását tisztelettel kérjük. Mintákat szívesen küld a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja.

3. OLDALON: Díszes tüllterítő, kredecra vagy asztalközépre. Jöminőségű középvastag-szálú tüllből készültük 60×130 cm. méretben. Hímzéséhez fényes és matt gyöngyfonalat használunk 2-es, 5-ös és 8-as számban, 2-es gyöngyfonállal a kontúr-részeket, 5-ös és 8-as számmal a hímzést és behúzást készíttük. Előrajzolja a fenti méretben P 7.80. Szúrtsablónja P 2.—. Megrendelésnél megkezdve szállítjuk.

8. OLDALON: Toledó-kézimunkával díszített terítő. Unnepi alkalomkor terítéshez használjuk. Finom lenvászatra készíttük 150×150 cm. méretben. Szélét visszahajtv a zsuúrral díszítjük. Előrajzolja a fenti méretben P 20.50. Szúrtsablónja P 3.—. Hozott anyagra előrajzolója P 1.60.

9. OLDALON: Aranyszínű tüllterítőcske színes filc ráték-kézimunkával. Mérete 25×40 cm. Aranyszínű műselyem-tüllre készíttük. A virágcsok-

rokat többféle színű filc rátéttel, a szárazakat zöld berliner fonál hímzésel, a szalag-csokrokat világos frész filc rátéttel készíttük. Szélére befejezésül 3 cm. széles sötétebb frész filcet teszünk, melyet bevagdalkunk, ezáltal rojt hatását kelti. A tüllalap, hozzávaló filc- és hímzőanyag összesen P 2.10. Teljesen készen P 4.—. Igen szép karácsonyi ajándék.

11. OLDALON: Köiött gyermekarnitúra. Rózsaszín, világoskék, vagy fehér színű finom docht-fonálból készíttük. A virágokat hímzésel készíttük az alapszínhez megfelelően, fehér, sárga, kék, vagy rózsaszínnel, a leveleket halványzöld színnel. Az egész garnitúra elkészítéséhez 25 deka docht-fonál szükséges. Készítését megtanítjuk.

16. OLDALON: Aranyszínű tüllterítő. Műselyem-tüllből készíttük 40×40 cm. méretben. A virágcsokrokat és szalagokat élénk színű filc-rátéttel, a virágok közepét és szárazakat gyapjú-

fonál-hímzésel készíttük. Szélére 3/4 cm. széles sárgaszínű filcet teszünk, melyet bevagdalkunk rojtszerűen. Igen szép karácsonyi ajándék és könnyen elkészíthető, mert a filcrészeket előrajzolja adjuk. Egy terítőhöz való összes anyag ára P 2.50. Teljesen készen P 4.80.

22. OLDALON: Angol-madeira tálcakendők. Jöminőségű pamutvászonból készíttük 30×40 cm méretben. Előrajzolja darabonként 50 fillér. Készen, szép géphímzésel, darabja P 1.80. Szúrtsablónja 30 fillér.

28. OLDALON: Gobelinpárna. Mérete 40×50 cm. Penelopa előfestve P 1.20. Színezése: barna, frész, zöld, sárga, terrakotta és kevés lila. Montírozásához szép zöldszínű bárnyot használunk, melyből 2.50 méter szükséges. Díszítésül aranyzsinórt teszünk. Megrendelhető teljesen készen is. Párnák montírozását ízléses kivitelben olcsón vállaljuk. E párna gyönyörű karácsonyi ajándék.

A Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjának árajánlata

Felhívjuk kedves előfizetőink figyelmét, hogy kézimunkaboltunkban a harisnyákat is bevezettük.

Előkészület a karácsonyi és újévi ajándékozáshoz:

Előrajzolt pamutvászon tálcakendő garnitúra, 5 db, összesen	P 1.50
Előrajzolt pamutvászon milió, madeira vagy színes hímzéshez, darabja	P 1.80
Előrajzolt pamutvászon magyaros párna, hát-lappal, darabja	P 2.25
Előrajzolt pamutvászon magyaros milió, 85×85 cm, darabja	P 3.20
Kezdeti színes pamutvászon párna, hímző-anyaggal	P 3.40
Pamutvászon párna, rojtos széllel, piros vagy kék rátéttel	P 3.80
Csipkés szélű zsebkendő	P —.80
Férfi levéltárca, gobelin motívú díszszel	P 4.—
Hamutálca rézből, gobelin motívúval	P 3.50
Zsebkendőtartó kézi festéssel	P 5.—
3 drb zsebkendő, ízléses dobozban	P 2.10
Festett gobelin párnalap, sokféle mintában	P 1.20

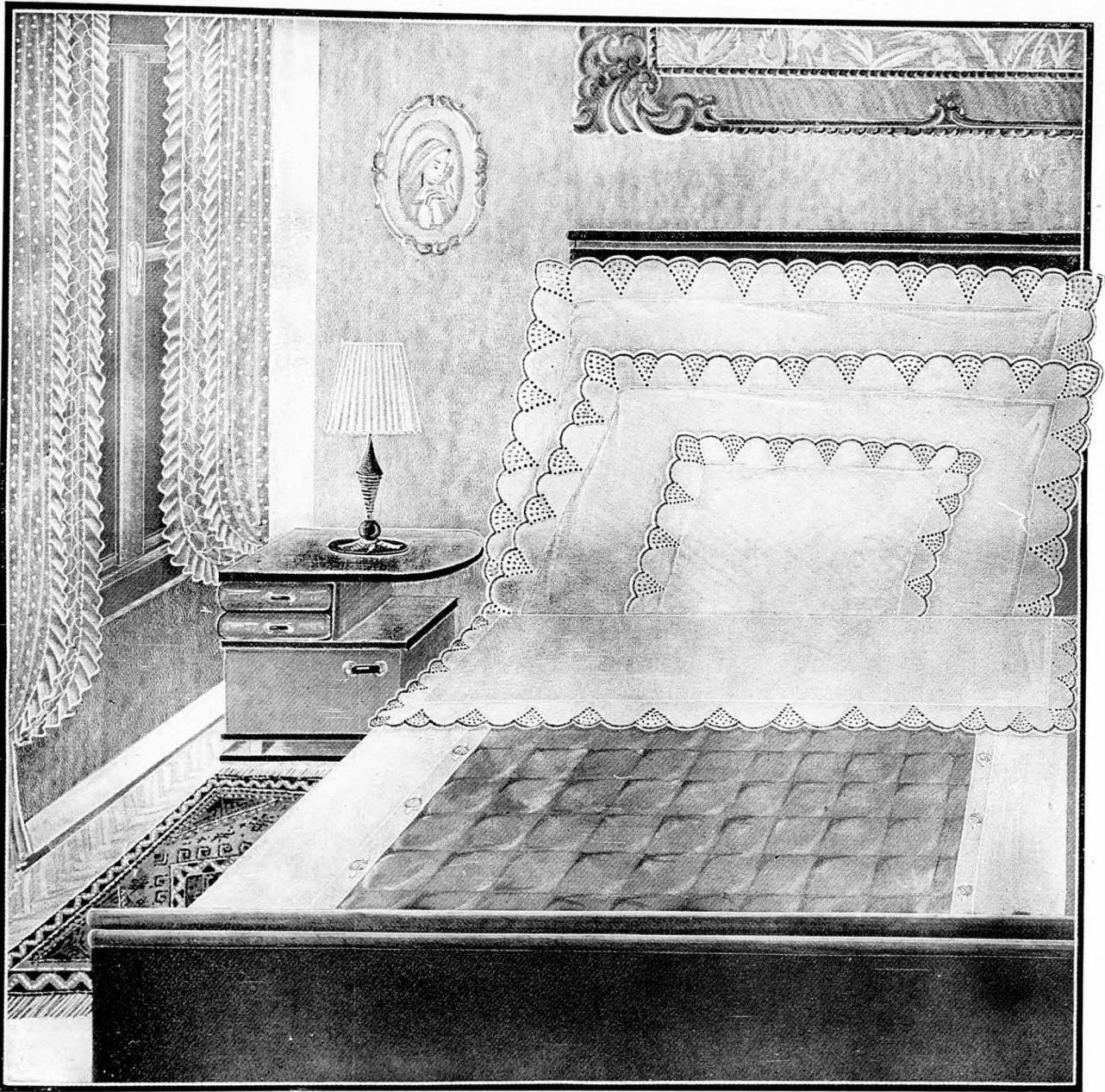
Festett gobelin szentkép (Jézus vagy Mária), 30×40 cm méretben	P 2.20
Chinz párnalap, vattelinovza, letűzve	P 9.—
Horgolt leánykaruha, fehér, világoskék vagy rózsaszín	P 5.—
Horgolt gyermekarnitúra (kis kabát és sapka vagy fejkötő)	P 4.80
Horgolt gyermek tipegő, fehér vagy színes	P 5.50
Gyermek játszórúháska, pikébarheiből, fehér, rózsaszín vagy világoskék színben, kézimunkával díszítve	P 6.60
Marquissette függönyanyag, 150 cm széles, métere	P 5.20
Gittertüll, színes v. ekrű, 300 cm széles, métere	P 10.50
Montírozó bárny, díszpárnákhoz, métere	P 4.—
Női kötött nyakál, szép színekben	P 3.—
Ágykabát, szép mintákban, kézi horgolással	P 6.80-tól
Divatós színű női harisnyák (1 pár)	P 2.90-tól

Függönyanyagokból mintákat szívesen küldünk.

Rendkívül olcsó színes akció-terítőnkre, konyhagarnitúránkra és ágygarnitúránkra felhívjuk kedves előfizetőink figyelmét.

HARMADIK PÁRATLAN KEDVEZMÉNY

l a p u n k k e d v e s e l ő f i z e t ő i n e k

Kézimunkaboltunk, harmadik kedvezményes akciódarabjainak megválasztásánál nem saját döntése alapján járt el. Az első két akció ugyanis olyan páratlan eredménnyel járt, mely minden várakozást felülmúlt. Ennek tudható be, hogy a tanácsadó levelek szárai jöttek, melyekben arra kérték kézimunkaboltunkat, hogy fehér ágynahuzatgarnitúrával jöjjön ki, mert ez az a nélkülözhetetlen ágynemű, mely minden családban sosem elég. Ezek a darabok vannak kitéve ugyanis leginkább a mindennapi használatnak és így annak pótlása válik állandóan szükségessé. Kész örömmel tesz eleget kézimunkaboltunk a kedves kívánságoknak és harmadik páratlan kedvezmény gyanánt

két nagy és egy kis ágypárnahuzatot

ad teljesen készen, géppel hímelve. A párnahuzat anyaga a legprimább minőségű ARANYEGYPT REX pamutvászonból készül, mely elég garancia arra, hogy a belőle készült ágynahuzat az állandó használatban évtizedig is eltart. A fentebb bemutatott rajzon látható mintával és a legkényesebb izlést is kielégítő géphímzéssel van díszítve a teljesen készen megvarrt, gombokkal és gomblyukkal ellátott párnahuzat. A nagy párnák külső mérete 98×76 cm, belső mérete 90×75 cm, a kis párna külső mérete 60×44 cm, a belső mérete 54×41 cm. A három darabból álló ágypárnahuzat-garnitúra ára teljesen készen

csak 18 pengő

Ezen összeg 3—4—5, vagy 6 pengős előleges havi részletben is fizethető. A párnagarnitúrát az összeg teljes beküldése után házhoz szállítjuk, illetve vidékre postán portómentesen küldjük. Kívánságra bármilyen mennyiség akcióról utána rendelhető. Nagyon örülnénk, ha nemcsak kívánságukat előzetesen bejelentő, hanem többi kedves előfizetőink is szeretettel fogadnák kézimunkaboltunk legújabb akcióját és annak olcsó ára révén minél nagyobb mennyiségben szerelnék fel vele háztartásukat.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

DISZFÜGGÖNY

Beszerezhető

a Magyar

Uriasszonyok

Lapja

Kézimunkaboltjában

Budapest

VI., Teréz-körút

6. szám